

שְׁרִירֵי אֶזְרָא

שיעור שנמסר בליל ה' בראשית בפתח תקוה

כל זה נלמד מפסוק, הם בנו את בית המקדש, ולכן מכאן מתדיינים אם אדם אין לו כח ללכת לבית המקדש, יורד שלג או חולה יש לו פאבים ברגלים, הוא רוצה להקריב את הקרבנות בבית חוניו שבנו בית מקדש במצרים, הוא עשה נדר, אם הוא עשה נדר הוא צריך להקריב אבל אסור להקריב - שחוט חוץ, אז איך הוא יעשה? אז מצד אחד הוא עשה נדר אבל הוא לא יכול לעבור עברות, אז רבי שמעון בר יוחאי אומר שהנדר לא חל בכלל.

שיעור שנמסר בליל ד' בראשית

ברבכים

איש הלכה בנזירות שניירות שגזרו בחוץ לארץ אינו עולה מן המניין, יוצא שהילני

היום יורד בית המקדש, עד שנגיע לירושלים יהיה כבר בית מקדש בנוי, כתוב שכולם התגירו, וראו את מלאך ה' ממש, ככה כתוב במלכים, וסנחריב כשהוא יצא ממצרים הוא אמר עד שאני יכבש את כל ירושלים אני יכבש את כל אפריקה, את ירושלים זה לקח לו הרבה זמן, לכבוש את ירושלים זה אי אפשר, אבל את מצרים אפשר לכבוש ביום אחד, ואת סודן ביום אחד, ואז הוא לקח את כולם לשבי, ואז כולם ראו את הנס והשתחררו בשניה, ואז כולם התגירו, כולם התגירו וקבלו את התרי"ג מצוות, והרב רק קבלו שבע מצוות בני נח, להתגייר ממש זה רק חמש ערים, רק כנען הוא ממש ממש, והם בנו בית מקדש, "ביום ההוא יהיה מזבח לה' בתוף ארץ מצרים" (ישעיהו יט, ט),

א חסר ההתחלה

ב רמב"ם הלכות נזירות פרק ב' הלכה כ"א

אין הנזירות נזהגת אלא בארץ ישראל. ומי שגזר בהוצאה לארץ קונסין אותו ומחביא אותו לעלות לארץ ישראל ולהיות נזיר בארץ ישראל כמנזן הימים שגזר לפיקד מי שגזר בזמן הזה בהוצאה לארץ בופין אותו לעלות לארץ ישראל ולהיות נזהג שם נזירות עד

שימות או עד שיבנה המקדש ויביא קרבנותיו במלאת ימי נזרו.

סמ"ג חלק הלא תעשה רמ"ג

אין נזירות נזהגת אלא בארץ ישראל. ומי שגזר בהוצאה לארץ קונסין אותו ומחביא אותו לעלות לארץ ישראל ולהיות נזיר בארץ ישראל כמנזן הימים שגזר כמז שהורו בית הלל להלני המלכה בפרק ג' דנזיר (יט, ב) לפיקד מי שגזר בזמן הזה בהוצאה לארץ בופין

המלכה היתה נזירה עשרים ואחד שנה¹, היא היתה נזירה, הילני המלכה כזו נזירה עוד לא היה מבריות העולם, היא המשיכה להיות נזירה עשרים ואחד שנה, חכמים אומרים שכזה מדרגה אף אחד לא זכה, אותו דבר יש את הספור על מרים התרמודית², היא גם היתה גרת צדק, אז ביום האחרון של השבע שנים לנזירותה נפטרה בתה, היתה מרים התרמודית - מתרמוד, היא התגיירה, והיא היתה נזירה שבע שנים, וביום האחרון נפטרה בתה, אז יש הלכה שהיא צריכה לגעת בה, עכשיו אנחנו הולכים לדבר על הילני המלכה, היא היתה נזירה שבע שנים, וקודם להתגיירותה התגיירו הבנים שלה, היה לה שבע בנים כנגד שבעת הרועים; אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף ודוד,

אותו לעלות לארץ ישראל ויהיה נזהג נזירות שם עד שימות או עד שיבנה בית המקדש ויקריב קרבנותיו במזבח ימי נזרו, וכל זמן שהוא בחוצה לארץ הרי זה אסור לשנות ויין ולהטמא למתים ולגלגל וכל דקדוקי נזירות עליו אף על פי שאין ימים אילו עולין לו, ואם עבר ושתה או גלה או נטמא לזקה (על פי רמב"ם

נזיר פרק ב הלכות א, יג, כ, כא);

² נזיר י"ט ע"ב

מי ששנר נזירות הרבה והשלים את נזירותו, ואחר כך בא לארץ, בית שמאי אומרים, נזיר שלשים יום, ובית הלל אומרים, נזיר בתחלה. מעשה בהילני המלכה, שהלך בנה למלחמה, ואמרה אם יבוא בני מן המלחמה בשלום, אהא נזירה שבע שנים, ובא בנה מן המלחמה, והיתה נזירה שבע שנים. ובסוף שבע שנים עלתה לארץ, והזויה בית הלל שתהא נזירה עוד שבע שנים אחרות. ובסוף שבע שנים נטמאת, ונמצאת נזירה עשרים ואחת שנה.

¹ נזיר מ"ז ע"א

הושענא רבה זה כנגד דוד, ולכן התפללות מתקבלות בהושענא רבה, כתוב במדרש שהושענא רבה יותר מיום הכיפורים, כי הכל מתקבל אז, זה עת רצון מיוחד. אז מרים התרמודית אחרי שהיא היתה נזירה שבע שנים ובתה נפטרה אמרו לה שתביא קורבנות ותטהר.

לנו יש שערי ניקנור, מה זה שערי ניקנור? שניקנור נסע למצרים להביא שערים לבית המקדש³, רק במצרים ידעו לעשות שערים בגובה של עשרים אמה, כל גובה שער זה עשרים אמה, אז הוא נסע למצרים להביא שני שערים, בדרך היתה סערה בים, והמלחים זה גויים הם אמרו לו תזרקו את השערים לים, כל האניה תטבע לנו, לא יהיה לא שערים ולא אניה ולא כלום, אז הוא אמר; בשום אופן לא, אני ישכב על

משנה: מי ששנר עליו אחד מן הדמים ונטמא, רבי אליעזר אומר, סותר את הכל. וחכמים אומרים, וכיאי שאר קרבנותיו ויטהר. אמרו לו, מעשה במרים התרמודית שנזרק עליה אחד מן הדמים, וכאי ואמרו לה על בתה שהיתה מסכנת והלכה ומצאה שפחה, ואמרו חכמים, תביא שאר קרבנותיה ויטהר:

³ תוספתא יומא פרק ב'

"כל השערים שהיו שם נשתנו להיות של זהב, חיון מישערי ניקנור, מפני שנעשה בהן גס... מהו גס שנעשה בהן? אמרו: כשהיה ניקנור מביאם מאלכסנדריא של מצרים, עמד עליהן נחשול שבים לטבען, ונטלו אחד מהן והטילוהו לים. ובקשו להפיל את השני ולא הניחו ניקנור. אמר להם: אם אתם מטילין את השני - הפילוני עמו. היה מצטער ובא עד שהגיע לנמלה של יפו. ביין שהגיעו לנמלה של יפו, היה מבעבע ועולה מתחת הספינה - ויש אומרים: אחת מין היה שבים בלעה אותו - ויין שהגיע ניקנור לנמלה של יפו, פלטתו והטלתו לבישה."

השְׁעָרִים. חָטְפוּ לוֹ שַׁעַר אֶחָד וְזָרְקוּ לָיִם, עֲכָשְׁיוּ הִלְכוּ לְזָרוּק אֶת הַשַּׁעַר הַשֵּׁנִי, אִזּוּ הוּא אָמַר זֶה כָּבֵר לֹא, הַשַּׁעַר הַשֵּׁנִי אֲנִי נִשְׁכָּב עָלָיו – וְאִם תִּרְצוּ תִזְרְקוּ אוֹתִי עִם הַשַּׁעַר, קִבְּלוּ פָּחַד; לְזָרוּק בֶּן אָדָם עִם הַשַּׁעַר, בָּרַגַע שֶׁהוּא אָמַר תִּזְרְקוּ אוֹתִי עִם הַשַּׁעַר הַסַּעֲרָה פֶּסְקָה, וְאִזּוּ הָאֲנִיָּה מַגִּיעָה לְיָפוֹ, רוֹאִים דָּג עָנָק – לוֹיִתֵּן עָנָק, יֵשׁ לוֹ פֶּה שֶׁל אֵיזָה עֶשֶׂר מָטָר פֶּה, פּוֹלֵט אֶת הַשַּׁעַר, וְהַשְׁעָרִים הָאֵלֶּה נִכְנּוּ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, כֹּל זֶה אוֹמֶרֶת הַגְּמָרָא בְּנִזְיָר, שֶׁאָדָם שֶׁעוֹשֶׂה אֶת אוֹתוֹ הַדְּבָר אִזּוּ הוּא יִזְכֶּה שְׁכָל הַשְׁעָרִים יִפְתָּחוּ לוֹ.

כִּי עֲכָשְׁיוּ בַּהוֹשַׁעֲנָא רַבָּה נִפְתָּחִים כָּל הַשְׁעָרִים, אוֹמְרִים אָבִינוּ מַלְכֵנוּ פִתַּח, שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם פִתַּח, צָרִיכִים לְבַקֵּשׁ שֶׁה' יִפְתָּח אֶת שַׁעֲרֵי הַשָּׁמַיִם, כִּי ה' רוֹצֵה לִפְתּוֹחַ אֶת הַשְׁעָרִים, ה' רַק אוֹמֵר תִּבְקָשׁוּ, בְּלִי שִׁירְצוֹ

אֲנִי לֹא פוֹתַח אֶת הַשְׁעָרִים.

צָרִיכִים לְהַגִּיד כֹּל יוֹם אָבִינוּ מַלְכֵנוּ פִתַּח, אֶתְּהָ נִמְצָא פֶה, שְׁלֹשׁ – שְׁתֵּי פְסִיעוֹת יֵשׁ לָךְ פֶּה עֲצִים, בִּירוּשָׁלַיִם אֵין עֲצִים, פֶּה כָּל שְׁתֵּי פְסִיעוֹת זֶה עֲצִים, הָרֵב הָיָה מִתְבּוֹדָד פֶּה אַרְבַּע שָׁנִים בְּתַקּוּפַת לְמוֹדוֹ בִּישִׁיבַת כֶּפֶר חֲסִידִים, מֵגִיל 17 עַד 21, פֶּה בַּעֲצִים הָאֵלֶּה בְּבֵית הַזֶּה, כְּשֶׁבָנוּ אֶת הַבָּתִּים הָאֵלֶּה, הָיִינוּ מִתְבּוֹדָדִים אַרְבַּע שָׁנִים, צוֹעֲקִים לֵה' שִׁיפְתַּח אֶת הַמַּח, שִׁיפְתַּח אֶת הַשְּׁכָל, שְׁנוּכָל לְלַמּוֹד קְצוֹת הַחֹשֶׁן, הַיּוֹם אֲנַחְנוּ לוֹמְדִים כֹּל יוֹם קְצוֹת הַחֹשֶׁן.

אָמַר רַב פֶּפְא אִם רוֹצִים שֶׁהַחֲמוּר יִקְבֹּל יְרוּשָׁה, יֵשׁ חִילוּנִים שְׁמִשְׁאִירִים יְרוּשָׁה לְכָלכִּים, הַגְּמָרָא אוֹמֶרֶת מֶה הֵדִין אִם אָדָם מִשְׁאִיר יְרוּשָׁה לְחֲמוּר, לְכָלכִּים זֶה כָּבֵר רַגְלִילִם לְהַשְׁאִיר לָהֶם יְרוּשָׁה, פַּעַם הָיָה אֶחָד שֶׁעָשָׂה חֲתָנָה עִם הַחֲמוּר, בִּסְפָּרָד, אִזּוּ

י' בָּבָא בִּתְרָא קמ"ג ע"א

אִתְמַר קִנִּי בְּחֲמוּר לֹא קִנָּה אֶת וְחֲמוּר רַב נִחְמָן אָמַר קִנָּה מִחֲצָה וְרַב הַמְנוּנָא אָמַר לֹא אָמַר כָּלּוּם וְרַב שִׁשְׁתָּ אָמַר קִנָּה חֶפֶל אָמַר רַב שִׁשְׁתָּ מִנָּא אֲמִינָא לֵה דִתְנִיָּא רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר אֵין לָךְ מִר בְּקִישׁוֹת אֵלֶּא פְּנִימִי שָׁבוּ לְפִיכָךְ כְּשֶׁהוּא תוֹרֵם מוֹסִיף עַל הַחֲצִיצוֹן שָׁבוּ וְתוֹרֵם אֲמִינָא אֶת וְחֲמוּר הוּא שְׁאֵנִי הָתָם דְּמִדְּאוּרִייתָא תְּרוּמָה מַעֲלִיתָא הִיא דְּאָמַר רַבִּי אֵילְעָא מִנָּן לְתוֹרֵם מִן הָרַע עַל הַיָּפָה שֶׁתְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה שֶׁנֶּאֱמַר "וְלֹא תִשָּׂא עָלָיו חֲטָא בְּהִירִיכֶם אֶת חֲלָבֹו מִמֶּנּוּ" (במדבר יח, לב) וְאִם אֵינוֹ קְדוֹשׁ נִשְׂאִיָּת חֲטָא לָמָּה מִבָּאן לְתוֹרֵם מִן הָרַע עַל הַיָּפָה שֶׁתְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה אָמַר לִיה רַב מִרְדְּכִי לְרַב אֲשִׁי מַתִּיב רַב אֲוִיָּא תִיּוּבְתָא מַעֲשֶׂה בְּחֲמֵשׁ נָשִׁים וּבָהֶן שְׁתֵּי אֲחֻיּוֹת וְלָקַט אֶחָד בְּלָקְלָה שֶׁל תְּאֵנִים וְשִׁלָּהֶן הֵיתָה וְשֶׁל שְׂבִיעִית הֵיתָה וְאָמַר הָרִי בְּלָקֵן מִקְדָּשׁוֹת לִי בְּכָלכָּלָה זֹאת וְקִבְּלָה אַחַת מִהֶן עַל יָד בְּלָן אָמְרוּ חֲכָמִים אֵין אֲחֻיּוֹת מִקְדָּשׁוֹת אֲחֻיּוֹת הוּא

דְּאֵין מִקְדָּשׁוֹת הֵא נִכְרִיּוֹת מִקְדָּשׁוֹת וְאֲמִינָא אֶת וְחֲמוּר הִיא אָמַר לִיה הֵינוּ דִּחְזִי רַב הוֹנָא בַר אֲוִיָּא בְּחֶלְמָא דְּמוֹתִיב רַב אֲוִיָּא תִיּוּבְתָא לֹא מִי אוֹקִימָנָא דְּאָמַר הָרִאשִׁיָּה מִכֶּם לְבִיאָה תִתְקַדֵּשׁ לִי פַּעַם הָרֵב רִאשִׁיָּה אֵלֶּבּוּ רֹאשׁ וְשִׁיבַת אֹזֶר תַּחֲסִים בֹּא לְמִישְׁהוֹ שֶׁהַשְׁאִיר אֵינָה עֶשֶׂר מִלּוּז דּוֹלָר שִׁינְתָּנוּ לְכָלכִּים, הוּא יֵשֵׁב אִתּוֹ שֵׁשׁ שְׁעוֹת לְשִׁכְנַע אוֹתוֹ, אַחֲרֵי שֵׁשׁ שְׁעוֹת שֶׁהָרֵב אֵלֶּבּוּ דְּבַר אִתּוֹ – זֶה הָיָה לְפָנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה, מִשְׁפַּחַת אַחֲרָן חִי, לְהַסְבִּיר לוֹ שֶׁלֹּא מִשְׁאִירִים יְרוּשָׁה לְכָלכִּים, יְרוּשָׁה מִשְׁאִירִים לְכָנִי אָדָם, אִזּוּ אַחֲרֵי שֶׁהוּא דְּבַר אִתּוֹ שֵׁשׁ שְׁעוֹת הוּא אָמַר: עֲכָשְׁיוּ שְׁכַנְעֵת אוֹתִי שְׁצָרִיכִים לְהַשְׁאִיר יְרוּשָׁה רַק לְכָלכִּים, כִּי אֲנִי רוֹצֵה שֶׁלְכָנִי אָדָם יֵשׁ מִי שְׁדוּאָג, לְכָלכִּים אַף אֶחָד לֹא דוּאָג.

עכשיו אדם משאיר ירושה
 לחמור, הוא חמור נאמן ומסור צריך
 שיהיה לו טוב בחיים, ככה הוא הולך למוות
 שיהיה לו אורוה יפה, שיהיה לו טפטים
 מזהב, שישמרו לו אוכל טוב, אדם משאיר
 ירושה לחמור. אבל יש לו גם אשה, אז הוא
 אומר את החמור חצי חצי, הוא אוהב את
 החמור עוד יותר מאשתו, החמור מעולם
 לא צעק עליו, לא העיר לו, לא אמר לו
 ביקורת, אז הוא את החמור הוא אוהב,
 החמור אף פעם הוא לא צועק, אין לו שום
 בעיה. אשה היא מידי פעם היא מעירה,
 מידי פעם היא אומרת לו תאכל כמו בן
 אדם תשתה כמו בן אדם תלך כמו בן אדם,
 תבוא בזמן, תבוא ככה.

אתה אומר לאשתך שתבוא בשבע אתה בא
 בתשע אז שעתיים, בירושלים, עכשיו זרקו
 עלינו פצצות, הלכנו בשמחת תורה, שבע
 פצצות זרקו עלינו, המשטרה זרקה את זה,
 במקום שהמשטרה תזרק עליהם, במקום
 ש'ישמרו' עלינו הם הלכו להציל את
 הערבים, כי איזה ילד זרק איזה פחית אז
 זרקו על נשים ועל ילדים, הכל פלים לאור
 אין סוף. מתן תורה זה היה בקולות
 וברקים, אז אתה בא לירושלים אז בכל
 מקום פיגועים, דקירות סכינים, עכשיו
 עכשיו, יש אשה שהיא עם תסמונת דאון,
 היא גומרת אור החיים על החמש, קוראת
 שבע פעמים את הפרשה, בארבעים וחמש
 דקות היא גומרת, היא תסמונת דאון, ואור
 החיים על הפרשה היא גומרת, את הפרשה

היא קוראת שבע פעמים, ככה
 אמרתי להגיד לה, עוד אין לה ילדים,
 והיא מנגנת ברחוב, היא יושבת על קפסא
 וככה היא מתפרנסת, היא יושבת בגינה
 היא מורה לגינה, יש לה בעל שהוא אברך,
 עכשיו בערב יום כפור רצו אחרי עם מברג,
 הם גרים שם בבתי וורשא שם, שם בפנה
 שם, אולי מחר נבקר אותם, אולי נקפץ
 לכוּתל לכמה דקות, ערכי רץ עם מברג וירו
 בו לא היה בריה, הוא לא נעצר, הוא רץ
 אחריו עם מברג ברחוב הנביאים, כל הזמן
 יש פיגועים, בערב יום כפור נדקר יהודי
 חסידי בגיל ארבעים, בערב יום כפור. אז
 אתה בא לירושלים בכל פנה זה פיגועים,
 כל פנה זה דקירות, בכל פנה זה מתפוצצים
 אוטובוסים, אבל זה לא משנה אנשים
 ממשיכים לחיות, אתם ברכסים הכל מוגן,
 עכשיו צריכים לבקר אותם, אמרתי לבת
 שלי.

עכשיו אנחנו נמצאים בתקופת הזוהר של
 עם ישראל, שעם ישראל על אדמתו,
 והרבי'ה אומר אני פתחתי את הדרך לארץ
 ישראל, אני פתחתי, הרבי'ה נסע כשזרקו
 אנשים לים, כשהרבי'ה נסע זרקו יהודים
 לים, מכרו אותם לעבדים, יש מכתבים
 שאנשים כותבים: 'מכרו אתי לעבד,
 והאדון שלי נותן לי לכתוב לכם מכתב
 מפריז מוינה מרומא שתשלחו כסף לפדות
 אותי', האדונים הרשו להם. כתוב בחסד

אז עכשיו אנחנו מדברים על הילני המלכה, שהיא עזבה את הכל, היא אמרה למונבו בעלה שהיא התגירה בסתר, גירון קיסר אשתו התגירה, עכשיו יצא מאמר בסכות בגליון 'קלמוס' המוסף תורני המצטרף לעיתון 'משפחה', שחצי רומא התגירה, ובולגריה - כל בולגריה התגירה, וכל הברברים התגירו, הכפר הראשון קראו לזה בראשית, אחרי קזאבלנקה, ויש עין יצחק ועין יעקב, כל המעינות זה שמות של עבריים, עד

הארץ מעין שביעי, שאנשים נסעו לארץ ישראל על מנת שיזרקו אותם לים, שימכרו אותם לעבדים, אנשים שזו היתה המטרה שלהם, אנחנו עכשיו נמצאים בירושלים וכל יום זה פיגועים, כל יום זה, אנשים גרים בשמרון הצדיק גרים בתוך שער שכם, הילדים הולכים לבד בלי ההורים, לבד, ילד שנאכד מצאו אותו, כליל סכות נאכד ילד חשבו שמישהו לקח אותו הביתה, לא מצאו אותו, התחילו

¹ חסד לאברהם מעין ג נהר כב

במסגרת הדר בארץ ישראל בביאת המשיח:

דע כי מסרת קבלה בידינו כי באותו יום פשוט המשיח עם קבוצת גלילות לארץ ישראל, באותו יום ימצא בארץ ישראל שבטת אלפים מבני ישראל, ובאותו היום יהיו המתים שבארץ, ובאותו היום יסתלקו חומת האש מירושלים, ובאותו יום יבנה בית המקדש באבנים טובים ומרגליות, ובאותו יום יחזרו המתים שבארץ ישראל בעת חיותם בריה חדשה רוחניים, וכן חז' אלפים הנמצאים חיים, כולם בריה חדשה גוף רוחני, כגופו של אדם הראשון קודם החטא וכגופו של (חנוך) ומשה רבינו עליו השלום (ואליהו), וישמו כולם באויר מעופפים פנז'רים וגו', וכל זה לעיני אנשי קבוצת הגלילות:

וכש'ישראל בני קבוצת גלילות יראו שאהיהם נעשה בריה חדשה, ופז'רים באויר ללכת ולדור בגן עדן תחתון לקדוש תורה מפי השם יתברך, אזי יתקבלו בני קבוצת גלילות דאגה בלבם ודאבון נפש, ויתרעמו למלך המשיח ויאמרו ובי איז אנו בני ישראל כמותם, מאין זכו הם להיות רוחניים בגוף נפש מה שאין בן אנו ולמה נגרע:

ואומר להם מלך המשיח כבר נודע ומפרסם שכל מדותיו של הקדוש ברוך הוא מדה כנגד מדה, אותם שהיו בחיץ לארץ והשתדלו לבא בארץ כדי לזכות לנפש מהורה, ולא חשו על מומנם ולא על גופם, ובאו ביום ובבבשה, ולא חששו להיותם נמכרים בים, או

נגזל ביבשה, או להיותם שבוים ביד אדונים קשים, ובעבור שעשו עיקר מרוחם ומנפלים ולא מוגפם וממונם, לכן חזרו רוחניות מדה כנגד מדה, ואותם שהייתם יכולים לבא בארץ כמותם ונתרשלתם לבא בעבור המדת המזון והששתם לממוניכם וגופכם ומהם עשיתם עיקר ומנפלים ומרוחכם עשיתם מפל, לכן נשארם גשמיים מדה כנגד מדה.

ולחמדת מזון שהמדתם הנה השם יתברך נותן לכם מזון בלי שיעור, שכל כסף וזהב ואבנים טובים ומרגליות הנמכרים בים כל הימים, משפך הים להביא אותם בים יפו תוך ג' ימים למבעתם, וכל מה שנמכר משישית ימי בראשית עד זמן שלמה הכל הקיא ים יפו ליבשה ומשם נתעשר שלמה, ומה שנמכר מזמן שלמה עד זמן קבוצת גלילות הכל עתידה ים יפו להקיא אותם ליבשה, והמשיח יחלק אותם לכל צדיק וצדיק חלקו, הדא הוא דאמר כי 'שפע ימים יינקו', וגם כל הממטוניות שתחת העפר עתידה הארץ להיות נעשית מחילות מחילות להתגלגל ולחולק כל אוצרות המלכים, ומוליד אותם לארץ ישראל בדכתיב 'ושפני טמוני חול' וגו', והכל יתגלה בתוך ארץ ישראל למלך המשיח והוא יחלק אותם לאנשי קבוצת גלילות לכל אחד חלקו, וישבעו מזון רב לאותם שהקפידו על ממונם ועל גופם וישארו גשמיים וישבעים מזון, ואותם שלא חשו על גופם ועל ממונם אלא על רוחם בלבד הקדוש ברוך הוא עושה אותם בריה חדשה, ומוליד אותם לגן עדן תחתון כפז'ר. ומש"ל. מסכ"י:

שָׁבָאוּ הַמְסֻלָּמִים וְהַחֲלִיפוּ
אוֹתָם אֶת הַשְּׁמוֹת, בְּכָל הָעוֹלָם תָּמִיד
הַתְּגִירוֹ, בְּכָל כְּדוֹר הָאָרֶץ, אֲזַי כְּשֶׁנִּירוֹן רָצָה
לְהַתְּגִיר אֲזַי כְּבָר חֲצִי רוֹמָא הַתְּגִירָה כְּבָר,
נִשְׁאָר לוֹ רַק לְ[-] רוֹמָא וְזֶהוּ, וְכִכָּה הָיָה
בְּפוֹלִנְיָה, אֲזַי כְּתוּב עַל הַמַּצָּבָה שְׁלֵה שְׁהִיא
הַתְּגִירָה וְהִיא הֵיטָה לָהּ קְבוּרָה יְהוּדִית.

אֲזַי מְדַבְּרִים עַל זֶה שְׁהִלְנִי הַמְּלָכָה הַתְּגִירָה,
וּמִרְיָם הַתְּרַמּוּדִית, וְכָלֶם הַתְּגִירוֹ, הַמְּלָךְ שֶׁל
כְּנֹז הַתְּגִיר, אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה זֶה הָיָה, אֲזַי
הַגְּמָרָא מְסַפֶּרֶת כָּאֵן מְסַפֶּרֶת לָנוּ עַל מַלְכַת
תְּדַמֵּר שְׁהַתְּגִירָה, מַלְכַת מִצְרַיִם הַתְּגִירָה,
כּוֹלֶם הַתְּגִירוֹ, כּוֹלֶם, הָאִשָּׁה שֶׁנִּדְרָה בְּנֹזִיר.

”אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יִפְּלֹא לְנֹדֵר נֹדִיר לְהִזִּיר
לָהּ” (בְּמִדְבָּר ו, ב), כִּי אִשָּׁה יְכוּלָה לְדוֹר מַגִּיל
אֶחָת עֲשָׂרָה הָאִישׁ מַגִּיל שְׁתֵּים עֶשְׂרִי,
הָאִשָּׁה מִתְּפַתַּח יוֹתֵר מִהֵר מִהָאִישׁ, בְּגִיל
שְׁתֵּים עֶשְׂרִי הִיא כְּבָר חִיבָת בְּמִצְוֹת, הִיא
כְּבָר אִם הִיא תְּדַלִּיק חֲשֵׁמֶל הִיא חִיבָת
סְקִילָה, פְּתָאוּם הִיא תְּדַלִּיק חֲשֵׁמֶל, עֲכָשִׁי
אִם הִיא עוֹשָׂה אֶת זֶה כְּדִי לְהַרְגִּיז אֶת הָאִמָּא
אֲזַי זֶה נִקְרָא מְלָאכָה שְׁאִינָה צְרִיכָה לְגוּפָה,
הִילָדָה מִתְּרַגְּזָת עַל הָאִמָּא בְּגִיל שְׁתֵּים
עֶשְׂרִי מְדַלִּיקָה חֲשֵׁמֶל, אִם יֵשׁ שְׁנֵי עֲדִים,
זֶה לֹא נִקְרָא מְלָאכָה הַצְּרִיכָה לְגוּפָה, הִיא
הַדְּלִיקָה אֶת זֶה כְּדִי לְהַרְגִּיז לֹא כִּי הִיא
צְרִיכָה אֶת הָאוֹר, אֲזַי פְּתָאוּם יֵלֵד בְּגִיל 13 -
14 מִתְּרַגֵּז עַל הָאִבָּא אֲזַי אֵין לוֹ שֶׁכֶּל הוּא
מְדַלִּיק חֲשֵׁמֶל, אוֹ נֹסֵעַ בְּאוֹטוֹ לְהַכְעִיס,
הֵילֵד הוּא כּוֹעֵס וְהֵילֵד רוֹצֵה לְהַרְגִּיז אֶת

הָאִבָּא, אֲזַי הֵיטָר הָרַע זֶה הוּא
אוֹמֵר לִילֵד אֲנִי כְּבָר בְּגִיל שְׁלִי וְהוּא
מִתְּחִיל לְהַרְגִּיז אֶת הָאִבָּא, אֲזַי זֶה רַק אִם
הוּא עֹשֶׂה אֶת הַמְּלָאכָה לְגוּפָה, הוּא לֹא
עוֹשֶׂה אֶת זֶה כְּדִי לְעַשֵּׂן - כְּדִי שְׁיִהְיֶה לוֹ
אִשׁ.

אֲזַי הָאִשָּׁה שֶׁנִּדְרָה לֹא לְשִׁתּוֹת יֵין אֲזַי אֶסוּר
לָהּ לְעֲשׂוֹת קִידוּשׁ עַל יֵין, אִם אִשָּׁה עוֹשָׂה
נֹדֵר לֹא לְשִׁתּוֹת יֵין הִיא לֹא יְכוּלָה לְעֲשׂוֹת
קִידוּשׁ עַל יֵין, אוֹ שְׁהִיא עֹשֶׂתָה נֹדֵר שְׁלֹא
לְהַתְּגַלֵּחַ אֶסוּר לָהּ לְהַסְתַּפֵּר, לְנֹזִיר אֶסוּר
לְהַסְתַּפֵּר, [-] לְהִיּוֹת נֹזִיר לְכָל הַחַיִּים.

שִׁיעוּר שְׁנִמְכֵסר בְּלִיל שִׁישִׁי בְּרֵאשִׁית בְּבִרְפָּלֵד

הַגְּמָרָא אוֹמֶרֶת שְׁהִלְנִי הֵיטָה לָהּ סוּפָה
מִמָּאָה אִמָּה, אֲזַי אוֹמֶרֶת הַגְּמָרָא מֵהָ אִתָּהּ
מִבִּיא רְאִיָּה מִהִלְנִי הַמְּלָכָה, גַּם דּוֹד הַתְּחַתָּן
עִם שְׁתֵּי אֶחָיו מִירֵב וּמִיכָל, אֲזַי לֹא מִבִּיאִים
רְאִיָּה מִהַמְּלָכָה, מַלְכָּה עוֹשָׂה סוּפָה שֶׁל
מָאָה אִמָּה - מֵאֵתִים אִמָּה - שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
אִמָּה, מַלְכָּה הִיא עוֹשָׂה, אֲזַי רַק צְרִיכִים
שְׁיִהְיֶה כְּתֹל שְׁהַדְּפָנוֹת מַגִּיעוֹת לְסִכְךָ, אִם
הַדְּפָן מַגִּיעָה לְסִכְךָ אֲזַי הוּא רוֹאָה אֶת הַסִּכְךָ,
אִם הַדְּפָן לֹא מַגִּיעָה אֲזַי הוּא לֹא רוֹאָה אֶת
הַסִּכְךָ, כִּכָּה אוֹמֶרֶת הַגְּמָרָא, וְכִי דֹרְכָה שֶׁל
מַלְכָּה לְשִׁבְתָּ בְּסִכָּה שְׁהַדְּפָן לֹא מַגִּיעָה
לְסִכְךָ? כֵּן, הִיא רוֹצֵה אֹזִיר, אֵין לָהּ אֹזִיר
בְּסִכָּה, זֶה סוּפָה שֶׁל מְלָכִים שִׁישׁ הַרְבֵּה
אֹזִיר, הִיא מַלְכָּה, אֲזַי הַמְּלָכָה עוֹשָׂה סוּפָה
עִם הַרְבֵּה אֹזִיר, הִיא הֵיטָה נֹזִירָה, הִיא הֵיטָה

צדיקה אמתית, נזירה שבע שנים, למה היא היתה נזירה שבע? היא נדרה עד שבנה חוזר מהמלחמה היא תהיה נזירה, היא היתה מלכה - זה הלני המלכה, אחרי זה היא נטמאה בדיוק נפטר מישהו, "וכי ימות מת עליו בפתע פתאום" (במדבר ו, ט) פתאום מת מת אז צריכים עכשיו לסגור את כל הדלתות, אם הדלתות פתוחות אז זה - טמאת המת עובר מדירה לדירה, אז אם מת מת בפתע פתאום והיו פתוחות הדלתות אז זה עובר לכל דירה שהדלת פתוחה, אם סוגרים את הדלת טוב אז זה לא עובר, אז זה עבר, אז לסוף שבע היא נטמאה ומת איזה מת, היא נטמאה אז היא התחילה עוד שבע, פעמים שבע זה ארבע עשרה, אחרי זה היא עברה לארץ ישראל היא התחילה עוד שבע, כי בית הלל תקנו מה שעושים נזירות בחוץ לארץ זה לא חל, אם אדם מקבל נזירות בחוץ לארץ זה לא חל הוא מגיע לארץ הוא צריך להתחיל הכל מחדש. אז הלני המלכה היתה כזו צדיקה שלא היה מבריאת העולם - עשרים ואחד שנה נזירה, ושמשון היה נזיר כל החיים - נזיר עולם, אבל היה אסור לה להטמא למתים, היה אסור לה לשתות יין ואסור להסתפר.

עכשיו אנחנו הולכים כאן בסכה בסכת בסכת בסכות, הסכות זה בלי ו', שבעצם מספיקה סוכה אחת לכל עם ישראל. אז אומרת הגמרא שהלני המלכה עשתה סוכה יותר מעשרים אמה, אז מה הראיה שהסכה

כשרה? אומרת הגמרא, מה אתה מביא לי ראיה מאשה? אשה פטורה מסכה, אז הוא אומר: לא, היה לה ילדים קטנים. ועדין אין ראיה כי ילדים קטנים גם פטורים מסכה. עונה הגמרא לא, היה לה ילד בגיל שבע, היה לה שבע אז אי אפשר שאין אחד בגיל שבע ואינו צריך לאמו וזה ראיה שהסכה כשרה, או שהראיה היא מדרבנן או מדאורייתא, אז למדנו שילד קטן בגיל שבע הוא זקוק לסכה כשרה.

שיעור שנמסר בליל שישי האזינו בראש העין

~נכתב על פי הכנת השומע~

ט"ז פלא, הגוף זה מכונה כזאת מליון מדענים לא יכולים ליצר דבר כזה, יכולים ליצר דגמא, אם חסר משהו אחד כבר אי אפשר לחיות, אנחנו כבר זקנים, הגוף מחליד, צריכים להודות לה'.

החולה: היתה ממך סייעתא דשמיא בכל הנתות וכו'

כן, "הודו לה' קראו בשמו" "שיחו בכל נפלאותיו", אי אפשר להבין את הפלא הזה, רואים בהריון ובלידה שהגוף נברא, זה פלא אתה ממך נבראת מחדש, היית ימים בלי הכרה כלנו רעדנו מדאגה לה, ממך יצאת מהידים של מלאך המות וירדת מחדש, עכשיו תהיה בריא.

לא תגנב, לא תרצח. זה מה שה' מבקש מאתנו.

החולה: צריך עוד הרבה סייעתא דשמיא.

יש קושיא למה עושים סכות בתשרי סכות ה'ה צריך להיות בניסן, אז התשובה היא שרק אחרי שנמחלו כל העוונות ביום כפור אפשר להכנס לסכה, לזכות לקדושה של הסכה, כי הסכה זה כמו קדש קדשים ממש, צריך יום כפור בשביל זה, כי את ההלכות של סוכה לומדים מקדש קדשים (סוכה ה ע"ב), ואת הגבה מהכפורת עם הכרובים שמסככים שזה עשרה טפחים, שצריך שתהיה מחזקת ראשו ורבו, אפילו שאפשר רק לשכב בסוכה זה בסדר.

עכשיו ה'ה יום כפור קראנו על רבי ישמעאל כהן גדול שאמא שלו התעברה מהמלאך מט"ט שמלאך גבריאל התעבר באבא שלו, כי כל הלידה זה מהצדיק כמו שכתוב "וה' פקד את שרה" (בראשית כא, א) - ה' בעצמו הביא לה את ההריון, המלאכים

אחת עלתה לטבילה טבלה ופגע בה חזיר חזרה לבית הטבילה טבלה ועלתה ראתה לפניו מצורע חזרה לבית הטבילה וטבלה עד ארבעים פעמים ולסוף מ' פעמים אמר לו הקדוש ברוך הוא לגבריאל רד ועמדי לפני צדקת זו שצבר נצטערה ביותר והיא תתעבר זה חליה בן זכר ורבי ישמעאל שמו והוא יהיה עתיד להיות כהן גדול לפני באותה שעה ירד גבריאל ונתעפף כמו בעלה בכנדים נאים והלך ועמד בפניה בשעה שהיא עולה מבית הטבילה ועמד על פתח המקנה וכו' ונדמה לה בדמות אלישע בעלה וראתה אותו והלכה ונתעברה אותו חליה וילדה רבי ישמעאל בדמות גבריאל וכל זמן שהיה רבי ישמעאל רוצה לעלות לרקיע היה מזכיר את השם ועולה והראתה גבריאל ישועות ונחמות שעתיד להיות על ישראל:

רק צריך לקבל באהבה את מה שה' עושה ואז אפשר להיות עד מאה עשרים, צריך רק להתבטל להנהיגה של ה', לא להלחם, לתת לה' להנהיג אותך איך שהוא רוצה, לראות את ה' כל רגע, לראות את הנסים שיש בכל רגע.

החולה: שתהיה החלמה מהירה.

כן, צריך קצת סבלנות, צריך לראות את הנסים, הנה איראן רוצה כל הזמן להשמיד אותנו, ויש מסביבנו שני מליארד ערבים, ויש עוד מליארד נוצרים, ועוד שני מליארד עובדי עבודה זרה - משתתחים לסרטנים ולנחשים, כולם מסביבנו, אז יש סך הכל איזה מאה אלף שומרי שבת כהלכתה, כי מה ה' מבקש? שנשמר שבת, לא נראה טלויזיה, נשמר כשרות. עכשיו ה'ה יום כפור קבלנו את הלוחות מתוך, לא תרצח,

אוצר המדרשים ברייתא דמסכת נדה

אמרו חכמים כל המקדש עצמו בשעת תשמיש היוין לו בנים זכרים שנאמר "והתקדשתם והייתם קדשים" וכתוב בתריה "אשה כי תזרע וילדה זכר" (ויקרא טו) ועוד אמרו חכמים כל החזיר בטבילה היוין ליה בנים זכרים שמונים הוראה בישראל שכן מצינו באלישע שהיה חזיר בטבילה והיה לו בן שמונה הוראה בישראל ושמו רבי ישמעאל כהן גדול.

אמרו על אלישע שהיה צדיק גמור ולא היה לו בנים מתקיימין בשעה שהיה לו ילדים מיד מתים אמרה לו אשתו אדוני מפני מה הללו צדיקים יש להם בנים ואין לנו אפילו אחד אמר לה בתי מפני שנוהגין בנפשם טבילה הם ונשיהם אמרה לו אף אנו נוהגין אותה בנפשנו מיד קבלו על עצמם לעשות בן פעם

אברהם אבינו כשהוא היה בן עשר הוא שבר את כל הפסלים^א,

אותו כמר ואמר לו אברהם מה מלאכתו של כמר אמרו לו לאברהם מכבדין מלפניהם ומרביצין מים לפניהם ומאכלין אותן ומשקין להם ונותנין לפניהם אכילה ושתיה מיד נתן אברהם לפניהם אכילה ושתיה ואמר להם קחו ואכלו מלו ושתו למען תדעו שמיטיבו לבני אדם בשביל שנתתי לפניהם אכילה ושתיה ולא היה בהם אחד שהיה נוטל כלום לאכול ולשתות מיד פתח אברהם ואמר **"פח להם ולא ידברו עינים להם ולא יראו, אינים להם ולא יאזינו, ודיהם ולא ימישון רגליהם ולא יחלכו"** (תהלים קט) מה עשה אברהם נטל את המפל והיה משבר את כלן והשליך אותן אל תוך מדורת האש ובא וישב עליהן

ובתוך כך בא נמרוד וקצא לאברהם שעשה כך ואמר לו נמרוד לאברהם הכי אתה הוא אברהם בן תרח ואמר לו אברהם הן ואמר לו נמרוד לאברהם וכי אין אתה יודע שאני אדון של כל המעשים והחמה והלכנה והכוכבים והמזלות ובני האדם מלפני ויצאין כלן ואתה למה אבדת את יראתי. באותה שעה נתן הקדוש ברוך הוא בינה לאברהם ואמר לו אברהם לנמרוד אדוני המלך (נוסח ישן אדוני המלך עדיין לא הייתי יודע רצונך אומר לפניך דבר אחר לגדולתך אמר לו אמור אמר לו מנהג של עולם (וכו) מנהגו של עולם כך הוא שמיום שנברא העולם ועד עכשיו היתה החמה יוצאת ממזרח ושוקעת במערב למחר תהא מצוה את החמה שתצא ממערב ותשקע במזרח ואז אני מעיד כך שאדון של כל המעשים אתה ואם אתה הוא אדון העולם כמו שאמרת בודאי כל הנסתרות הם גלויות לך אם כן אמור לי מה יש בלבי ומה אני עתיד לעשות. באותה שעה הניח אותו רשע נמרוד ידו על זקנו והיה מתמה בלבו ואמר לו אברהם אל תתמה בלבך כי לא אדון העולם אתה בנו של פוש אתה ואם אדון העולם אתה למה לא הצלת את אביך מן המיתה אלא בשם שלא הצלת את אביך מן המיתה כך אתה לא תוכל להציל מן המיתה.

מיד קרא נמרוד לתרח אביו ואמר לו מה תהא משפטו של אברהם בנך זה ששרף אלהות שלי אין משפטו אלא שרפה מיד לקח נמרוד את אברהם והכישו בבית האסורים והוציאו להשליכו לכבשן האש מיד כפתוהו ועקדוהו לאברהם והניחוהו על גבי האבן והקיפו לו עצים מד' רוחותיו המש אמות לכל צד ונכהו של עצים המש אמות ועד אותו שעה לא הפיר תרח את בוראו מיד באו שכניו ובני עירו ומספו לו

^א תנא דבי אליהו זוטא כה

אמרו עליו על אברהם אבינו שבשעה שנתן לו אביו מלא קפות של אלהות למכור אותם בשוק בא אדם אחד אל אברהם בשוק ואמר לו אברהם יש לך אלוה אחד למכור ואמר לו אברהם איזה אלוה אתה רוצה ליקח ואמר לו לאברהם אני הוא גבור תן לי אלוה גבור כמותי ונטל אברהם פסל אחד שהיה עומד למעלה מפסל ואמר לו טול לך את זה ואמר לו לאברהם וכי אלוה זה הוא גבור כמותי ואמר לו ריקה עדיין אין אתה יודע משפט אלהות ועכשיו מה אתה מבקש מהם ואמר לו אברהם והלא שוטף שבעולם אתה אלמלא לא היה אלוה זה גבור מפסל לא היה יושב למעלה מפסל אבל איני רוצה לדבר עמו כלום עד שתתן לי את הדמים מיד נתן לאברהם את הדמים ונטל לו את אותו האלוה בשעת פטירתו לחלוף אמר לו אברהם בן כמה שנים אתה ואמר לו בן שבעים שנה אני ואמר לו אברהם אלוה זה שקנתי אתה משתחוה לו או הוא משתחוה לך אמר אני משתחוה לו ואמר לו אברהם והלא אתה גדול מאלהיך שאתה נבראת מן שבעים שנה והאידך תשתחוה לאלוה זה שעשה היום בקורנם מיד החזיר והשליך לאותו אלוה לתוך קופתו של אברהם וחזר ונטל מאברהם את דמיו וחלוף לו.

ואחר כך באת אשה אחת אלמנה ואמרת לו לאברהם אשה ענייה אלמנה אני תן לי אלוה עני כמותי מיד נטל אברהם פסל אחד שהיה יושב למטה מפסל ואמר לה אברהם לאותה אשה בענייתך טלי לך את אלוה זה ואמרה לו לאברהם אלוה זה קשה הוא ואין אני יכולה לעמוד לפניו ואמר לה אברהם והלא שומית שבעולם את אלמלא לאו שפל הוא מפסל לא היה יושב למטה תחת כולם ואין הוא רוצה לזון ממקומו עד שתתן לי את הדמים מיד נתנה הדמים ונטלה את הפסל. בשעת פטירתה לחלוף אמר לה אברהם בת כמה שנים את ואמרה לו בת שנים הרבה אני ואמר לה אברהם תפח נפשה דהיא אתתא את שנבראת מן שנים הרבה האידך תשתחוה לאלוה זה שעשה אותו אבא אתמול בקורנם מיד החזיר לאותו אלוה לתוך קופתו של אברהם וחזרה ונטלה מן אברהם את דמיה והולכת לה.

באותה שעה נטל אברהם את כל האלהות והביא אותם אצל תרח אביו ואמר לו שאר בניו לאביהם תרח אברהם זה אינו יכול למכור אלהות בא ונעשה

ידע להזיז את השמש, שלושים
תלמידים של הלל כל אחד יכול להזיז
את השמש²⁷.

כל אשה ידעה להזיז את השמש עם תפלות,
כמו נקדימון בן גוריון²⁸, היה שם גוי כזה
צדיק הוא היה מוכן לוותר על הכל אם הוא
ימלא לו את הבורות במים, נקדימון לזה
ממנו 12 ברכות מים לעולי רגלים זה היה
מסכות עד פסח זה חצי שנה, והגוי אמר

אדון אחד אמר לו הלויני שתים עשרה מעינות מים
לעולי רגלים ואני אתן לך שתים עשרה עינות מים
ואם איני נותן לך הרניני נותן לך שתים עשרה כפר
כסף וקבע לו זמן בין שהגיע הזמן ולא ירדו גשמים
בשחרית שלח לו שגר לי או מים או מעות שיש לי
בידך שלח לו עדיין יש לי זמן כל היום כולו שלי הוא
בצהרים שלח לו שגר לי או מים או מעות שיש לי
בידך שלח לו עדיין יש לי שהות ביום במנחה שלח
לו שגר לי או מים או מעות שיש לי בידך שלח לו
עדיין יש לי שהות ביום לנגל עליו אותו אדון אמר
כל השנה כולה לא ירדו גשמים ועכשיו ירדו גשמים
נכנס לבית המרחץ בשמחה עד שהאדון נכנס
בשמחתו לבית המרחץ נקדימון נכנס לבית המקדש
בשהוא עצב נתעטף ועמד בתפלה אמר לפניו רבונו
של עולם גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי עשיתי ולא
לכבוד בית אבא עשיתי אלא לכבודך עשיתי שיהיו
מים מצויין לעולי רגלים מיד נתקשרו שמים בעבים
וירדו גשמים עד שנתמלאו שתים עשרה מעינות מים
והותירו עד שיצא אדון מבית המרחץ נקדימון בן
גוריון יצא מבית המקדש בשפגועו זה בזה אמר לו הן
לי דמי מים יותר שיש לי בידך אמר לו יודע אני שלא
הרעיש הקדוש ברוך הוא את עולמו אלא בשבילך
אלא עדיין יש לי פתחון פה עליך שאוציא ממך את
מעוטי שבקר שקעה חמה וגשמים ברשותי ירדו חור
ונכנס לבית המקדש נתעטף ועמד בתפלה ואמר
לפניו רבונו של עולם הודע שיש לך אהובים בעולמך
מיד נתפזרו העבים וזרחת החמה באותה שעה אמר
לו האדון אילו לא נקדרה החמה היה לי פתחון פה
עליך שאוציא ממך מעוטי תנא לא נקדימון שמו אלא
בוגי שמו ולמה נקרא שמו נקדימון שנקדרה חמה
בעבור

בהתחלה הוא שבר רק את
הפסלים של אבא שלו, אבא שלו לא
גילה כדי שלא יקחו לו אותו, אחר כך הוא
היה צריך לשמור על הפסלים של נמרוד אז
הוא שבר את כולם, ושם את המקל בידיים
של הפסל הכי גדול, ואמר שזה הוא
ששבר, אז נמרוד זרק אותו לכבשן האש,
כי הוא אמר לו אם אתה בראת את העולם
תזיז את השמש רק טיפה ליה, פעם כל אחד

על ראשו ואמרו לו בושת בושח גדולה וכלמה אותו
בן שהיית אומר עליו שהוא יורש עולם הזה ועולם
הבא שרפו נמרוד. מיד נתגלגלו רחמיו של הקדוש
ברוך הוא וירד בעצמו והצילו שנאמר (בראשית טו) "אני
ה' אשר הוצאתיך מאור בשדים". אמר תרה בלבו
שמא יעמדו ויהרגו את בני מיד עמד תרה ויצא משם
עם אברהם בנו שנאמר (שם יא) "ויקח תרה את אברהם
בנו ואת לוט בן הרן בן בנו ואת שרי בלתי אשת
אברהם בנו ויצאו אתם מאור בשדים ללכת ארצה
כנען ויבאו עד הרן וישבו שם" ובשכר שיצא משם
תרה עם אברהם בנו לשם שמים המליכו הקדוש
ברוך הוא לאברהם אבינו בחיי תרה אביו

²⁷ סופה כח ע"א

תנו רבנן שמונים תלמידים היו לו להלל הנזקן שלשים
מהן ראויים שתשרה עליהן שכניה במשה רבינו
וישלשים מהן ראויים שתעמד להם חמה ביהושע בן
נון עשרים בינונים גדול שבבבל וינתן בן עוזיאל קטן
שבבבל רבן יוחנן בן זבאי אמרו עליו על רבן יוחנן
בן זבאי שלא הניח מקרא ומשנה נקרא חלכות
ואגדות דקדוקי תורה ודקדוקי סופרים קלים וחמורים
וגזרות שוות תקופות וגימטריאות שיחת מלאכי
השרת ושיחת שדים ושיחת דקלים משלות פובסין
משלות שועלים דבר גדול ודבר קטן דבר גדול מעשה
מרבקה דבר קטן היות דאבני ורבא לקיים מה
שנאמר "להנחיל אהבי יש ואצרתיהם אמלא" וכי
מאחר שקטן שבבבל כך גדול שבבבל על אחת במה
וכמה אמרו עליו על יונתן בן עוזיאל בשעה שיושב
יעוסק בתורה כל עוף שפורח עליו מיד נשרף

²⁸ תענית יט ע"ב

תנו רבנן פעם אחת עלו כל ישראל לרגל לירושלים
ולא היה להם מים לשתות הלך נקדימון בן גוריון אצל

לנקדימון עד השקיעה תמלא לי את הבורות במים, השקיעה היתה בשש בדיוק, אבל אם לא – תמלא לי אותם דיגרי זהב, הוא הגיע אליו ביום האחרון בחמשה לשש, איפה הכסף? אז הוא אמר לו: רגע, יש לי עוד חמש דקות, מיד הוא ירד לבית המקדש להתפלל וירד מבולים כאלה, אז הוא יצא הוא אומר לו: כן, אבל עכשיו שש ודקה ועשרים וחמש שניות, הוא היה דייקן כזה, היה לו סטופר והשקיעה היתה בשש, אז נקדימון ירד שוב פעם להתפלל ויצאה השמש פתאום מבין העננים.

צריך לראות את הנסים של ה' כל רגע, גם היום, זה הכל ספורים, בגמרא כמו רבי

חנינא בן תרדיון שָׁבָאוּ לְשָׂרָף

אותו, שפכו עליו בנזין גז ונפט והוא לא נדלק, כל מה ששופכים עליו הוא לא נדלק, לא מצליחים לשרף אותו, אז הוא אמר לסוהרים שלו: חכו, אני יעלה וישאל בשמים אם יש רשות לשרף אותי, אם לא אתם לא יכולים לשרף אותי, אז הוא עלה בשמים לשאול אמרו לו שזה גזירה על עשרה הרוגי מלכות, אז הוא קיבל את הדין באהבה, כי העיקר זה לקבל את הדין באהבה, לקבל את ההנהגה של ה'.

כמו יצחק, כי "נחמו נחמו" (ישעיהו מ, א) זה גימטריא יצחק, נחמו זה 104 – פעמיים זה יצחק – מאתיים ושמונה. כי רק הוא יכול לנחם¹⁰, הוא אומר לה': כמה אדם חי?

באשר תחיה אחיה מיד יצתה בת קול ואמרה רבי חנינא בן תרדיון וקסטנירו מיומניו לחיי עולם הבא יי שבת פט ע"ב

דרש רבא מאי דכתיב "לכו נא ונזכרה יאמר ה'" לכו נא בואו נא מיבעי ליה יאמר ה' אמר ה' מיבעי ליה לעתיד לבא יאמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל לכו נא אצל אבותיכם ויזכירו אתכם ויאמרו לפניו רבנו של עולם אצל מי נלך אצל אברהם שאמרתי לו "ידע תדע" ולא בקש רחמים עלינו אצל יצחק שבידך את עשו "והיה באשר תריד" ולא בקש רחמים עלינו אצל יעקב שאמרתי לו "אנכי ארד עמך מצרימה" ולא בקש רחמים עלינו אצל מי נלך עכשיו יאמר ה' אמר להן הקדוש ברוך הוא הואיל ותליתם עצמכם בי "אם יהיו הטאיתם בשנים בשלג ילבינו" אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן מאי דכתיב "כי אתה אבינו כי אברהם לא ידענו וישראל לא יכירנו אתה ה' אבינו גאלנו מעולם שמו" לעתיד לבא יאמר לו הקדוש ברוך הוא לאברהם בניד הטאוי לי אמר לפניו רבנו של עולם ופחו על קדושת שמוך אמר ליאמר לי יעקב דהוה ליה צער גדול בגים אפשר דבני רחמי עליהו אמר ליה בניד הטאוי אמר לפניו רבנו של עולם ופחו על קדושת שמוך אמר לא בסבי מעמא

י מסכת פלה א

אמרו עליו על רבי חנינא בן תרדיון שפעם אחת נתחלפו לו מעות פורים במעות של צדקה והיה יושב ותמה ואמר אוי לי שמה נתחייבתי מיתה לשמים עד שהיה יושב ותמה בא קסטינר אמר לו רבי גזרו עליך לכורכך ולשורפך בתורתך ולישראל עמך ועמד וכרכוהו בתורתו והקיפוהו חבילי ומורות והציץ בו האור והיה אור מצטנן ומתרחק ממנו עמד קסטינר בביתה אמר לו רבי אתה הוא שגזרו לשורפך אמר לו הן אמר לו ולמה האור מכבה אמר לו נשבעתי בשם קוני שלא יגע בי עד שאדע אם גזרו עלי מן השמים המתן לי שעה אחת ואודיעך היה קסטינר יושב ותמה אמר הללו שגזרין מיתה וחיים לעצמן למה עול מלכות עליהן אמר לו קום לך וכל מה שמלכות רוצה לעשות בי נעשה אמר לו ריקה הסביקה עלי גזרה מן השמים ואם אין אתה הורגני הרבה הורגים יש למקום הרבה דבים וגמרים ואריות וזאבים והרבה נחשים ועקרבים שיפגעו בי אלא סוף שהמקום עתיד לפרע דמי מנדך וידע קסטינר שגזר הוא המדה מיד עמד ונפל על פניו וכיון אבד והשמיע קולו מן האש ואמר "באשר תמותי אמות ושם אקבר"

שְׂבָעִים שָׁנָה, עֲשָׂרִים שָׁנָה זֶה
בְּטַפֵּשׁ עֲשָׂרָה שָׁהוּא לֹא בָר עוֹנָשִׁין,
כִּמָּה נִשְׁאָר? חֲמִשִּׁים, חֲצִי זֶה לִילּוֹת -
עֲשָׂרִים וְחֲמִשׁ שָׁנָה, אַחֲרֵי זֶה הוּא אוֹמֵר לֵה'
חֲצִי אֲנִי חֲצִי אֲתָה, וְאִם אֲתָה לֹא לֹקַח אֶת
הַחֲצִי אֲנִי יִקַּח אֶת הַכֹּל, שְׂאֲנִי מִסִּרְתִּי אֶת
עֲצָמִי לְגִמְרִי עַל קְדוּשָׁה ה'.

וּבֵת יִפְתָּח כְּשֶׁאֲבֹא שְׁלֵה בֹא לְהַקְרִיב אוֹתָהּ
יִצְאָה בַּת קוֹל "אֵל תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל הַנְּעַר וְאֵל
תַּעֲשֶׂה לוֹ מְאוֹמָה"^{טו}. הִיָּה לֵה אֵשׁ סְבִיבָה,
כְּמוֹ דְּבוּרָה הַנְּבִיאָה שֶׁהִיָּה לֵה אֵשׁ סְבִיב
הָאֵהֶל שְׁלֵה, "מִגֵּן אִם יִרְאֶה וְרִמַּח
בְּאַרְבָּעִים אֶלְף בְּיִשְׂרָאֵל" (שׁוֹפְטִים ה, ח), בְּזִמָּן
דְּבוּרָה לֹא הִיָּה שׁוֹם נֶשֶׁק, שׁוֹם בְּרִזָּל,
סִסְרָא לֹא הִרְשָׁה שִׁיְהִיָּה שׁוֹם בְּרִזָּל, אֲפִילוּ
הַסְפִּינִים הָיוּ מַעֲצָן, רַק הַמַּחְרָשָׁה הִיָּתָה
בְּרִזָּל, אִזּוֹ ה' עֲשָׂה נְסִים, כִּי "מִגֵּן אִם יִרְאֶה
וְרִמַּח בְּאַרְבָּעִים אֶלְף בְּיִשְׂרָאֵל", כִּי כָּל

וְלֹא בְּדִרְדָּקִי עָצָה אֲמֹר לוֹ לִיצְחָק בְּנִיד חֲטָאוֹ לִי אֲמֹר
לִפְנֵי רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם בְּנִי וְלֹא בְּנִיד בְּשַׁעֲרָה שֶׁהִקְדִּימוֹ
לִפְנֵיךָ נִעֲשָׂה לְנִשְׁמָע קְרֹאתָ לָהֶם "בְּנֵי בְכָרִי" עֲכָשִׁיו
בְּנֵי וְלֹא בְּנִיד וְעוֹד כִּפּוֹת חֲטָאוֹ כִּמָּה שְׁנוֹתָיו שֶׁל אָדָם
שְׂבָעִים שָׁנָה דֵּל עֲשָׂרִין דֵּל עֲנִשָּׁתָּה עֲלֵיהֶוּ פֶּשְׁוּ לָהּ
חֲמִשִּׁין דֵּל עֲשָׂרִין וְחֲמִשָּׁה דְּלִילּוֹתָהּ פֶּשְׁוּ לָהּ עֲשָׂרִין
וְחֲמִשָּׁה דֵּל תִּרְתִּי כְּרִי וּפְלָגָא דְּצִלְלוֹנִי וּמִיכָל וְדִבִּית
הַפְּסָא פֶּשְׁוּ לָהּ תִּרְתִּי כְּרִי וּפְלָגָא אִם אֲתָה סוֹבֵל אֶת
כּוֹלָם מוֹטָב וְאִם לֹא פְלָגָא עָלִי וּפְלָגָא עָלֶיךָ וְאִם
תִּמְצָא לִזְמֹר כּוֹלָם עָלִי הָא קְרִיבִית נִפְשִׁי קִמְדָּה פִּתְחוּ
וְאִמְרוּ (כִּי) "אֲתָה אֲבִינֵנו" אֲמֹר לָהֶם יִצְחָק עַד שֶׁאֲתָם
מִקְלָסִין לִי קָלְסוּ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִתְּחִיל לָהּ יִצְחָק
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעִינֵיהֶוּ מִיָּד נִשְׂאוּ עֵינֵיהֶם לְמִרּוֹם
וְאוֹמְרִים "אֲתָה ה' אֲבִינוֹ גָּאֻלָּנוֹ מִעוֹלָם שְׁמֹד".

^{טו} אֲבוּדָרְהָם שֶׁעַר הַתְּקִיפּוֹת

וְכַתֵּב הַחֶכֶם בֶּן עֲזָרָא שְׂאֵלוֹ חֲכָמִי קְרִיאוֹת לְרַבִּינוּ
הָאִי לָמָּה נִהְיָו יִשְׂרָאֵל הַדְּרִים בְּמַעְרָב לְהִשְׁמֹר שְׁלֹא
יִשְׁתּוּ מִיָּם בְּשַׁעֲרָה הַתְּקִיפָה. וְהָשִׁיב בִּי נִירוֹשׁ בְּעִלְמָא

יְהוּדִי לֹא מִשְׁנָה מָה הוּא הוּא
כִּנְגַד אַרְבָּעִים אֶלְף חִילִים, אֲפִילוּ חִלּוֹנִי
זֶה לֹא מִשְׁנָה, אִזּוֹ ה' עֲשָׂה נְסִים כְּמוֹ אֲצֵל
דְּוֹד הַמֶּלֶךְ הִיָּה הוֹרֵג שְׁמוֹנֶה מֵאוֹת אִישׁ
בַּחֵץ אֶחָד - זֶה גִּימְטְרִיא פְּעָמִים 'אֵלֶיהּ
הַנְּבִיא זְכוֹר לְטוֹב', בְּהַתְחַלָּה הוּא הִיָּה הוֹרֵג
אֶלְף אִישׁ בַּחֵץ אֶחָד, אַחֵר כֶּף רַק שְׁמוֹנֶה
מֵאוֹת, כִּי הָיוּ רוֹשְׁמִים עַל הַחֲצִים אֶת שֵׁם
הַיְי"ה, יֵשׁ שְׁתֵּים עֲשָׂרָה צִרוּפִים שׁוֹנִים
לְשֵׁם הַיְי"ה וְהֵם הִרְשׁוּמִים בְּמוֹסָף לְרֹאשׁ
חוֹדֶשׁ, י' ק' ו' ק', י' ו' ק' ק'. יֵשׁ ע"ב ס"ג
מ"ה ב"ן, יֵשׁ שֵׁם שְׁכָלוֹ רַק מִלּוּי אֶלְפִי"ן.
וְכָל חֵץ הִיָּה הוֹרֵג אֶלְף אִישׁ, יִרְיָה כִּמָּה
יְכוּלָה לְהַרוֹג? רַק אֶחָד, אֲבָל חֵץ הִרְג אֶלְף.

כִּי בְּזִמָּן דְּוֹד לֹא הִיָּה שׁוֹם הִרְהוֹר, הַבְּנִים
הָיוּ כְּאַרְזִים, "אֲשֶׁר בְּנִינוּ כְּנֻטְעִים מְגִדְלִים
בְּנַעֲוִירֵיהֶם בְּנוֹתֵינוּ כְּזוֹיֹת מְחַטְבוֹת תְּבִנִית
הִיכָל" (תְּהִלִּים קמ"ד, יב), כִּי כָּל הַבְּנוֹת הָיוּ כְּאַבְנֵי

הוּא מִפְּנֵי שֶׁהוּא תַּחֲלַת הַשָּׁנָה אוֹ תַּחֲלַת רְבִיעִתָּהּ
וְלֹא יִרְצוּ לְשִׁתּוֹת מִיָּם שִׁימְצָאוּ חָנֹם עַל בֶּן יֵאָבֵל בַּה
כָּל מִתּוֹק לְהִיּוֹת שְׁנָתָם מִתּוֹקָה. וְאִנִּי אוֹמֵר "מִתּוֹקָה
שְׁנַת הַעֲבָד" הַשֵּׁם הַבּוֹטָח בּוֹ לְכַדּוֹ. וְהִנֵּה הַיּוֹדְעִין
תְּקִיפָה הָאֲמֹר לֹא אֲמֹרוּ כִּי תִּיָּק לֹאֲכֹל וְלִשְׁוֹתָהּ וְדָבָר
הַנְּפִיחַ שִׁיחֹת הַזְּקִנּוֹת. וְדָרַשׁ שֶׁנִּשְׁחַט יִצְחָק וּבֵת
יִפְתָּח יֵשׁ לוֹ סוּד כִּי לֹא נִשְׁחַטוּ כָּלָל בְּאֲשֶׁר פִּרְשִׁיתִי
בְּסִפְרִי, וְיֵשׁ מִהֲגֻאֹנִים שֶׁאֲמֹרוּ עַל הַתְּקִיפָה (בְּמִדְבָּר כג,
כז) "כִּי לֹא נִחַשׁ בַּיַּעֲקֹב" אֵלֶּה הַתְּקִיפּוֹת אֲמֹרוּ אֵלֶּה
הַדְּבָרִים לְהַפְחִיד בְּנֵי אָדָם שֶׁיִּרְאוּ מִהֶשֶׁם וְלֹא יוֹסִיפוּ
הִרְשָׁעִים לְרִשְׁוֹעַ וְיִשׁוּבוּ בְּדִי שִׁיִּצִּילֵם הַשֵּׁם מִד'
תְּקִיפּוֹת כִּי יוֹדֵעַ וְיִדְעֵנוּ כִּי כָּל דְּבָרֵי חֲכָמִים אֲמַת
בְּאֲשֶׁר הֵם בְּמִשְׁמָעֵם אוֹ יֵשׁ לָהֶם סוּד סְתוּם בְּאֲשֶׁר
רְמוּזִית מִקְצַת סוּדָם בְּסִפְרֵי הַיֵּשֶׁר שֶׁהוּא פִּירוּשׁ הַתּוֹרָה
עַד כָּאֵן דְּבָרֵיו:

המזבח, מחטבות תבנית היכל, לא היה להם שום חטא, כי אשה מעצמה אין לה שום חטא רק מה שמפתים אותה ומחטיאים אותה, מעצמה אין לה שום דבר, כי הנשים לא חטאו בשום חטא לא בחטא העגל ולא במרגלים, לכן אשה היא תמיד יותר מבינה, ולכן היא צריכה לתת את הגבולות לאיש, לעזור לו שלא יעשה שטיות, שלא יחטא, וכו'.

אז עכשיו צריך מסירות נפש לעבור לירושלים, החתם סופר כותב שצריך על זה מסירות נפש כמו לעלות לארץ, כי צריך למכור את הכל, את הדירה והכל ולעבור לירושלים ויהיה נסים ונשפע שייספיק להכל, כי הוא כותב שכל הצרות זה כשלא עוברים לירושלים, וכל המחלות זה כשלא עוברים לירושלים, ובירושלים יש נסים מעל הטבע, כי בירושלים באמת אין שום מקור של מים, כל המים באים מחוץ לירושלים, ממוצא, ומראש העין, כאן זה כל המעינות שהיו מביאים מים פעם, כל המעינות זה פה, פה זה בארה של מרים, כי כל המעינות מקבלים מבארה של מרים, כי הכל בזכות מרים, היא יילדה את כל עם ישראל, היו לה עוד שעזרו לה אבל היא היתה בכל הלידות, היא היתה העקרת, ובזמן מרים שום ילד לא מת בלידה, במשך שמונים ושלוש שנה שום ילד לא מת, כי

בכל העולם מתים מלא בלידה,

יש אטלס שמראה כמה מתים בכל מקום, ב[-] מאה מתוך אלף, וב[-] עשר מתוך אלף, בארץ מתים חמש מתוך אלף כי מחשבים את זה עם הערבים ביחד, אבל אצל היהודים זה אחד מאלף, אבל אצל מרים לא מת אף אחד, והיא פשוט שקרה על פרעה, פרעה כל פעם רצה להרוג אותם והם נהפכו לקירות", הם אמרו: "כי לא כנשים המצרית העברית כי חיות הנזה" (שמות א. יט), הילד פשוט מתגלש החוצה כמו חיות, יש ספורים על ערבויות שילדו ככה פתאום, בכפרים שם הם פרימיטיביות, בלי כל מיני בלבולים. כי אשה שאין לה חטא אין לה בלבולים יולדת ככה בלי שום כאבים.

שיעור שנמסר במלוא מלכה אור לי"ד תשרי בשבועת מקור ברוך בירושלים

מחר סכות, מחר ב³⁸ השקיעה, צריכים להדליק נרות לפני זה, מי שלא מדליק נרות לפני השקיעה הוא צריך את השרביט - את הגפרור לזרוק על הרצפה כי אסור לכבות ביום טוב, לכן כדאי להדליק את הנרות לפני ³⁸, שלא יהיה בעיה של כבוי ביום טוב.

ואז באים המלאכים גבריאל מיכאל נוראל רפאל, ארבעה מלאכי המרפכה. כי

"והיו כי יראו המלאכים את האלהים ויגעו להם בתיים". וכי לשעבר לא היה להם בתיים, אלא ששלח פרעה להרגן וכסה אותן הקדוש ברוך הוא בשתי קורות של בתיים.

הארבעה דפנות של הסכה זה
ארבעה מלאכים, הדפנות זה מלאכים
והסכה זה שם הוי"ה, הסכה זה אמא
עילאה, נכללים באמא עילאה, כי צריכים
להכלל בבינה עילאה, כל הענין של יום
כפור ששתייהן עולות "ותלכנה שתייהם"
(רות א, יט), ה"א אחרונה עם ה"א ראשונה,
ה"א ראשונה זה ספירת הבינה, כל אחד
צריך להכלל בספירת הבינה, כל אדם,
וכשמגיע יום כפור נכללים בבינה, ועכשיו
זה השבעה ימים מהבינה, החסד הגבורה
התפארת הנצח הוד יסוד, כי יש אחרי זה
חמש ספירות: יש חסד, מחר בלילה - ליל
יום טוב ראשון של סבות זה חסד דחסד,
אורות של חסד דמקיפין עם אורות של
חסד הפנימיים. היום - ערב יום טוב אנחנו
כבר בחסד שבגבורה, חסד שבגבורה
פנימיים. מחר נהיה חסד שבחסד פנימיים,
והסכה זה חסד שבחסד מקיפין, הסכה זה
אורות המקיפין.

ונכנסים לסכה אחרי שנמחלו העוונות,
ביום כפור נמחלו כל העוונות עד אדם
הראשון, אומרים "שלשים ומאה
משקלה", השלשים ומאה משקלה לכפר
על המאה שלשים שנים הראשונים של אדם
הראשון (ראה הערה)¹¹, כי כל השדים וכל

החמאס וכל הנאצים וכל
הפושעים הם נוצרו מהשלשים ומאה
ראשונים, אז באנו לתקן את השלשים
ומאה שנה הראשונים, זה העבודה הכי
קשה, לתקן את כל הניצוצות, לכן אומרים
שלשים ומאה משקלה, נגיד את זה
בחנוכה, אחרי זה נגיד את זה בא' ניסן,
אחרי זה נגיד את זה בפרשת נשא, שלש
פעמים בשנה אומרים שלשים ומאה
משקלה.

עכשיו תיקנו את כל הניצוצות, ועכשיו
אנחנו זוכים לתקונים מ3,330 שנה, היום
אנחנו בתשע"ט זה 3,330 שנה מהקמת
המשכן שנבנה בשנת ב'תמ"ט, שנה אחרי
יציאת מצרים בשנת ב'תמ"ח. כי הסכה זה
המשכן, כשבונים סוכה בונים את בית
המקדש, כל סוכה שבונים. לכן כולם
הלילה יבנו מיד את הסכה, וכל אחד יבון
שהוא בונה בית מקדש, שהוא בונה את
המשכן, והארבעה דפנות זה המלאכים
מיכאל גבריאל נוריאל רפאל - ארבעת
מלאכי המרכבה, ואז נמשכים כל הרפואות
שבכולם, על ידי הסכה נמשכים כל
הרפואות, הזוהר אומר ב'אמר' שמי שלא
ישן בסוכה הוא מהעירב רב, כי העירב רב
היו מחוץ לסכה בלומר מחוץ לענני הכבוד.

רבי סימון כל ק"ל שנה שפרשה היה מאדם היו רוחות
הזכרים מתחממים מופנה והיו מולידים מופנה ורוחות
נקבות מתחממות מאדם ומולידים מופנה והוא דקתיב
"אשר בחרתיו והבחרתי בשבט אנשים ובנגעי בני
אדם" (שמואל כז)

י"כל אחד ידאג שיהיה משטחים יפים, רבי לוי יצחק אומר שלא היה בלאטות, הוא גר בגיל ארבעים בלי בלאטות, רק היו שופכים טפה מים על העפר. וזה היה רוב בתי המדרש, רב בתי המדרש שופכים טפה מים על העפר שזה טפה יתקשה, ושמם על זה שק, ופעם לא היה בלאטות, לא ראו בלאטות, זה רק בחמשים שנה האחרונות יש בלאטות, עד לפני שבעים שנה לא היה בלאטות בכלל, בארץ ישראל יש בלאטות אבל לא בחוץ לארץ.

כל הענין של הסכה ששימו משטחים יפים, ויקנו דשא סינטטי, וימשיך את המלאכים רפאל את מיכאל, ועל ידי שתי המלאכים מרפאים את כל המחלות שבעולם, אין מחלה שלא מרפאים על ידי הסכה, והסכך זה אמא עילאה, שעל ידי שנמצאים מתחת הסכך עולים לאמא עילאה, כל הענין שאנחנו יוצאים מכל התאוות, ביום כפור יוצאים מכל התאוות, מתבטלים כל התאוות, שכל התאוה זה רק בא מחטא עץ הדעת, ה' לא ברא את האדם עם תאוות, ויתרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאווה הוא לעינים" (בראשית ג, 1), אכילה ונאוף זה שני דברים מיתרים לגמרי, היינו בהמון מקומות שהסבירו שזה שאדם אוכל זה רק פסיכולוגי, הוא יכול שבוע לא לאכול

בכלל, והוא יכול כל הסכות לא לאכול בכלל, ורבי אברהם בן הרמב"ם אומר שבשבת לא צריך בכלל לאכול, בשבת צריכים רק להיות דבוקים בה' להתפלל לה', להתחיל את התפלה בחמש לגמור בעשר.

פעם היו מתחילים בשלוש לפנות בקר וגומרים בארבע אחר הצהרים עד שהיו באים הביתה כבר לא היה אוכל בדרך כלל, כבר אכלו להם את כל האכל אנשים נשואו בלי אוכל, ככה היה שנה - שנתיים, התחלנו בשלוש בבקר והיינו גומרים בארבע אחר הצהרים, רק 'יקום פרקן' לבד זה היה שעה שלמה, ואז כולם נפקדו, היינו שרים יקום פרקן, הגיע יהודה שפירא מיד אשתו נפקדה בבת, וכל אחד, וגם היו באים רבא הרלף רק היו שרים יקום פרקן היו נפקדים, שאשה צריכה מיד להפקד אסור שהיא תחכה שניה אחת, "וה' פקד את שרה כאשר אמר ויעש ה' לשרה כאשר דבר" (שם כא, א) ששרה נפקדה על ידי ה' בכבודו ובעצמו, "וה' פקד את שרה" ששרה נפקדה על ידי ה'.

כי באמת אסור לאדם לאחר הביתה אף פעם, רב רחומי אחר הביתה כל הקומה התרסקה, עכשיו היה פיגוע בליל יום כפור, אז האשה יודעת שצריכים לבוא עכשיו מהפתל או משובו בנים, אשה

של דשא סינטטי? לא עשית? אז תעשה משטח של דשא סינטטי.

י"היום יש שלושה מלכה מלכה, וכלם מזמנים, הוין מאלה שבונים סבות. גמרת כבר? ועשית משטח ככה

שומעת שְׁהִיא פִּיגוּעַ הִיא יֵשֶׁר
מִתְעַלֶּפֶת, הִיא אוֹמֶרֶת בְּטַח זֶה בְּעָלִי.
אִז אָדָם צָרִיךְ מִיד לְהִתְקַשֵּׁר לְהוֹדִיעַ שֶׁהוּא
חַי וְשֶׁהוּא מְגִיעַ בְּשָׁלוֹם, וְאִם הוּא אָמַר
שֶׁהוּא בָּא בְּשֹׁבַע וְהוּא מֵאַחֵר אִז הוּא צָרִיךְ
לְהוֹדִיעַ, לְמַצּוֹא מִיִּשְׁהוּ עִם פְּלֶאפּוֹן וְשִׁיגִיד
אֲנִי חַי אֲנִי קַיִים, אֲנִי עוֹד לֹא עָלִיתִי לְשָׁמַיִם.
כִּי כָל הָעֻנִּין שֶׁל הַמַּחְבָּלִים זֶה לַעֲשׂוֹת
תִּיקוֹן לְאָדָם מֵהִיר, תִּיקוֹן מְזוּז, תִּיקוֹן זְרִיז.
כִּי אִם אָדָם מֵת עַל קִידוּשׁ ה' הוּא מִיד עוֹלָה
לְגַן עֵדֶן, אֵין לוֹ שׁוֹם דִּין, אָדָם צָרִיךְ
לְהִתְפַּלֵּל לְמוֹת עַל קִידוּשׁ ה', וְלִזְה רַבִּי
עֲקִיבָא זָכָה בְּגִיל מֵאָה עֲשָׂרִים, אָדָם צָרִיךְ
לְהִתְפַּלֵּל שְׁבִיּוֹם הָאֲחֵרוֹן בְּגִיל מֵאָה עֲשָׂרִים
- בִּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן הוּא יָמוּת עַל קִידוּשׁ ה', כְּמוֹ
רַבִּי עֲקִיבָא שְׁנֵהֲרַג יוֹם כְּפוּר, רַבִּי עֲקִיבָא
נוֹלַד בְּכְפוּר וְהוּא נָפֶטֶר בְּכְפוּר, בֵּין כֹּה הוּא
צָרִיךְ לְהִפָּטֵר, הוּא לֹא יָכוֹל לְהִפָּטֵר
מִהַמִּיתָה. הַמְּגִיד מִבְּטִיחַ לְבֵית יוֹסֵף שֶׁהוּא
יָמוּת עַל קִידוּשׁ ה', אִז אוֹמְרִים, לְבֵית יוֹסֵף
הָיָה מְגִיד הָיָה לוֹ מִלֶּאֱךָ שֶׁהָיָה מְגַלָּה לוֹ
גְּלוּיִים, מְגַלָּה לוֹ חֲדוּשִׁים, וְהַגָּאוֹן מוֹיִלָּנָא
לֹא רָצָה לְקַבֵּל מְגִיד, הוּא אָמַר הַבֵּית יוֹסֵף
הוּא עוֹד הָיָה טָהוֹר.

אֲבָל הָרַב שֶׁל הִישָׁמַח מִשֶּׁהָ הָיָה לוֹ מְגִיד,
מִיִּשְׁרָיִם מְגִיד. יֵשׁ מְגִיד מִיִּשְׁרָיִם וְיֵשׁ
מִיִּשְׁרָיִם מְגִיד. אָמַר לוֹ כְּאֵלֶּה חֲדוּשִׁים שֶׁזֶה
מִמֶּשׁ שֶׁתְּסַמְּרֶנָּה שְׁעֵרוֹת, מִמֶּשׁ בּוֹקֵעַ אֶת כָּל
הַמּוֹחִין, עֲכָשְׁיוֹ רֵאִיתִי בְּכִי תִשָּׂא הוּא אוֹמֵר
שֶׁהַפְּנִימִיּוֹת שֶׁל יְהוֹשֻׁעַ זֶה יוֹסֵף, מִיִּשְׁרָיִם

מְגִיד הוּא הָיָה רַב שֶׁל יִשְׁמַח
מִשֶּׁהָ, הָיָה לוֹ מְגִיד קְבוּעַ הוֹלֵךְ אֲתוֹ,
הוּא הָיָה הוֹלֵךְ לְכָל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁכְּתוּב
בַּתּוֹרָה - וְהֵינּוּ לְכָל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁהַתּוֹרָה
מְזַכֵּירָה, וְאוֹמֵר שֵׁם אֶת כָּל הַתְּהִלִּים. כָּל
מְקוֹם שֶׁכְּתוּב בַּתּוֹרָה הָיָה הוֹלֵךְ לְשָׁם, וְהוּא
הָיָה אוֹמֵר לוֹ - הַמְּגִיד הָיָה אוֹמֵר לוֹ אֲתָה
טָעִיתָ זֶה לֹא כָּאֵן, וּמִכּוֹן אוֹתוֹ תֵּלֵךְ אַחֲרָיָה,
תֵּלֵךְ קְדִימָה, עוֹד קִילוּמֶטֶר, עוֹד שְׁנַיִם. אִז
הוּא כּוֹתֵב אֶת הַחֲדוּשׁ שֶׁהַפְּנִימִיּוֹת שֶׁל
יְהוֹשֻׁעַ זֶה יוֹסֵף וְהֵינּוּ שֶׁהָאוֹתִיּוֹת הַפְּנִימִיּוֹת
בְּמַלְוֵי שֶׁל יְהוֹשֻׁעַ הֵן בְּגִימַטְרִיא יוֹסֵף כֶּךָ בְּקֶצֶר:
יְהוֹשֻׁעַ - יוֹדֵד הִי וְיִזְי שִׁינ' עִי"ן = 156 | הַמַּלְוֵי שֶׁל
יִזְי"ד זֶה ו' ד' - עֶשֶׂר, הִי"י מְלוּאָה זֶה י' - זֶה
עֶשְׂרִים, עֲכָשְׁיוֹ שִׁינ' זֶה שְׁשִׁים, וְעִי"ן זֶה גַּם
שְׁשִׁים, שְׁשִׁים וְשְׁשִׁים זֶה מֵאָה עֲשָׂרִים וְעוֹד
ו' ד' זֶה מֵאָה שְׁלֹשִׁים, וְיִזְי ו' זֶה עוֹד שֵׁשׁ
עֶשְׂרֵה מְגִיעִים לְמֵאָה חֲמִשִּׁים וְשֵׁשׁ. הַגִּעְנוּ
לְמֵאָה עֲשָׂרִים - מֵאָה שְׁלֹשִׁים - מֵאָה
אַרְבָּעִים וְעוֹד שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה זֶה מֵאָה חֲמִשִּׁים
וְשֵׁשׁ, הַמַּלְוֵי שֶׁל הַיִּי"ו. הַפְּנִימִיּוֹת שֶׁל
יְהוֹשֻׁעַ זֶה יוֹסֵף. אָדָם צָרִיךְ לִיסוּעַ הַלִּילָה
לְיוֹסֵף הַצַּדִּיק, הַפְּנִימִיּוֹת שֶׁל יְהוֹשֻׁעַ זֶה
יוֹסֵף, עָרִים הַמְּקוּפּוֹת חוֹמָה מִיָּמוֹת יְהוֹשֻׁעַ
בֶּן נוֹן, יְהוֹשֻׁעַ הַמְּשִׁיף אֶת הַקְּדוּשָׁה לְאַרְץ
יִשְׂרָאֵל, אֲבָל הַקְּדוּשָׁה הֵיטָה רַק לְשַׁעֲתָה.

אִז שׁוֹאֲלִים בְּהִלְכוֹת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ אֵיךְ יָכוֹל
לְהִיּוֹת שֶׁהַקְּדוּשָׁה הִרְאִשׁוֹנָה קְדוּשָׁה רַק
לְשַׁעֲתָה, הִרִי יְהוֹשֻׁעַ שֶׁעֲצָר אֶת הַשֹּׁמֵשׁ זֶה
רַק לְשַׁעֲתָה, וְאֵילוֹ קְדוּשָׁה שְׁקֵדֵשׁ עֲזָרָא זֶה
לְעֵתִיד לְבוֹא, עֲזָרָא - מֵהָ שֶׁעֲזָרָא קִדֵּשׁ זֶה

רגע משנים לו את השם.

הגיע נחמיה ואמר לעשות סכות, נחמיה הגיע אחרי עזרא, עזרא עלה בשנת שש והגיע בשנת שבע, בשנת שש הוא קבץ את העם בשנת שבע הוא הגיע, והכל – כל מנייני השנים זה למלכות ארתחשסטא, עזרא עלה "בשנת שבע לארתחשסטא" (עזרא ז ט), וכאן – נחמיה הוא הגיע בשנת עשרים לארתחשסטא, כמו שכתוב "שנת עשרים לארתחשסטא" (נחמיה ב א), שלש עשרה שנה אחרי עזרא הוא הגיע, ועוד לא עשו סכות, הוא אמר להם תתחילו לעשות סכות אתם לא עושים סכות. כי עזרא לא היה לו שום כח לשלוט על העם, אבל נחמיה אמר אם אתם לא תעשו סכות אני שוחט את כלכם, הוא פשוט שם בבית הסוהר תחת קורות הבתים. אז המלך נתן לו הימנא דמלכא, נתן לו שליטה וכת, כי הם כבר הפסיקו לקיים, שום מצוה לא קימו, שום מצוה, לא שבת, הגיעו בשבת סוחרים מחוץ לירושלים עמוסי סחורה, אז הוא לא פתח להם את שערי ירושלים, אז הם – אנשי ירושלים כעסו עליו. אז הוא אמר: אתם כועסים עלי? אני

לנצח נצחים, איפה שהוא

קדש זה חייב במעשרות מדאורייתא עד היום, ומה שקדש יהושע זה התבטל, כשעם ישראל הלכו לגלות אחר חרבן בית ראשון כל מה שהוא – יהושע עשה כל מה שהוא עבד כל מה שהוא... קדש התבטל, ולמה כי לא עשו סכות, כתוב בגמרא ערכין ל"ב עמוד ב' לא עשו סכות מזמן יהושע בן נון, אז מורידים לו גם את הני"ו וגם את ה"א הורידו לו וקראו לו ישוע, בסוף פרשת דברים יש גם ה"א וגם הני"ו הוסיפו לו ואת יהושע צייתי בעת ההוא לאמר עיניך הראת את כל אשר עשה ה' אלהיכם לשני המלכים האלה בן ישעיה ה' לכל הממלכות אשר אתה עבר שמה" (דברים ג כא), פה הורידו לו את ה"א וכתבו ישוע, פעם מורידים לו ופעם מוסיפים לו, אז יש מדרש בפרשה שהוא החזיק את עצמו [-] לפני, רש"י אומר למה עכשיו מורידים לו את הני"ו? ובדברים מוסיפים לו גם ה"א וגם הני"ו, כיון שברגע שהוא נכנס לארץ ישראל הוא הגיע לשיא שיא השלמות, ובסוף לקחו לו חזרה את ה"א ואת הני"ו, קוראים לו "ישוע" (נחמיה ה, י) – י' ש' ו' ע', מורידים לו את הכל, שכל

ערכין לב ע"ב

קדושה ראשונה קדושה לשענתה ולא קדושה לעתיד לבא דכתיב "ויעשו כל חקלי השבים מן השבי סבות וישבו בסבות כי לא עשו מימי ישוע בן נון בן בני ישראל" וגו' "ותהי שמחה גדולה מאוד" (נחמיה ח יז) אפשר בא דוד ולא עשו סבות עד שבא עזרא אלא מוקיש ביאתם בימי עזרא לביאתם בימי יהושע מה ביאתם בימי יהושע מנו שמיטין ויוכלות וקדשו ערי חומה אף ביאתן בימי עזרא מנו שמיטין ויוכלות

וקדשו ערי חומה ואומר "והביאך ה' אליהם אל הארץ אשר ירשו אבותיך וירשתה" מוקיש ירושתך לירשת אבותיך מה ירושת אבותיך בחדוש כל דברים חללו אף ירושתך בחדוש כל דברים חללו ואידך דבעי רחמי על יצר דעבודה זרה ובטליה ואנן זכותא עליהו פי סוכה ותינו דקא קפיד קרא עילוייה דיהושע דבכל דוכתא כתיב יהושע והכא כתיב ישוע בשלמא משה לא בעא רחמי דלא הוה זכותא דארץ ישראל אלא יהושע דהוה ליה זכותא דארץ ישראל אפוא לא לבעי רחמי

תולה את כלכם ! על מה אתם כועסים עלי? ! אז אנשי ירושלים צעקו עליו: למה אתה לא פותח את השערים? ! מה אתה עושה לנו בלאגן כאן? ! הבאנו סחורות הכל נרקב לנו, זה בל תשחית.

כל העגבניות נרקבו להם, אז הם כעסו למה אתה לא פותח את השערים, מה אתם כועסים עלי? ! אני תולה את כלכם, אתם לא יודעים ששבת, הם בכלל לא ידעו ששבת, בכלל לא ידעו שיש כזה דבר, לא ידעו, אחרי זה הוא אמר להם תתחילו לעשות סכות. פתאום הם מצאו בתורה שכתוב סכות, כתוב בתורה, מצאו שם איזה ספר תורה ישן, בכלל לא ידעו שיש תורה, יש כלום, שום דבר. וכל זה אחרי שכבר היה עליה עזרא כבר היתה עליה בבבל, שום דבר, לא יודעים כלום, גם אין ספרים, זה הכל כמה ספרי תורה בודדים, אף אחד לא לומד, אף אחד לא פותח ספר, כולם משחקים.

בכלל לא ידעו שיש סכות, לא ידעו שיש דבר כזה בתורה, לא ידעו שיש סכות, כתוב בתורה "בסכת" (ויקרא כג, מב), מצאו כזה דבר בתורה, כן, לשבת בסכות בחג בחודש השביעי, אז הודיעו בכל ירושלים - העבירו קול שיש מצוה של סכות, חדוש חדש, שתלכו לאסוף עלי זית ועלי עץ שמן ועלי הדס ועלי תמרים ועלי עץ עבת לעשת סכת ככתוב, התחילו כולם לאסוף עצי שמן עצי זית, עלי הדס עלי תמרים, כפות

תמרים. ועשו סכות בכל הגגות בכל החצרות בכל הרחובות, וברחוב שער המים וברחוב שער אפרים, ויעשו כל הקהל השבים מן השבי סכות וישבו בסכות, עכשיו כבר עברו עשרים שנה מאז שחזרו לארץ אחרי עשרים שנה עשו את הסכות הראשון.

כי לא עשו כן מימות ישוע, כתוב י' ש' ו' ע', הורידו לו את הה"א כי צריך להיות שני ווי"ם, בפרשת דברים יש שני ווי"ם יהושוע, ואת יהושוע צייתי בעת ההיא לאמר עיניך הראות את כל אשר עשה ה' אלקיכם לשני המלכים האלה כן יעשה ה' לכל הממלכות אשר אתה עבר שמה" (דברים ג, כא) ה' ו' ש' ו' ע', הוסיפו לו גם ה' וגם ו', כי הוא מגיע לשיא שיא השלמות, הוא עוצר את השמש, הוא עוצר את הירח, הוא מגיע לשיא השלמות, אבל זה לא שנה כלום, הוא לא ביטל עבודה זרה, אומרת הגמרא בערכין: הוא לא ידע אם יש לו את הכח הזה. הוא אמר: אם משה לא ביטל איך אני יכול לבטל? ! כל זה אומרת הגמרא, אבל הבדל ביניכם שאתה בארץ ישראל, פה אפשר לפעל הכל, אם אתה בארץ ישראל אתה יכול לפעל הכל, שאפילו האדם הכי קטן יכול לבטל עבודה זרה, אתה יכול להחזיר את כל העולם בתשובה, אין דבר שלא פועלים בארץ ישראל!

כיון שהוא לא ידע מכחו הורידו לו גם את הה"א וגם את הוי"ו, ועכשיו כל התיקון זה

להחזיר לו את הה"א ואת
הני"ו, שעושים סכות זה ארבעה
מלאכים, הארבעה דפנות כנגד גבריאל
רפאל מיכאל נוראל, זה בדיוק ארבעה
דפנות. ארבעה מלאכים מלוים את הבן
אדם, לאיפה שאדם הולך מלוים אותו
ארבעה מלאכים.

ולכן כתוב בישעיה נ"ז "בועקך יצילך
קבוציך" (ישעיהו נז, יג) שכל השאר זה טוב
אבל יש רק קבוץ אחד, זה; ירושלים –
בשול ביום כפור, ובאומאן בראש השנה.
ביום כפור צריכים למסור את הנפש להיות
תמיד בירושלים, כי שאר כל הקבוצים – את
כלם ישא רוח, כל הקבוצים חוץ מאומאן
בראש השנה, ויום כפור בירושלים, את כל
הקבוצים ישא הרוח, "והחוסה בי ינחל
ארץ וירש הר קדשי".

עכשיו שזכינו לאמא עילאה ביום כפור, כל
הענין של יום כפור שעולים לאמא עילאה,
נכללים באמא עילאה, ואז מתכפרים כל
העוונות שבעולם, כי אדם צריך לדעת
שרבינו זה רק ללמוד גמרא, רבינו זה
שחוץ מלמוד גמרא שום דבר, לא ליסוע
לאמריקה, וברגע שגומרים את הציון

ונגמר הראש השנה כולם
תיבים מיד לחזור, רבי לוי יצחק רצה
להשאר לל"ג בעומר (שיח שרפי קודש ג' תמ"ב) בא
היה דבר נורא ואיום, אני מפחד לספר לכם
אותו, בקצור הוא רצה להשאר לל"ג
בעומר, זה היה ימים לפני ל"ג בעומר, רבי
אברהם בן רבי נחמן אמר לו: אתה כבר
מדי הרבה זמן כאן באומאן, תחזור הביתה,
תשתה כוס תה, תאכל עוגה, תחזור, אתה
לא יכול להיות כאן באומאן ככה ולהשאר
ולהשאר, בסוף אתה מתפרחח, וסתם
לשרף מכוניות זה חבל.

אנשים כל אחד לוקח לו מכונית ומתפרחח
אתה, בשביל מה היית באומאן? בשביל
לקחת מכונית? שום מכונית לא, אדם לא
צריך מכוניות, צריכים להחליט שלא
שותים ערק ולא שותים כלום, וודקה בטח
שלא, ולצאת מזה. אם באים לרבינו
צריכים לצאת מהכל, כי רבינו מעלה את
כולם לאמא עילאה, כולם עולים לאמא
עילאה, כולם נכללים באמא עילאה.

ורבנו אומר: ברגע שבאים אלי צריכים מיד
לקבל את השידוך^{כב}, אנשים הגיעו לרבינו

הקפיד לקים ציווי של אביו רבי נחמן מוילנשינער
זכרנו-לברכה שלא נתן לפרים למשמעתו לשהות
באומאן יותר משני שבועות ברגיפות, מחמת שלרב
השהיה נעשה קל בעיני האדם קדשת המקום (כדלעיל
סעיף ש"כ).

^{כב} הני מוהר"ן פד

וראיתי שם שהיה חקוק על הכפא כל צורות של כל
ברואי עולם, וכל אחד היה חקוק עם פת זוגו אצל

^{כא} שיח שרפי קודש ג-תמב

בא פעם רבי לוי יצחק זכרנו-לברכה לאומאן
בראש-החדש אייר ונשאר לשהות שם משך שני
שבועות, והיה הפץ להשאר שם גם לשבוע השלישי,
מחמת שחל אז ל"ג בעומר באמצע השבוע. אמר לו
רבי אברהם: "סע ותזור לביתך, ואל תשמע לקול
המנועצים לך להשאר אלא חזור לביתך ויבשתכם
להשתטח שוב על הציון, תחזור ותבוא שוב", כי

שיעור שנמסר בערב

שבת קודש האזינו אחרי תפילת שחרית

~על פי לקוטי הלכות הלכות יבום הלכה ג' סעיף

ז/כד~

הנ"ל, ועל כן נדר יעקב הנדר בשחלף לשא אשה יראת ה' בנ"ל, ועל כן בית המקדש בחלקו של בנימין, כי עקר הבית מקדש נמשך מבחינת נדר, הינו מנדרו של יעקב, כי זה בעצמו היה הנדר של יעקב והאבן הזאת אשר שמיית מצבה יהיה בית אלקים שהוא אבן שתיה מקום הבית המקדש, ועל כן בבית המקדש שם היו מביאין כל הנדרים ונדבות, וכן בגזן בית המקדש היה על ידי נדרים ונדבות מה שנדר כל אחד ואחד, כי הבית המקדש נמשך מבחינת נדר ועל כן הוא בחלקו של בנימין בנ"ל, כי עקר הבית המקדש הוא בחינת תקון אמונת חכמים תורה שבועל פה בשלמות, שהוא תקון כל החטאים שבאים מחטא אדם הראשון שפגם בזה, כי בבית המקדש נתתקנו ונתקפרו כל החטאים שכלם באים מחטא אדם הראשון, מפגם אמונת חכמים, שהוא כלל כל התורה. ועל כן נקרא הבית המקדש "הר המוריה", שמשם יוצאה הוראה (תפנית טו), כי שם היו יושבין מנהגיהן גדולה בלשפת הגזית והותכין הלכות, ושם עקר הפרור של ההלכות ועקר אמונת חכמים תלוי בהם, כי עליהם נאמר עקר הפסוק: "וקמת ועלית אל המקום וכו' לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל". וימי שממרה על פיהם הוא זקן ממרא. נמצא, שעקר תורה שבועל פה, בחינת אמונת חכמים, תלוי בבית המקדש שנגנא דוד ושלמה המלך שהם בחינת מלכות, בחינת אמונת חכמים תורה שבועל פה בנ"ל, ועל כן עקר הבית מקדש נמשך מבחינת נדר מנדרו של יעקב וכו' בנ"ל, כי עקר אמונת חכמים הוא על ידי נדר בנ"ל, ועל כן בשרצה דוד המלך, עליו השלום, למצא מקום הבית המקדש, הכרח לעלות לבחינת נדר, וזה בחינת אשר נשבע לה' נדר לאביר יעקב (תהלים קלב), "לאביר יעקב" דיקא, שהוא התחיל לגלות מקום הבית המקדש על ידי בחינת נדר בנ"ל, וזהו "עד אמצא מקום לה' משכנות וכו'", דהיינו מקום הבית המקדש שהוא תקון אמונת חכמים שתלוי בבחינת נדר בנ"ל.

על המקום קבלו את השידוך^כ,

אז אדם מגיע לאומאן אם הוא לא שותה ערק ולא וודקה אז הוא מיד מקבל את השידוך.

ובשכיל זה נעשין תכף שדוכים. כי כל אחד מצא שם וראה בת זוגו. ומאחר שבימים הקדמונים למיתו, נפל בדעתו לשפסק: **"ב'רסיה ש'בבין די ניר"** (דנאל ו) ראשי תבות שרכן כי על ידי הפסא נעשין שדוכין בנ"ל, גם פרסיה ראשי תבות ראש השנה יום כפור סבות. ועל כן בשמיני עצרת וזווגא דמטרוניתא (והר ויקרא צו). ושאלתי מה יהיה פרנסתי ואמרו לי שאתיה שרכן והאש הקיף סביבו.

כב אבא של אברמי רוביןשטיין - ר' נתן הגיע לאומאן מיד הוא קיבל את השידוך.

כד לקוטי הלכות יבום ג ז

ועקר התקון של היבום שמתקן אחיו את נפש המת הוא על ידי בחינת ההוא רוחא דשדי בגוה, כמובא בפסא משפטים ובכתבי האר"ל, כי ההוא רוחא דשדי בגוה שעל ידי זה נעשית כלי והוא עקר חיותה, כמו שמוכא בכתבים על פסוק "ויהי בצאת נפשה וכו'", הוא בחינת בנימין, כמבאר בכתבים, והוא נמשך מבחינת נדר, כי זה ידוע שנדר הוא בבינה אמוא עלאה, בחינת יום הכפורים תשובה שפתיחילין אז כל נדרי פידוע, ומשם נמשך ההוא רוחא דשדי בגוה, שהוא בחינת בנימין, כמובא בכתבים בשער קריאת שמע שעל המטה בפרי עין חיים, עין שם. וזה בחינת מה שלא נולד בנימין שהוא בחינת ההוא רוחא בנ"ל עד ששלם יעקב את נדרו, וכן נסמך לדת בנימין לקיום הנדר של יעקב, כמו שכתוב בפרשת וישלח, "ויצב יעקב מצבה ויצק עליה שמן ויקרא יעקב את שם המקום וכו' בית אל, ויסעו מבית אל ויהי עוד כפרת הארץ וכו' ותלד רחל וכו'". ואז דיקא נולד בנימין אחר קיום נדרו של יעקב דיקא, כי בנימין נמשך מושם מבחינת הנדר שמשם נמשך ההוא רוחא דשדי בגוה שנעשית כלי על ידי זה, והוא עקר חיותה, כי עקר היות וקיום של אשה יראת ה' בחינת רחל, בחינת תורה שבועל פה, בחינת אמונת חכמים, הוא על ידי נדר, בחינת וידר יעקב נדר, כמבאר בפאמר

ועקר התקון זה היבוס, כל התורה היא על היבוס, חלוץ הנצל, שאדם הוא חלוץ הנצל, ומקם לו שם לאחיו המת, ואם הוא לא יקם הוא בארור, כי כל הענין זה היבוס, זה הענין של שלשים ומאה משקלה, סוד היבוס, כל היבוס זה שכל הניצוצות שלא ילכו לאבוד, מתקנים את כל הניצוצות מהיום שנברא אדם הראשון, יצאו לו שתי ניצוצות זה רחל ולאָה, עוד לפני היחוד יצאו כבר שתי ניצוצות זה רחל ולאָה, וזה עיקר התיקון.

לכן צריכים להגיד תיקון חצות, מיום רביעי בעוד שלשה שבועות יש תיקון חצות ואמרים גם תיקון רחל וגם תיקון לאָה, ואז עולים כל הניצוצות מחטא אדם הראשון, "שלשים ומאה משקלה", כולם יגידו את זה בחנוכה, כי זה ידוע שנדר הוא בבינה אמה עלאָה, ביום כפור עלינו לאמא עלאָה, "ביד רמה" (שמות יד, ח), רמה זה בגימטריא 245 זה גימטריא אדם קדמון, אדם זה 45, קדמון זה 200. אדם עלה

לאדם קדמון, וכן נסמך לדת

בנימין לקיום הנדר של יעקב, יעקב אמר שצריכים לברח לארץ ישראל כי עוד מעט יולד בנימין, ואם בנימין היה נולד בחוץ לארץ לא היו יוצאים לעולם מהגלות, "ויצב יעקב מצבה ויצק עליה שמן ויקרא יעקב את שם המקום בית אל", כי דרך לזו נכנסים לבית אל.

"ויסעו מבית אל ויהי עוד כברת הארץ" יעקב אומר ליוסף אולי תגיד לעצמך – תנסה לדון אותי לכף זכות, כי צריך לדון לכף זכות, ואפילו רשע גמור דנים לכף זכות^כ, אז תרצה גם אותי לדון לכף זכות ולהגיד שהייתי רחוק מבית לחם. אומר לו יעקב: לא, להיפך! אני לא הייתי רחוק! אני הייתי רק ברחוק מיל – אלפיים אמה הייתי, כברת ארץ. מקבר רחל עד בית לחם זה לא יותר מאלפים אמה, לא יותר ממיל. אז כבר אין לך מה לדון אותי לכף זכות, נגמר הספור לדון לכף זכות, די, אין.

ששם אינו רשע כי אף על פי שהוא רשע, איך אפשר שאין בו מעט טוב עדן כי איך אפשר שלא עשה איזה מוצא או דבר טוב מימיו ועל ידי זה שאתה מוצא בו עוד מעט טוב ששם אינו רשע ואתה דן אותו לכף זכות על ידי זה אתה מעלה אותו באמת מפה חובה לכף זכות, עד שישב בתשובה על ידי זה וזהו ועוד מעט ואין רשע על ידי שמוצא בהרשע עוד מעט טוב, ששם אינו רשע על ידי זה והתבוננת על מקומו ואיננו הינו בשתבונן ותסתכל על מקומו ומדרגתו ואיננו שם על מקומו הראשון כי על ידי שמוצאין בו עוד מעט טוב, איזה נקדה טובה, ודנין אותו לכף זכות על ידי זה מוציאין אותו באמת מפה חובה לכף זכות והתבוננת על מקומו ואיננו כנ"ל

כח לקוטי מוהר"ן רפב

דע כי צריך לדון את כל אדם לכף זכות ואפלו מי שהוא רשע גמור צריך לחפש ולמצא בו איזה מעט טוב, שבאותו המעט אינו רשע ועל ידי זה שמוצא בו מעט טוב, ודן אותו לכף זכות על ידי זה מעלה אותו באמת לכף זכות ויוכל להשיב בתשובה וזה בהינתן (תהלים ל"ז) "ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו" הינו שהפסוק מזהיר לדון את הכל לכף זכות ואף על פי שאתה רואה שהוא רשע גמור אף על פי כן צריך אתה לחפש ולבקש למצא בו מעט טוב, ששם אינו רשע וזהו ועוד מעט ואין רשע שצריך אתה לבקש בו עוד מעט טוב שיש בו עדן,

לו אור אין סוף, אדם צריך על
כל צעד לחטוף בזיונות.

פעם¹⁰ ר' חייקיל שאל את הרב'ה: רב'ה,
איך האב א קשיא (- רב'ה, יש לי קושניא). נו פרעג
(- נו, שאל), תשא, כי אסור לשאול אבל היה
לו איזה קושניא, א גרויסע קשיא (- שאלה
גדולה). אז הוא אמר: רב'ה, איך האב א
קשיא. גוט, פרעג (טוב, תשא). אבער איך האב
נאר מוירא אז דו וועסט זאגן חייקיל
שטארב (- אבל הנני מפחד רק שתאמר חייקיל מות), אני
מפחד שתגיד 'חייקיל שטארב', אם אתה
תשמע את הקשיא שלי אתה תגיד "חייקיל
שטארב", טוב הוא הלך אתו לעורך דין:
תחתם לי שאתה לא תגיד חייקיל שטארב.
אמר לו רבינו: טוב, אני לא יגיד חייקיל
שטארב. גמרנו, עשו פשרה. עכשיו, וואס
איז די קשיא (- מה השאלה)?, שאל רבי חייקיל
את רבינו למה אתה עושה לך מחלוקות? כל
רגע אתה ממשיך עליך מחלוקות חדשות.
אמר לו רבינו: גוט אז דו האסט זיך
באווארנט, טוב שהבטחת את עצמך,
בלומר שבאמת היה יכול להזקק מקפידת רבינו

אז למה קברתי אותה שמה על
הקביש? כי ככה ה' אמר לי! כי דרך
שם ילכו בני ישראל כשילכו בגלות הם
עתידים לעבור דרכה, ומסביבה יהיה הרבה
מחנות, של פליטים, של עקורים. עד שמה
יהיו המחנות. ועכשיו רואים את הנבואה של
יעקב שעכשיו אחרי קבר רחל כבר הכל
סגור, עד שמה נתנו להם, אם לא זה היה
עד היום כמו בקבר יוסף הצדיק שרק שובו
בנים יכולים ללכת, אבל יעקב רצה שכולם
יגיעו - הוא לא רצה שרק שובו בנים, קבר
רחל זה לא משנה, הם מותרים אבל יעקב
לא ותר, יעקב רצה לזכות את כולם, את
גור, את רחמסטריווקא, את בעלזא, קרלין,
את כולם צריכים לזכות לא רק את שובו
בנים, רחל רוצה שכולם יגיעו אליה, כל זה
רואים את החכמה של יעקב שהוא ידע
בדיוק עד איפה יגיע הגבול, ואז נולד
בנימין. והעיקר שהוא - בנימין קיבל הרבה
מכות בשמצאו באמתחתו את גביע יוסף, על
כל מכה שאדם מקבל נוסף לו עוד חלק
בבית המקדש, כל עלבון - כל בזיון נותנים

המחלקת, ובכרסלב גרמנים לכם מחלקת עם הרב
הקדוש רבי ברוך מונובויז. ענה לו רבנו: "טוב
שנזהרת, גוט אז דו האסט זיך באווארנט". אבל
תבין, שקדי לגמר את הענין שלי הוא לא רק להטיל
מעיר לעיר, אלא אפילו להטיל ממדרגה אחת
למדרגה שניה העקר לגמר את הענין שלי. "אויספירן
מיין זאך איז נישט נאר פון איין שטאט צו א אנדער
שטאט נאר אפילו פון איין ספרינזע צו די אנדערע,
אבי אויספירן מיין זאך". וכאמר שמהמת שמכרח
לגמר את ענינו ודרכו, בהכרח לו להטיל ממקום
למקום, ואף שמהמת זה נגרם עליו מחלקת.

¹⁰ שיח שרפי קדש ב' קמ"א
פעם פנה רבי חייקיל אל רבנו "ואמר: רבי, הייתי
רוצה לשאל אתכם שאלה, אולם מפחד אני לשאל,
ושאלו רבנו: "ממה מפחד? ענה רבי חייקיל: "אני
מפחד, שמא יאמר רבנו: חייקיל מות, ואמת...". "איך
האב מוירא אז דער רבי וועט זאגן חייקיל שטארב
וועל איך שטארבן". אמר לו רבנו: "שאל, שאל!"
ושאל את רבנו: "מדוע אתם גורמים לעצמכם
מחלקת? בולאטיפאלי נכנסתם לדור בעיר בלי שאלת
רשות בנהג, ובשכיל זה התעורר עליכם שם

אם לא היה שואל קודם, ואמר לו
שזה כל ענינו.

אז כמה שיש לאדם יותר בזיונות אז יש לו יותר חלק בבית המקדש, בנימין קבל הכי הרבה בזיונות, כי בנימין חשוד שהוא גנב את הגביע, כי הגביע נעלם. הלכו לחפש את הגביע ולא מצאו אותו, אני הייתי קונה לו גביע ליוסף, יש להם מליארדים, אבל לא, זה גביע שמנחשים אותו, שנותנים מכה הוא אומר ראובן, איך קוראים לך? ישראל, הגביע אומר: אתה ישראל, ואתה יהודה, ואתה נחמן, והוא שמעון. כל הענין של אדם זה הגביע, כי עם הגביע אתם תדעו איפה יוסף, אתם תגיעו אל המקום.

"אל המקום" (דברים יב. ה) לכן כתוב "אל המקום", אומר הרמב"ם¹² לא כתוב איפה כי היה הכל מתמלא מסגדים, אם היו יודעים איפה אז על כל מטר היו בונים מסגד, היו בונים שמה מלין בתי עבודה זרה, זה תירוצו אחד אומר הרמב"ם. ועוד דבר שלא היו שומעים לגורל, ובכלל היו

אומרים שהגורל זה בכלל דברי נבואה, זה לא הלכה, ככה לא ידעו, אשר חשב אולי זה יבנה על הכרמל, אז לכן לא כתוב.

כל זה הענין שהיום צריכים לגמור את הסכה עד עשרים לשבע, נשאר לנו 11 שעות ועשרים דקות, עד אז צריכים לגמור לבנות את הסכה, לראות לגמור לבנות את הסכה עוד היום, ולכונן שיבנה בית מקדש, ונזכר לגאולה השלמה במהרה בימינו, אמן.

שעורי שבת קודש האינו

~נכתבו על פי הבנת השומע~

שעור לפני קריאת התורה

ראשי פרקים: הפרחי כהונה היו צריכים שיהיה להם כח לטפס בסלמות עם מאה עשרים לוג¹³

¹² סוֹכָה נ"א א'

מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו כמוצאי יום טוב הראשון של חג ירדו לעזרת נשים ומתקנין שם תיקון גדול מנורות של זהב היו שם וארבעה ספלים של זהב בראשיהם וארבעה סלמות לכל אחד ואחד וארבעה ילדים מפרחי כהונה ובידיהם כדים של מאה ועשרים לוג שהיו מטילין לכל ספל וספל מכלאי מכנסי כהנים ומהמייניהן מהן היו מפקיעין ובהן היו מדליקין ולא היה חצר בירושלים שאינה מאירה מאור בית השואבה

¹³ מורה נבוכים ג' מ"ה

אשר לא התבאר ב'תורה' ולא נזכר בפרט, אבל רמזו אליו ואמר, "אשר יבחר ה' וגו'" יש בו אצלי שלש חכמות. האחת מהן – שלא יחזיקו בו האמות וילחמו עליו מלחמה חזקה, כשידעו שזה המקום מן הארץ הוא תכלית התורה והשנית – שלא יפסידוהו מי שהוא בידם עתה וישיחיתוהו בכל יכלתם; והשלישית, והיא החזקה שבהם – שלא יבקש כל "שכט" היותו 'בנחלתו' ולמשל בו, והיה נופל עליו מן המחלקת והקטטה, כמו שנפל בבקשת ה'כהונה' – ולזה באה המוצה שלא יבנה 'בית הבחירה' אלא אחר 'הקמת מלך', עד שתהיה המוצה לאחד, ותסתלק המחלקת – כמו שבארנו ב"ספר שופטים":

מחלק את כל הכסף, פעם נשארה לו פרוטה אז הוא הלך לישון ולא נרדם, הוא הפך את כל הכיסים הוא מצא פרוטה וחלק אותה, ריש לקיש נשאר לו קבא דמוריקא הוא הצטער על זה^ט, כמו האדם שהלך במדבר וראו אותו רבי חייא ורבי יוסל,

ל וזר בדר קי-קיא

רבי חייא ורבי יוסי היו חולכים בדרך, פגעו באותו הר, מצאו שני נכרים שהיו חולכים. בין כך ראו איש אחד שהיה בא, ואמר להם: בבקשה מכם, תנו לי מזון פת להם, ששני ימים אלה שתעיתי במדבר ולא אכלתי דבר. נשטמ אחד מאותם שני נכרים, והוציא מזונו שהוא הביא לדרך, ונתן לו והאכיל והשקה אותו. אמר לו חברו: מה תעשה עם המזון, שהרי אני את שלי אני אוכל? אמר לו: ומה על שלך אני חלף? ישב אצלו אותו עני, עד שאכל כל מה שהיה אצלו, ואותו להם שנשאר נתן לו לדרך, והלך לו.

אמר רבי חייא, לא רצה תקדוש ברוך הוא שדבר זה יעשה על ידינו. אמר רבי יוסי, אולי נגזר דין על אותו איש, ורצה תקדוש ברוך הוא להמיון לפניו את זה כדי להצילו. בעוד שהלכו, התעורר אותו איש בדרך. אמר לו חברו: ולא אמרתי לך שלא תתן להם לאחר? אמר רבי חייא לרבי יוסי, הרי מזון עמנו, נתן לו לאכל. אמר רבי יוסי, התרצה להוציא ממנו את הזכות? בלך ונראה, שהרי בודאי בצורת פניו של זה, הדפוס של המות נאחז, ורצה תקדוש ברוך הוא לזמן זכותו כדי להצילו.

בין כך ישב אותו האיש וישן תחת אילן אחד, וחברו התרחק ממנו וישב בדרך אחרת. אמר רבי יוסי לרבי חייא, פעת נשב ונראה, שודאי תקדוש ברוך הוא רוצה להרחיש לו גם. קמו וחכו. בין כך ראו צורה אחת של שלהבות עומדת לפניו. אמר רבי חייא, אי על אותו האיש, שעכשיו ימות. אמר רבי יוסי, אשרי אותו האיש, שהקדוש ברוך הוא ירחיש לו גם. בין כך ירד מאילן אחד נחש אחד ורצה להרגו. קמה אותה צורה עליו והרגתו. סובכה הצורה בראשה, והלכה לה.

אמר רבי יוסי, ולא אמרתי לך שהקדוש ברוך הוא רוצה להרחיש לו גם, ולא תוציא זכותו ממנו? בין כך

מעשה מבעל תפילה, הגבור רק רצה הכנעה, כת של הממוז, צריך לזרוק את כל הכסף, צריך לזרוק את כל הכסף, המשיח יבוא יזרק לכלם את הכסף, הבושה הכי גדולה יהיה הכסף, אסור להחזיק כסף, כמו הצדיקים שלא משאירים פרוטה למחר,

ט גימין מנ ע"א

ריש לקיש זבין נפשיה ללודאי (מכר את עצמו לאותה אומה האוכלת אדם). ושלל בדריה חיתא ונללתא ונטל עמו שק קשור שבתוכו עגול של אבן או עופרת). כי אמר ריש לקיש: גמירי - ידוע דיומא בתרא כל דכעי מינייהו עבדיה ליה, כי היכי דליחול אדמיה (ביום האחרון קודם שהורגים הם את קרבנם, עושים הם לו את כל רצונו, כדי שבכך יחול להם על דמו) ואז אעשה באלו מה שאעשה.

יומא בתרא - ביום האחרון אמרו ליה - לודאי לריש לקיש: מאי ניהא לך (מה הוא רוצה האחרון)? אמר להו ריש לקיש ללודאי: בעינא אקמטינכו ואותבינכו, וכל חד מינייכו אמהיה חיתא ופלגא - רצוני להושיבכם לקשור אתכם, ולתת לכל אחד שק וחצי, כלומר: מכה וחצי מכה בשק זה. חשבו הם כי אין זה נורא כל כך, ולפיכך הסכימו לבקשתו. ואכן קמטינהו ואותבינהו (קשרם והושיבם), וכל חד מינייהו, בד מרתייה חד חיתא, נפק נשמתיה (כל אחד מהם, משקיבל אך מכה אחת מן השק שבו האבן, יצתה נשמתו), שהיה ריש לקיש גבור גדול, ובמכה אחת המיתם. הרקיניה לשיניה, חרק אחד מהם בשני. אמר ליה ריש לקיש: אהובי קא מוהיבית בי (צחוק אתה עושה ממני)? אפתי פש לך גבי, פלגא דחיתא - הרי יש לך אצלי עוד חצי מכת שק שגדיין לא קבלת. וכן קמלינהו ריש לקיש לכוניהו.

נפק ריש לקיש ואתא יצא ריש לקיש מן השבי ובא יתיב קאכיל ושתתי ישב אכל ושתה. כלומר: כל ימיו כל מה שהיה משתכר, לא היה מצמצם להצניע ליום מחר. אמרה ליה ברתיה: לא בעית מידי למנא עליה, אמרה לו בתו: האין אתה צריך בר אר סת לישן עליו? אמר לה ריש לקיש: בתי! ברכי כרי בטני ושמן שבמעי הוא לי כבר וססת. כי נח נפשיה - דשטתה נפשו של ריש לקיש למות, לא לשכב אלא קבא דמוריקא לא היה לו להניח אחריו, אלא קב של פרבוס. ועל אותו קבא דמוריקא שהשאיר אחריו, קרא ריש לקיש אנפשיה - קרא ריש לקיש על עצמו: יעזבו לאהרים חילם.

וְרָאוּ שְׁמִישָׁהּ נֹתֵן לוֹ לֶאֱכֹל,
 רַבִּי חֵיָא בָּכָה אֲנִי רוֹצֶה לָתֵת צִדְקָה,
 רַבִּי יוֹסִי אָמַר לוֹ נִגְזְרָה עָלַי גְּזִירַת מִיתָה,
 כָּל יוֹם נִגְזַר עַל הָאָדָם גְּזִירַת מִיתָה וְכַדִּי
 לְהַנְצִל מִזֶּה הוּא צָרִיךְ לַחֲלֹק אֶת כָּל הַפֶּסֶף.
 כְּתוּב "רֹדֶף צִדְקָה וַחֲסֵד יִמְצָא חַיִּים צִדְקָה
 וְכָבוֹד" (מְשָׁלִי כ"א, כ"א), מִי שְׁנֹתֵן צִדְקָה מִשְׁמִים
 יִשְׁפִּיעוּ עָלָיו שְׁפַע שְׂיֻכָּל לָתֵת עוֹד

שיעור שנמסר ברעיון רציון שבת קודש האינו

הַסֶּכֶה נִמְשַׁכֵּת מֵהַכְּרוּבִים, לּוֹמְדִים דִּין
 סוֹכָה מֵהַכְּרוּבִים^{ל"א}, שֶׁהַכְּרוּבִים שֶׁל שְׁלֹמֹה
 הִמְלִךְ הָיוּ בִּגְבוּהַ עֲשָׂרִים אַמָּה, וְהַקִּירוֹת
 הַגְּבוּהַ הָיָה שְׁלֹשִׁים אַמָּה, הַכְּרוּבִים שֶׁל
 שְׁלֹמֹה זֶה שְׁלִישׁ – עֲשָׂרִים וְשָׁשִׁים, גַּם
 הַכְּרוּבִים שֶׁל מֹשֶׁה זֶה עֲשָׂרִים וְשָׁשִׁים. רַק
 אֵיזָה שִׁישִׁים? שֶׁל שְׁלֹמֹה זֶה שִׁישִׁים אַמּוֹת
 וְשֶׁל מֹשֶׁה זֶה שִׁישִׁים טַפָּחִים. לּוֹמְדִים אֵת
 דִּין הַסֶּכֶה מֵהַכְּרוּבִים – מֵהַכְּרוּבִים שֶׁל
 שְׁלֹמֹה, בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל שְׁלֹמֹה זֶה הָיָה

הַתְּעוֹרָר אוֹתוֹ הָאִישׁ, וְקָם וְהָלַךְ לוֹ. אֲחֻזָּה בּוֹ רַבִּי חֵיָא
 וְרַבִּי יוֹסִי, וְנִתְּנָה לוֹ לֶאֱכֹל. אַחֵר שְׁאָכַל, הָרָאוּ לוֹ הַנֶּסֶם
 שֶׁהִרְחִישׁ לוֹ הַקֹּדֶשׁ בְּרֹדֶף הוּא.

^{ל"א} סוכה ה ע"ב

רַב הוֹנָא פְּנִי פְּנִי גִמְרַת כְּתִיב חֲכָא אֵל פְּנִי הַכְּפֶרֶת
 וְכְתִיב הַתֵּם מֵאֵת פְּנִי יִצְחָק אֲבִיו וְנִילָף מִפְּנִים שֶׁל
 מוֹעֵלָה דְּכְתִיב כְּרֹאֵת פְּנִי אֱלֹהִים וְתִרְצָנִי תִפְשֵׁת
 מִרֹּבֶבָה לֹא תִפְשֵׁת תִּפְשֵׁת מוֹעֵט תִּפְשֵׁת וְנִילָף מִכְּרוּב
 דְּכְתִיב אֵל הַכְּפֶרֶת יִהְיוּ פְּנֵי הַכְּרֻבִים אִמֵּר רַב אַחָא
 בְּרַיָּה עֲבָדִי אֵין פְּנֵי כְּרוּבִים פְּחוּתִין מִטְּפַח וְרַב
 הוֹנָא נָמִי מִחֲכָא גְּמִיר וּמֵאִי כְּרוּב אִמֵּר רַבִּי אַבְהוּ
 כְּרִבְיָא שְׁכֵן בְּבֵל קוֹרִין לִינוּקָא רִבְיָא אִמֵּר לִיה אֲבִי
 אֵלָא מוֹעֵתָה דְּכְתִיב פְּנֵי הַאֲחָד פְּנֵי הַכְּרוּב וּפְנֵי הַשְּׁנִי

שְׁשִׁים אַמָּה גּוֹבֶה וְהַכְּרוּבִים הָיוּ
 עִם הַכְּנָפִים עֲשָׂרִים אַמָּה, אִזְ כְּמוֹ
 שְׁאָצֵל שְׁלֹמֹה שָׁזָה הָיָה שְׁלֹשִׁים עַל עֶשֶׂר –
 שְׁלֹשִׁים אַמָּה גּוֹבֶה וְעֶשֶׂר הַכְּרוּבִים שָׁזָה
 שְׁלִישׁ, אִזְ גַּם אֲצֵל מֹשֶׁה זֶה שְׁלִישׁ – עֲשָׂרִים
 וְשָׁשִׁים זֶה שְׁלִישׁ. וְהַגְּבוּהַ מִהָאָרֹן זֶה עֶשֶׂר,
 כִּי הָאָרֹן עֶשֶׂר וְהַכְּרוּבִים בִּיחָד זֶה עֲשָׂרִים
 טַפָּחִים, אִזְ יוֹצֵא שֶׁהַסֶּכֶךְ זֶה לְמַעֲשֵׂה
 הַכְּרוּבִים שֶׁהָיוּ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, יוֹצֵא מִמֶּחֶר
 בְּלִילָה שָׁבַע יָמִים אֲנַחְנוּ תַּחַת כְּנָפֵי
 הַכְּרוּבִים, שָׁבַע יָמִים וְשָׁבַע לַיְלוֹת, לְכֵן
 צָרִיךְ לִישׁוֹן בְּסוֹכָה לְהִיּוֹת תַּחַת כְּנָפֵי
 הַכְּרוּבִים, עֲשָׂרִים יָמִים לְהִיּוֹת תַּחַת.

כִּי בְּאַמֶּת גַּם הַטּוֹר שׁוֹאֵל אֵת זֶה, רְאִיתִי אֵת
 זֶה בְּדַפִּים, הַטּוֹר שׁוֹאֵל אֵת אוֹתָהּ שְׁאֵלָה:
 לָמָּה שׁוּבוּ בָּנִים עוֹשִׂים סְכוּת בְּתִשְׁרִי? מִתִּי
 יֵצְאוּ מִמִּצְרַיִם? בְּאַיִזָּה חוֹדֵשׁ? בְּנִיסָן, מִתִּי
 הַתְּחִילוּ הַעֲנִי כְבוֹד? בְּנִיסָן, אֵלָּא בְּאַמֶּת
 עַד שֶׁלֹּא מִתְּכַפְּרִים כָּל הָעוֹנוֹת אִי אֶפְשָׁר
 לְהַכְּנֵס לְסֶכֶה, הַסֶּכֶה לֹא תִקְבֵּל, מִי שִׁישׁ לוֹ
 אֵיזָה פָּגַם בְּרִית אֶפִּילוֹ בְּמַחְשָׁבָה הוּא לֹא

פְּנֵי אָדָם חֵינּוּ כְּרוּב חֵינּוּ אָדָם אִפִּי רַבְרַבִּי וּאִפִּי
 זוֹטְרָא וּמִמָּאִי דְּחִלְלָה עֲשֵׂרָה בֵּר מִסְכְּכָה אִימָא בְּהַדִּי
 סְכְכָה אֵלָּא מִבֵּית עוֹלָמִים גִּמְרַת דְּכְתִיב וְהַבֵּית אֲשֶׁר
 בָּנָה הִמְלִךְ שְׁלֹמֹה לְה' שְׁשִׁים אַמָּה אֲרָכּוֹ וְעֵשֶׂר־
 רַחְבּוֹ וְשְׁלֹשִׁים אַמָּה קוֹמָתוֹ וְכְתִיב קוֹמַת הַכְּרוּב הָאֶחָד
 עֶשֶׂר בָּאֵמָה וְכֵן הַכְּרוּב הַשְּׁנִי וְתִנְיָא מַה מְצִינוּ בְּבֵית
 עוֹלָמִים כְּרוּבִים בְּשִׁלִּישׁ הַבֵּית הֵן עוֹמְדִין מִשְׁכֵּן נָמִי
 כְּרוּבִים בְּשִׁלִּישׁ הַבֵּית הֵן עוֹמְדִין מִשְׁכֵּן כְּמָה הוּא עֶשֶׂר
 אַמּוֹת דְּכְתִיב עֶשֶׂר אַמּוֹת אֲרָךְ הַקֶּרֶשׁ כְּמָה הוּא לְהוֹ
 שִׁיתִין פּוֹשְׁכִי תִלְתִּיהָ כְּמָה הוּא עֲשָׂרִים פּוֹשְׁכִי דֵל
 עֲשֵׂרָה דָּאֲרוֹן וְכַפּוֹרֶת פְּשׁוּ לְהוֹ עֲשֵׂרָה וְכְתִיב וְהוּ
 הַכְּרֻבִים פְּרִשִׁי כְּנָפִים לְמַעַלָּה סְכָכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל
 הַכְּפֶרֶת קְרִיָּה רַחֲמָנָא סְכְכָה לְמַעַלָּה מִעֲשֵׂרָה.

יכול להכנס לסכה, לסכה יכול להכנס רק מי שאין לו שום פגם בריית, שום פגם.

ואמר הזוהר ב'אמר'י^{לב} שכל מי שלא ישן בסוכה הוא מהערב רב, ככה אמר הזוהר באמר: שאלה שלא ישנים בסוכה או לא אוכלים בסוכה, זה נקרא שהוא מהערב רב, פי הערב רב היו מחוץ לענני כבוד. אסור לטעם שום דבר מחוץ לסכה אפילו טפת מים, שום דבר, בני ישראל היו בענני כבוד והסכה זה ממש שבע ענני כבוד, כשאדם בסוכה הוא בתוך ענני כבוד, זה נמשך מכנפי הכרובים, כי הוא חייב להיות כל הזמן תחת כנפי הכרובים, עשרים וארבע שעות, כי הסכה מוציאה מכל פגמי הברית, ועיקר היום זה רק השירים והקנודים, זה

ששרים שלש סעודות שעתים, התחלנו בשבע וחצי עכשיו תשע וחצי, אז נמצאים בתוך הסכה, הרבה ואמר שהשירים והנגונים ממשיכים את כל השפע, עכשיו אנחנו נמשיך לשיר ולנגן עד הבקר בלי הפסק, בלי הפסק.

שיעור שנמסר בסעודה רביעית מוצאי שבת קדש האזינו

על פי חיי מוהר"ן כ"ו"א

מי שיש לו מחלה בעינים שילמד תורה ס"ב, שם מדברים על עולמיתא שפירתא דלית לה עינין, איך להוציא את העינים, כמו רבי מתאי בן חרש שהוציא לעצמו את העינים^{לד}, כל אחד יקח שפוד מלבן וכל יום

ויכשבא לביתו ספר לפניו ואת הפעשה בעצמו, והבנתי מתנועותיו הקדושות שהיה אצלו דבר גדול ונפלא ענין זה שהמשיך לה רפואה על ידי דבור מתורתו הקדושה, כי כל מה שעובר על זרעו הקדושים נוגע עד למרחוק. כי כל מה שעובר על כל אדם יש בו נסתרות הרבה כי אין דבר לריק חס ושלום וכל הגדול במעלה יותר כל מה שעובר עליו נוגע למרחוק יותר, אבל זרעו הקדושים עצמה ונדלה מעלתם ברום גבהי מרומים כמובאר במקום אחר, וכל מה שעובר עליהם היה בכל דבר מלקמות גדולות כי נוגע למרחוק מאוד:

י' מדרש עשרת הדברות

מעשה ברבי מתאי בן חרש שהיה יושב ודורש בתורה והיו פניו דומות לחמה וקלסתר פניו דומה למלאכי השרת בראת שמים שמזמין לא נשא פניו לאשת חכירו פעם אחת היה יושב ודורש ועוסק בתורה בבית המדרש עבר שמן לפניו וראהו ונתקנא בו אמר אפשר לאדם בזה שלא יהא מה עשה השמן עלה לרקיע ועמד לפני הקדוש ברוך הוא ואמר רבנו של עולם תן לי רשות ואנחנו אמר לו לך.

^{לב} זוהר אמור ק' ע"ב רעיא מהימנא

בפסכת תשבו שבקעת ימים וגו', פקודא דא, לישב בפסכה. והא אוקימנא, בנין לאתחזקה דישאל יתבי ברזא דמהימנותא, בלא דחילו כלל, דהא מקמרגא אתפרש מניהו. וכל מאן דאיהו ברזא דמהימנותא, יתיב בפסכה. כמא דאוקימנא, דכתיב, כל האזרח בישאל יושבו בפסכות. מאן דאיהו ברזא דמהימנותא, ומזרעא ושרשא דישאל, יושבו בפסכות. ורזא דא אתמר בכמה דוכתי.

^{לד} חיי מוהר"ן כ"ו

בהרף בשנת תקס"ה נסע רבנו זכרנו לברכה למעדותוועדיוקע על שבת שירה לומר שם תורה כמנהגו. באותה העת היתה בתו היה שהיתה אז בקהל קדושה הנ"ל, והיתה חולה על העינים שגדל לה על העינים מה שקורין בילמא ויבלת, וכמעט שנחמית בעיניה. וכשבא רבנו זכרנו לברכה למעדותוועדיוקע נדע לו, ואמר אז התורה ויסב אלמים הנדפסת בלקוטי א' בסימן בסימן ס"ב, שמוכא שם מאמר הזהר הקדוש עלמיתא שפירתא דלית לה עינין, ונתרפאה על ידי זה:

שָׁסוּר לֶאֱכֹל מִמֶּתְקִים

וְסִכְרִיּוֹת כִּי זֶה מְבִיא אֶת כָּל הַמַּחְלוֹת
וְאֶת כָּל הַפְּעָעִים וְאֶת כָּל הַסְּרֻטָּנִים, הִרְבֵּה
אָמַר תּוֹרָה שְׁלָמָה, שֶׁהִיא מְגַפָּה אֶצֶל כָּל
הַחַיּוֹת בְּבִרְסָלָב, וּבִרְגַע שֶׁהִרְבֵּה אָמַר תּוֹרָה
הַמְּגַפָּה נִעְצָרָה, בִּרְגַע שֶׁאָדָם הוּא לָמַד
תּוֹרָה בְּלִקּוּטֵי מוֹהֲרָ"ן הוּא יָכוֹל לִרְפֹּא אֶת
כָּל הַמַּחְלוֹת שְׁבָעוּלִים.

שִׁיעוּר שְׁנַמְסָר בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת קוֹדֶשׁ

הַאֲזִינוּ בְּמַלְלָה מְלֵכָה בְּבֵת יוֹם

"רְאוּ עֲתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא וְאֵין אֱלֹהִים עִמָּדִי
אֲנִי אֲמִית וְאֶחֱזִיה מְחַצְתִּי וְאֲנִי אֶרְפָּא וְאֵין
מִיָּדִי מִצִּיל" (דְּבָרִים ל"ב, ט) בְּזִמְנֵי הַיְּחִיד הַקָּדוֹשׁ
יֵוֹרֵד עֲמוּדָא דְנוּרָא, כְּתוּב בְּגִמְרָא עַל רַבִּי
יְהוּדָה בֶּן רַבִּי חִיָּאִ"ל, רַבִּי יִנְאִי לֹא רָאָה

לֹא לֶךְ אֲמֹר לֹא שְׂלֵא וְשִׁלַּט בּוֹ יֵצֵר הָרַע לְעוֹלָם מִיָּד
הַלֵּךְ וְרְפֹא אוֹתוֹ מִכָּאֵן אֲמִירוֹ חֲכָמִים כָּל מִי שֶׁאִינוֹ
נוֹתֵן עֵינָיו בְּאַשְׁמָה אַחֲרֵת אֵין יֵצֵר הָרַע שׁוֹלֵט בּוֹ.

לֹא אַחֵר שֶׁאָמַר אֶת זֶה הַשִּׁיעוּר שְׁאֵלֹו מִסְפֵּר אֲנָשִׁים
וְגִילָה עַל עוֹד תּוֹרוֹת בְּלִקּוּטֵי מוֹהֲרָ"ן שֶׁמְרַפָּאוֹת וְאֵילוֹ
הֵן: לְקָאֵב בְּכֶתֶף יְמִין תּוֹרָה כֵּב חֶלֶק ב'. לְקָאֵב בְּכֶתֶף
שְׂמֹאל כֵּב חֶלֶק א מ'חִיִּים נְצַחִיִּים עַד הַסּוּף. לְבִטְחוֹן
לְלַמֵּד תּוֹרָה עוֹ.

לוֹ כְּתוּבוֹת ס"ב ע"ב

יְהוּדָה, בְּרִיָּה דְרַבִּי חִיָּאִ, שְׁתִּיה הַתְּנִיָּה חֲתָנִי דְרַבִּי יִנְאִי,
הָיָה אוֹיֵל וְיִתִּיב בְּבֵי רַב הוֹלֵךְ לִישֵׁב בְּיִשְׁבָּה כָּל חֲשִׁבּוּעִי. וְכָל
בִּי שְׁמִשִּׁי עָרֵב שֶׁת הָיָה אֲתִי לְבִיתִיָּה הָיָה שֵׁב לְבִיתִי, וְכִי
הָיָה אֲתִי קוֹדֵם שֶׁהָיָה בֵּא הָיָה קֹא הָיָה רַבִּי יִנְאִי קְמוּיָה עֲמוּדָא
דְּנוּרָא הָיָה רוֹאֵה רַבִּי יִנְאִי עֲמוּדֵי שֵׁל אֵשׁ, שֶׁהָיָה מְקַדֵּים לְבֹאוֹ לְפָנָיו
חֲתָנִי. יוֹמָא חַד, מִשְׁכְּתִיָּה שְׁמַעְתָּא לִיהוּדָה נִמְשָׁךְ הוּא
כְּתִלְמוּדוֹ וְלֹא הַלֵּךְ לְבִיתוֹ כְּעַת הַקְּבֻעָה לֹא. בִּיּוֹן דִּלְאָ הָיָה רַבִּי
יִנְאִי הַהוּא סִימְנָא מְשֵׁלָא רָאָה רַבִּי יִנְאִי אֶת עֲמוּדֵי הָאֵשׁ, אָמַר
לְהוֹ רַבִּי יִנְאִי לְכִנֵּי בֵיתוֹ שֶׁל חֲתָנִי: כְּפֹה, חֲפָכוֹ אֶת מִטְוֵתוֹ שֶׁל
יְהוּדָה, בְּדִרְדֵּר הַאֲבָלִים, כִּי וְדִאִי מַת, שְׁאֵלְמִלִּי יְהוּדָה קִיָּים, לֹא

הוּא יוֹצִיא אֶת הָעֵינַיִם, לָכֵן מִי

שִׁישׁ לוֹ כְּאֲבִי עֵינַיִם שִׁילְמַד תּוֹרָה
ס"ב - עֲלַמְתָּא שְׁפִירְתָּא דְלִית לָהּ עֵינַיִן,
וְכִשְׁרִבְנוֹ אָמַר אֶת הַתּוֹרָה הַנ"ל הָעֵין שֶׁל חָיָה
בֵּת רַבִּינוֹ הִתְרַפָּאָה.

הִרְבֵּה אָמַר שְׁכָל תּוֹרָה שְׁלוֹ מְסַגֵּלָת
לְרַפָּאוֹת מַחְלָה אַחֲרֵת - כָּל תּוֹרָה, הַדּוּר שֶׁל
הִרְבֵּה זֶה הָיָה דוּר שֶׁעָבַר הֵכִי הִרְבֵּה
מְלַחְמוֹת, וְהָיוּ חוֹלִים בְּמַחְלוֹת מְאֹד קִשּׁוֹת,
וְכָל פַּעַם שֶׁהִרְבֵּה הָיָה אָמַר תּוֹרָה הוּא הָיָה
מְרַפָּא לָהֶם מַחְלָה. אָדָם רוֹצֵה לְרַפֵּא מַחְלָה
שֶׁל אִשְׁתּוֹ שִׁילְמַד תּוֹרָה בְּלִקּוּטֵי מוֹהֲרָ"ן
מִיָּד יִהְיֶה לוֹ רְפוּאָה, כָּל תּוֹרָה בְּלִקּוּטֵי
מוֹהֲרָ"ן זֶה בֹּא לְרַפֵּא מַחְלָה מְסִימָת"ל.

וְכִשְׁהִרְבֵּה הִגִּיעַ לְבִרְסָלָב הָיָה מְגַפָּה, וְאֵז
הִרְבֵּה אָמַר אֶת הַתּוֹרָה שֶׁל מְאָכַל בְּהֵמָה -

הַלֵּךְ וּמִצָּאָה שֶׁהִיא יוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בְּתוֹרָה מֵה עֲשֵׂה נִדְמוּה
לְאַשְׁמָה שְׂלֵא הִיתָה כְּמוֹת מִיָּמוֹת נַעֲמָה אֲחוֹת תּוֹכֵל
קוֹן שְׁבָה טַעַם מְלָאכִי הַשָּׂרֵת שֶׁנֶּאֱמַר "וַיֵּרָא: כְּנִי
הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טַבַּת הָנָה וַיִּקְחוּ לָהֶם
נָשִׁים מִכָּל אֲשֶׁר בְּחַרְו" בְּאַתָּה וְעַמְדָה לְפָנָיו בִּיּוֹן
שֶׁרָאָה אוֹתָהּ חוֹר לְשְׂמֹאל יִשְׁבָּה לְצַד שְׂמֹאל הַפֶּךְ פָּנָיו
לְצַד יְמִין בִּיּוֹן שֶׁרָאָה אוֹתָהּ מִתְּחַפֶּכֶת לְצַדוֹ אָמַר
מִתְּנוּרָא אֲנִי שְׂמֹא וְיִגְבֵּר עָלַי יֵצֵר הָרַע וְיַחְטִיאֲנִי מֵה
עֲשֵׂה אוֹתוֹ הַצַּדִּיק אָמַר לְתַלְמִידָיו הַיּוֹשְׁבִים לְפָנָיו לְכוּ
וְהִכִּיאוּ אֵשׁ וּמִסְמָרִים הִכִּיאוּ לוֹ וְנָתַן הַמִּסְמָרִים בְּתוֹךְ
הָאֵשׁ עַד שֶׁהָיוּ אֲזִימִים כְּאֵשׁ וְנִתְּנָם עַל עֵינָיו

בִּיּוֹן שֶׁרָאָה הַשָּׁטָן כִּד נִדְעוּעוּ וְנָפַל עַל פָּנָיו וְרַעַד וְעָלָה
לְמַרוֹם לְפָנָיו הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאָמַר לְפָנָיו רְבוּנוֹ שֶׁל
עוֹלָם כִּד וְכָד הָיָה מַעֲשֵׂה אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְכִי לֹא אֲמַרְתִּי לָךְ שְׂאִין אֲתָה יָכוֹל לוֹ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה
קְרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְרַפֵּאֵל וְאָמַר לוֹ לָךְ וְרַפֵּא עֵינָיו
שֶׁל רַבִּי מִתִּיָּא בֶּן חֲרָשׁ בֹּא רַפֵּאֵל וְעַמּוּד לְפָנָיו אָמַר
לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלַחְנִי אֶצְלָךְ לְרַפָּאוֹת אֶת עֵינֶיךָ
אָמַר לוֹ תִּנְיָחֲנִי מֵה שֶׁהָיָה הָיָה חוֹר לְפָנָיו הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא וְאָמַר לְפָנָיו רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם כִּד וְכָד אָמַר לִי אָמַר

מֵאָה שְׁשִׁים, מִי שֶׁעָכְשִׁיו זָכָה
לְהִיט בְּמִלּוֹה מְלָכָה יַחֲיָה עַד מֵאָה
אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה.

אֲנַחְנוּ בְּעֶרֶב חַג הַסְּכוּת אֲנַחְנוּ בַּחֲסֵד
שְׁבַגְבוּרָה, וְאַחֲרֵי זֶה חֶסֶד שְׁבַחֲסֵד, וְאַחֲרֵי
זֶה יִהְיֶה חֶסֶד שְׁבַת־פֶּאֶרֶת, עֲכָשִׁיו אֲנַחְנוּ
בַּחֲסֵד שְׁבַגְבוּרָה, אַחֲרֵי זֶה חֶסֶד שְׁבַחֲסֵד
פְּנִימִיִּים, אַחֲרֵי זֶה מְקִיפִים, הַכֹּל זֶה חֶסֶדִּים,
רַק אִם אָדָם נוֹתֵן צִדְקָה הוּא יָכוֹל לְהוֹצִיא
אֶת הָרָאשׁ לִסְפָּה, כִּי הִסְפָּה זֶה אַרְבָּעָה
מְלָאכִים, רִפְאֵל מִיכָאֵל גְּבֻרִיאל נוּרִיאל, אֲזִי
צָרִיד לְרֹאוֹת אֶת הַמְּלָאכִים מְקִיפִים אוֹתוֹ,
אִיפֹה שְׁאָדָם הוֹלֵךְ מְקִיפִים אוֹתוֹ מְלָאכִים,
הוֹלְכִים אוֹתוֹ מְלָאכִים, כְּשֶׁאָדָם רָאָה צֶלֶם אֲזִי
הוּא נָפֵל, כִּי הִסְפָּה מְבַטֵּלֶת כָּל עֲבוּדָה זָרָה.

בְּפֶרֶט הַסְּכוּת הָאֵלֶּה "כִּי לֹא עָשׂוּ מִימֵי
יִשׁוּעַ" (מְחִיבָה ח, יז) אֲזִי אֵין ה"א וְאֵין ו"ו, י' ש'
ו' ע', נִשְׁאָר רַק י' ש' ו' ע', כִּי הוּא יָכֹל
לְבַטֵּל עֲבוּדָה זָרָה לֵט, הַרְבֵּה הֵלֶךְ לְשִׁדָּה

עֲמוּדָא דְנוּרָא אָמַר בְּטַח הוּא
נִפְטָר, רַבִּי יְהוּדָה הָיָה עָלָיו תָּמִיד
עֲמוּדָא דְנוּרָא, רַבִּי יְהוּדָה הוּא קָבוּר
בְּטַבְרִיָּה כָּל יוֹם נִהְיָה בְּמַעְרָה שֶׁל רַבִּי חֵיִיא
וְשֶׁל רַבִּי יְהוּדָה, כָּל יוֹם צָרִיכִים לְלַכֵּת
לְמַעְרָה, [-] כָּל יוֹם עֲמוּדָא דְנוּרָא, וְאָדָם
צָרִיד רַק לְהִיט עִם עֲמוּדָא דְנוּרָא, בְּלִי זֶה
אָסוּר שֶׁיִּהְיֶה שׁוֹם יַחֲוֹד רַק אִם הוּא יוֹדֵעַ
שֶׁיֵּשׁ עֲמוּדָא דְנוּרָא.

כְּמוֹ רַב רְחוּמִי"ל שֶׁכָּל הַקּוֹמָה נִשְׁבָּרָה,
פָּשׁוּט כָּל הַקּוֹמָה הִתְרַסְקָה וְהוּא נִפְטָר, הוּא
אַחֵר בְּחֻמֵּשׁ דִּקּוֹת, אָסוּר לְאַחֵר, מִהִיּוֹם לֹא
מֵאַחֲרִים, אֲזִי כָּל הַקּוֹמָה הִתְרַסְקָה, כָּל זֶה
כְּתוּב בְּכַתּוּבוֹת ס"ב עֲמוּד ב', וְאַחֲרֵי זֶה בָּא
רַבִּי יְהוּדָה לְתַקֵּן אֶת הַכֹּל, רַבִּי יְהוּדָה קָבוּר
בְּטַבְרִיָּה, מִי שֶׁנִּכְנָס לְמַעְרָה יָכוֹל לְהַחֲיוֹת
מֵתִים, כָּל מִי שֶׁנִּכְנָס, רַב חֲגִי נִכְנָס אֲזִי הוּא
חַי עוֹד שְׁבָעִים שָׁנָה עַד גִּיל מֵאָה שִׁישִׁים^ל,
מִי שֶׁיִּכְנָס לְמַעְרָה שֶׁל רַבִּי חֵיִיא יַחֲיָה עַד

רַבִּי חֵיִיא רַבָּה מֵאֵן עָלָיו וְיִהְיֶה לִיָּה תַּמּוֹן אָמַר רַבִּי חֲגִי
אֲנִי מַעֲנִיל לִיָּה אֲמִרִין בַּר תַּמְנִי עֶשְׂרִי שְׁנִין הָיָה וְרָגִיל
תַּלְמוּדִיָּה וְלֹא חָמָא קָרִי מִן יוֹמֵיהָ אֲמִרִין לִיָּה עֲלוּתָד
אֶת בְּעִי דְּאֶת גְּבֻרָא סָבָא וְאִם דְּמִכַּת תַּמּוֹן לֹא אִיכְפַּת
לָךְ בְּחִינִין אָמַר לוֹן עֲבָדוֹן לִי הָדָא מִיִּלְתָּא אִיִּתּוֹן קְבֻלָּה
וְקִטְרוּ בְּרַגְלִי וְאֵן אֲנִי נָפִיק מוֹטָב וְאֵן לֹא תִּהְיוּן
שְׁרִירִין בְּרַגְלִי אֲתַעֲבִיד לִיָּה בֵּן

עָאֵל וְאִשְׁכַּח תַּלְתָּא דְּנִין יְהוּדָה בְּנִי אַחֲרִיד וְאֵין עוֹד
תְּזַקִּיָּה בְּנִי אַחֲרִיד וְאֵין עוֹד יוֹסֵף בֵּן יִשְׂרָאֵל אַחֲרִיד
וְאֵין עוֹד תַּלְהָ עֵינָיו לְמַסְתַּבְּלָה אֲמִרִין לִיָּה אֲמִיד
אִפִּיד שְׁמַע קְלִיָּה דְּרַבִּי חֵיִיא רַבָּה אָמַר לִיהוּדָה בְּרִיָּה
בְּרִי נִפְשׁ לִיָּה לְרַבִּי הוֹנָא רִישׁ גְּלוּתָא דִּיתֵיב לִיָּה וְלֹא
קָבִיל עָלֶיהָ לְמִיתֵיב לִיָּה בֵּן זֶרְעֻתִיָּה לֹא פִּסְקָה לְעוֹלָם
יִצָּא מִשָּׁם בֵּן שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְנִכְפְּלוּ לוֹ שְׁנוֹתָיו:

לֵט עֲרִכִין לֵב ע"ב

בִּיטָל עוֹנָתוֹ. הָיָה דְּבָרֵי רַבִּי יִצְחָק ב"ש שֶׁנֶּגְהָ שִׁינָּא
מִלְפָּנֵי הַשְּׁלִיטָה, וְנָח נִפְשִׁיָּה מֵת יְהוּדָה בְּרִיָּה דְּרַבִּי חֵיִיא.

לִי כְּתוּבוֹת דָּף סב ע"ב

חֲקָמִים אֲמִרִים הַתְּלִמִּידִים יוֹצִאִין לְתַלְמוּד תּוֹרָה ב'
וְג' שְׁנִים שְׁלֹא בְּרִשׁוֹת אָמַר רַבָּא סָמְכוּ רַבְּנָן אֲדָרַב
אָדָא בַר אַחֲבָה וְעַבְדֵי עוֹבְדָא בְּנִפְשִׁיָּהוּ כִּי הָא דְרַב
רְחוּמִי הָיָה שְׂכִיָּה קְפִיָּה דְּרַבָּא בְּמַחְזָא הָיָה רָגִיל דִּתְּהוּ
אֲתִי לְבִיתִיָּה כָּל מַעְלִי יוֹמָא דְּכַפּוּרִי יוֹמָא חַד מְשַׁכְּתִיָּה
שְׁמַעְתָּא הָיָה מְסַכִּיָּה דְּבִיתָהוּ הִשְׁתָּא אֲתִי הִשְׁתָּא
אֲתִי לֹא אֲתָא חֶלֶשׁ דְּעָתָה אַחִית דְּמַעְתָּא מַעֲנִיָּה הָיָה
יִתִּיב בְּאִיגָרָא אַפְדִּית אִיגָרָא מִתּוֹתִיָּה וְנָח נִפְשִׁיָּה

לִי מִדְּרַשׁ רַבָּה קֹהֶלֶת ט' י

רַב הוֹנָא רִישׁ גְּלוּתָא אָמַר לוֹן כַּד דְּמִיכָנָא אֲעֻלּוֹנִי
גְּבִיָּה רַבִּי חֵיִיא רַבָּה כַּד דְּמוֹד אֲסַקוֹנִיָּה לְאַרְעָא
דִּישְׂרָאֵל אֲמִרִין כַּדִּי הוּא רַב הוֹנָא לְמִיתִיָּה הָכָא גְּבִי

הַצֶּלֶם נָפַל (חיי מוהר"ן ק"א)^מ, כי יהושע לא ידע שיש לו את הכח של ארץ ישראל, איך זה יתכן שיהושע יכול לבטל עבודה זרה הרי אפילו משה לא ביטל? אלא שמשה לא היה בארץ ישראל, אם אדם הוא בארץ ישראל אפשר לבטל את כל העבודה זרה, לא להשאיר שום עבודה זרה, את הכל לכלות, את הכל לבטל, את הכל למגר, וכל הרשעה כולה כעשן תכלה, כעשן תכלה וכל הזדים מהרה תעקר ותשבר ותמגר, תעקר אותם.

זה הכח של הספה לעקור את כל העבודות זרות, לעקור את כל מקומות הטומאה, בת ים שבת ים היא תהיה כמו ירושלים, כל בת ים תהפך לירושלים, אנחנו לא עוזבים

קדושה ראשונה קדושה לשעתה ולא קדושה לעתיד לבא, דכתיב בנחמיה: "ויעשו כל הקהל חשבים מן חשבי (בימי עזרא) סבות וישבו בסבות כי לא עשו [סבות] מימי יושע בן נון בן בני ישראל עד היום ההוא ותהי שמחה גדולה מאד". אפשר בא דוד ולא עשו סבות, בא שלמה ולא עשו סבות עד שבא עזרא? אלא: מקושר ביאתם של ישראל בימי עזרא לביאתם בימי יהושע, מה ביאתם בימי יהושע מנו [התחילו למנות] שמיטין ויובלות וקדשו ערי חומה, אה ביאתן בימי עזרא מנו שמיטין ויובלות [ונתחייבו במעשר] ויובלות וקדשו ערי חומה הרי שהוצרכו לקדש פעם שנייה, ולא הסתמכו על הקדושה הראשונה שבימי יהושע. ואומר הכתוב – ויש ללמוד גם ממנו שצריך לקדש פעם שנייה – "ושב ד' אלוקיך את שכונתך וגו' וחביאך ד' אלוקיך וכשתשוב מן הגלות אל הארץ אשר ירשו אבותיך וירשתה", מקושר ירושתה לירושת אבותיך, מה ירושת אבותיך בחיוב כל דברים חללו, אה ירושתה בחיוב כל דברים חללו הרי שהוצרכו לקדש פעם שנייה, (רבינו

ירשום).

ומשנינו: ואיך התנא שפובר שקדושה ראשונה קדושה לעתיד לבא, איך יפרש את הפסוק בנחמיה

היום את בת ים עד שהיא תהפך

להיות כמו ירושלים, כולם ילכו פה עם פאות, כולם ילכו פה עם תפילין, כמו שאומר הבן איש חי שיהודי חייב ללכת עם פאות, אם לא זה לא יהודי, יהודי חייב לקבל על עצמו מעכשיו שהוא הולך עם פאות, וזה נקרא [-] אמיתי, ואז אין שום זכר לעבודה זרה, ואז ה' ימגר את הכל, יכלה את הכל, ולכן הם לא עשו כאלה סבות – כאלה סבות לא היה מזמן יהושע בן נון, ברגע שהגיע עזרא הוא ישר ביטל את העבודה זרה, יהושע לא ביטל אז איך עזרא ביטל? כי עזרא ידע את המעלה של ארץ ישראל, אנחנו מתפללים בכח רבינו להכרית את כל העבודה זרה.

שלא עשו סבות עד ימי עזרא? ומשנינו: שאין משמעות "סבות" בפשוטו, אלא דבשי עזרא רחמי על יצר העבודה זרה ובטליה ואנן זכותא של עזרא עליהו על ישראל כי סוכה וחיינו דקא קפיד קרא עילוייה דיהושע [שהקפיד הכתוב על יהושע] דקא, שהזכיר הכתוב אותו ולא את אחרים, וגם דבכל דזכותא כתיב "יהושע" והכא כתיב בלשון גנאי: כי לא עשו מימי "יושע" בן נון. והפעם: דבשלמא משה לא בעא רחמי על פיטול היצר של עבודה זרה ולא חוה לו זכותא דארץ ישראל שהרי לא נכנס לארץ ישראל, אלא יהושע דהוה ליה זכותא דארץ ישראל הקפיד הכתוב עליו: אמאי לא לבשי וביקשו רחמי.

^מ חיי מוהר"ן ק"א

פי במקום שהיה רגיל ללמד בהוצא אנה ואנה, ועסק בהתבודדות ודבקות להשם ויתבאר, היה עומד באותו הדרך צלם גדול שלחם, הינו שתי וערב בדרבם, בפרט בפרקים. והיה מבקבל אותו מאד כי היו לו יסורים על שהשתי וערב עומד לנגדו בעת הלוכו בדבקות והתבודדות. והתפלל להשם ויתבאר שיעשה לו מופת זה שיזינה נעקר הצלם. ויגור אמר ונקם ופתאום נעקר הצלם ונפל לארץ:

שיעור שנמסר בחג

הסבות אחרי תפילת שחרית

יש מלאך עם אלה ראשים^א עם אלה פיות בכל ראש, עם אלה לשונות בכל פה, עם אלה נגונים בכל לשון, מי שרוקד בחג זוכה לשמוע את המלאך עם האלה ראשים אלה פיות אלה לשונות אלה נגונים, זה אלה מליארד $(1,000,000,000,000 = 1,000 \times 1,000 \times 1,000 \times 1,000)$ כל החג זה רק לשיר ולרקד מכניסת החג עד מוצאי שמחת תורה, (הרב עשה חשבון של שעות)

ברכות של יואב כהנה וכהנה (הרב עשה את החשבון שה מגיע ל) אלה מליארד טריליון.

שיעור שנמסר בליל ב' דחל המועד סבות בחולון

אנחנו עכשיו ב"ז תשרי, חודש טבת זה חודש הטובות, "תקבר בשיבה טובה" (בראשית טו, טו), "תקדמנו ברכות טוב" (תהלים

מא שיחות הר"ן צו

ראוי לאדם להרגיל את עצמו להיות בעולם הבא דהיינו להיות מפרש מתאוות, כמו בעולם הבא שאין בו לא אכילה ולא שתיה ושום תאוה מתאוות הפחמיות הפלות ונפסדות של העולם הזה. וכמו שאנו רואים החולה מחמת שהוא סמוך קצת לעולם הבא על כן הוא מואס באכילה ושתיה ומשגל ואין לו שום תאוה, אדרבא כל התאוות קצים ומאוסים עליו מחמת שהוא סמוך לעולם הבא שאין בו אכילה ושתיה וכו'. כן יש לאדם להרגיל עצמו בעודו בחיים חיותו ובבראותו שיהיה יכול להתנהג בלא תאוות כמו בעולם הבא. ובדאי אם היה נזכר בטוב וקרן מתענגי העולם הבא, בודאי לא היה יכול לסבל כלל חיות ותענוגי העולם הזה. עד שבשכיל זה מעלה

כא, ד), ראשי תיבות טב"ת, בטבת

יש את כל הטובות, מי שנולד בטבת

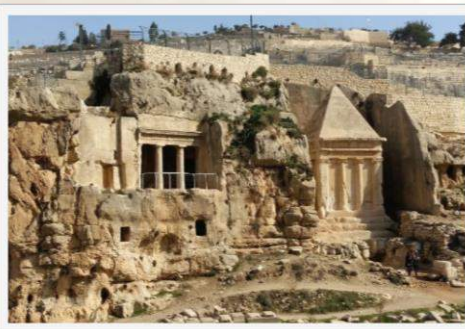
ונפטר בטבת "את מספר ימיו אמלא" (שמות

כג, כו), בא למעלה בלי שום דין אם אין לו עונות, כי אפילו צדיקים בשעולים לשמים עושים להם דין ואילו הנולד ונפטר בטבת עולה ונכנס מיד להיכל של (הרב בשעורים), ועכשיו זה הרגע שאין שום דין, היום בטלו את כל הדינים, צריכים להגיד "שלשים ומאה משקלה" (במדבר ז), ומי שמביא משקל שלוששים ומאה, שלוששים זה הסוד, אדם צריך לנדר [-] הוא יביא את הגאולה לעם ישראל.

גדולה השכחה. אף שהיא מדה לא טובה, עם כל זה היא מעלה שעל ידה אפשר לאדם להיות בעולם הזה. כי אם היה נזכר מתענגי העולם הבא, כי יש מלאך גדול מאוד שיש לו אלה ראשים וכל ראש יש לו אלה לשונות וכל לשון יש לו אלה קולות וכל קול יש לו אלה נגונים. וכשהמלאך הזה עומד לשוור בודאי יפה ונעים מאוד אשר אין להעריף ולשער כלל. ועתה יזכר האדם עצמו פחיתות ושלמות ערפו נגד זה, ואף ויכל לסבל חיו, בודאי ימאס עצמו בחיו עד שיגיע בלא עתה. וכן אם היה זוכר פחיתותו בפרט כמו כמה אנשים שהם מלככים ומתעבים מאוד בעונות, בודאי אם לא היה שכחה כלל לא היה אפשר לו להרים עצמו כלל לעבודת השם יתברך. ומחמת כל זה השכחה הוא מעלה מצד זה. אבל האדם ראוי לזכר עצמו לכל יאבד עולמו חס ושלום:

היום זה סוד הגאולה, י"ז בתשרי, שלוששים ומאה משקלה, מי שיודע את הסוד של שלוששים ומאה משקלה יכול לתקן את כל החטאים של כל

הדורות, כמו יותם בן עזיהו הוא תקן את החטאים של כל הדורות^{מב}, מה עשה יותם בן עזיהו? הוא גר בבית קברות עם אביו ביון שאביו עזיהו היה מצורע על שנכנס לשמש בכהונה על אף שהיה משבט יהודה

קבר זכריה בצד ימין ובית החופשית חקוק בהר בצד שמאל

ולא משבט לוי, ומצרע יוצא משלוש מחנות, אביו היה חייב לגור בבית הקברות - בבית החפשיית, מי שבא לבקר בהר הזיתים אז במקום ללכת לבקר בחול המועד אז מעל קבר זכריה יש את בית החפשיית,

יש ארמון חצוב בסלע, וזה תדרים מאד יקרים, שתיים עשרה תדרים יש שם, זה ממש חצוב בסלע - בהר, ושם היה גר המלך עזיהו, בארמון הכי מפאך בעולם, כמו שכתוב ו'ינגע ה' את המלך ויהי מצרע עד יום מותו וישב בבית החפשיית ויותם בן המלך על הבית שפט את עם הארץ" (מלכים ב' טו, ה) וכמו שכתוב ו'יהי עזיהו המלך מצרע עד יום מותו וישב בית החפשיית מצרע כי נגזר מבית ה' ויותם בנו על בית המלך שופט את עם הארץ" (דברי הימים ב' כו, כא), אדם בא לעולם - כל מה שהוא

בא לגור בבית החפשיית, מי שגר בבית החפשיית הוא יכול למחול את כל העוונות, מי שאומר יותם בן עזיהו יכול למחול את כל העוונות (סוכה שם), הקדוש ברוך הוא מוחל את כל העוונות רק שאדם לא יעשה יותר.

אדם בא לעולם לצאת מכל העוונות שבועולם, אז אם אדם נופל בעוון אם הוא עושה מיד

תשובה, מתחרט מיד, מיד באים לקראתו כל המלאכים - מלאכי המרכבה, מיכאל נוריאל רפאל, כל מלאכי המרכבה באים מיד, וגם מיכאל וגם רפאל, נוריא"ל זה גימטריא רצו"א - 297, "רצוא ושוב" (יחזקאל א, יד), מטטרו"ן זה גימטריא ושו"ב - 314, אדם צריך לרוץ, כל החיים לרוץ, לרוץ לדבר מצוה, איזה דבר מצוה שיש להולא של צדיק, בא' חשון זה ההולא של רבי עמרם אבן דיוואן שקבור בויזאן בצפון מרוקו, מי שהולך לרבי עמרם בן דיוואן ישר נפקד.

לא צריך איש, "וה' פקד את שרה" (בראשית כא, א), אפשר להפקד בלי איש, "וה' פקד את

מיום שנבראתי עד עתה ואלמלי אֶלְעִיזֹר בְּנִי עָמִי מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם וְעַד עַכְשָׁיו וְאֶלְמִלִּי יוֹתָם בֶּן עֲזִיחֹה עָמְנוּ מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם עַד סוֹפָה.

מב סוכה מ"ה ע"ב

ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין

מדרש תנחומא חקת פרק ח, כי רבי

עקיבא מגלה את כל הסודות, לכן סרקו אותו במסרקות של ברזל, הוא היה זמרי, הוא בא לתקן את הניצוץ של זמרי (גלגולי נשמות כ קזבי בת צור), ואם הוא היה בא לכל השיעורים של רבי אליעזר הגדול הוא היה מתקן את הניצוץ של זמרי^מ, רק הוא לא בא לכל השיעורים, לא היה לו זמן, הוא היה עסוק בעסקי צבור, רבי אליעזר הגדול אמר לו אם היית בא לכל שיעור לא היית צריך לסבול שום יסורים, היית מתקן את הניצוץ של זמרי בלי יסורים.

חנה באה לתקן את הניצוץ של רחב^מ, וזה

שרה כאשר אמר ויעש ה' לשרה כאשר דבר, ותהר" איך היא ילדה? "ותהר" - כי ה' פקד אותה, כל הענין זה שה' פקד - "וה' פקד את שרה", אדם בא לעולם שה' יפקוד אותו, "ויצחם יצחק אחרי אמו" (שם כד, יט) ממעי אמו, יצחק ראה את שרה ממש אומר הזוהר, מגיל ארבעים עד מאה שמונים, ראו אותה חיה ממש, הצדיק הוא חי! נוסעים לרבינו, רבינו חי! חי וקני! מה שמשא רבינו לא השיג רבינו השיג! רבינו בחי אומר^{מג} "וכל יקר ראתה עינו" (איוב כח, י) זה רבי עקיבא, דברים שלא נתגלו למשה נתגלו לרבי עקיבא וחבריו (מדרש רבה במדבר פרשה י"ט פסקה ו,

^{מג} רבינו בחי במדבר י"ט ב' דברים שלא נגלו למשה נגלו לרבי עקיבא וחבריו, "וכל יקר ראתה עינו" (איוב כח, י), זה רבי עקיבא.

^{מד} מנהגיו סח ע"א

תנאי פשחלה רבי אליעזר נכנסו רבי עקיבא וחבריו לבקר והוא יושב בקינוף שלו והן יושבין בפטרקלין שלו ואותו היום ערב שבת היה ונכנסם הורקנים בנו לחליץ תפלו נער בו ויצא בנזיפה אמר להן לחבריו במדומה אני שדעתו של אבא נטרפה אמר להן דעתו ודעת אמו נטרפה היאך מניחין איסור סקילה ועוסקין באיסור שכבות פיון שראו חכמים שדעתו מישבת עליו נכנסו ויישבו לפניו מרחוק ארבע אמות אמר להם למה באתם אמרו לו ללמוד תורה באנו אמר להם ועד עכשיו למה לא באתם אמרו לו לא היה לנו פנאי אמר להן תמה אני אם ימותי מיתת עצמן אמר לו רבי עקיבא שלי מהו אמר לו שלף קשה משלחן.

נמל שתי זרועותיו והניחן על לבו אמר אזי לכם שתי זרועותי שהן בשתי ספרי תורה שנגללין הרבה תורה למדתי והרבה תורה למדתי הרבה תורה למדתי ולא חפרתי מרבתי אפילו בקלב המללק מן הים הרבה תורה למדתי ולא חסרני תלמידי אלא במכחול בשפופרת ולא עוד אלא שאני שונה שלש מאות הלכות בבית עזה ולא היה אדם ששואלני בהן דבר מעולם ולא עוד אלא שאני שונה שלש

מאות הלכות ואמרי לה שלשת אלפים הלכות בנטיעת קשואין ולא היה אדם שואלני בהן דבר מעולם הוין מעקיבא בן יוסף פעם אחת אני והוא מהלכין היינו בדרך אמר לי רבי למדני בנטיעת קשואין אמרתי דבר אחד נתמלאה כל השדה קשואין אמר לי רבי למדני נטיעתן למדני עקירתן אמרתי דבר אחד נתקבצו בקל לקום אחד אמרו לו הפדור והאמסם והקמיע וצורר המרגליות ומשקלת קמנה מהו אמר להן הן טמאין וטהרתן במה שהן מנגעל שעל גבי האמסם מהו אמר להן הוא טהור ויצאה נשמתו בטהרה עמד רבי יהושע על רגליו ואמר התר הנדר התר הנדר.

למוצאי שבת פגע בו רבי עקיבא מן קיסרי ללוד היה מכה בכשרו עד שדמו שותת לארץ פתח עליו בשורה ואמר "אבי אבי רבך ישראל ופרשיו" הרבה מעות יש לי ואין לי שלחני להרצותן.

^{מח} ספר הליקוטאים והושע ב

סוד רחב. הנה רחב נתגלגלה בקבר הקני, ואחר כך נתגלגלה בחנה, וזה סוד שאמרה חנה "רחב פי על אויבי". וזה סוד כי "אשה קשת רוח אנכי", שהיא היתה תחלה זונה מצד רוח הקשה והטמא. ועלי הכהן היא היה גלגול יעל, רוצה לומר, שגלתה במדרגת איש, ובזה התברך משאר נשים שלא זכו לזה.

גרמז במה שאמר "רחב פי על אויבי" (שמואל א' ב, א), אצל חנה כתוב "רחב פי על אויבי, עלץ לבי בה", מה זה עלץ? זה הצלע, היא תקנה את הצלע. ה' נתן לאשה בינה יתירה (נדה מה ע"ב) מ', אשה יש לה שכל יותר, את וחמור, משוים אותה לחמור, [-] יושוו לכלבים, בית ותומים בית פלבים, [-] הפלבים, היא אמרה לו לא.

מ" את היהודים אי אפשר לנצח בשום אופן, כתוב "לא האמינו מלכי ארץ כל ישבי תבל כי יבא צר ואויב בשערי ירושלם" (איכה ד, יב), לא האמינו מלכי ארץ כל ישבי תבל, רק מה קרה? "ממרום שלח אש בעצמתי וירדנה" (שם א, ג), ה' שלח אש ממרום, ירד מלאך עם לפיד אש, חד אמר זה מלאך גבריאל - מלאך של גבורות, וחד אמר מלאך מיכאל - שהוא מלאך של חסדים, כי זה היה חסד, ויהי וביום נלכדה ירושלם "ואני אהיה לה נאם ה' חומת אש" (זכריה ב, ט) כל הענין להיות בחומת אש, איך אדם יהפך לחומת

אש, "ולכבוד אהיה בתוכה", ה' מבטיח שהוא יהפך לחומת אש, כי כל אחד יש בו אש רק שלא יוציא את זה על הפגמי ברית - על התאוות, אם אדם עוצר את עצמו הוא נהיה חומת אש, כמו דבורה, היא היתה מקפת בחומת אש, כל עוף הפורח מעליה מיד היה נשרף, כל הענין זה שהעוף נשרף, זה רק היה יכול לעשות יהושע בן נון, כל עוף הפורח מעליו היה נשרף זה יהושע בן נון, המלוי של יהושע זה גימטריא יוסף, יו"ד זה עשר, ה"י זה עשר, וי"ו זה שש עשרה, שי"ן ששים, עי"ן ששים, בדייק מאה חמשים ושש - יוסף, אז המלוי של יהושע זה יוסף, יהושע נברא מיוסף, יהושע נקרא 'בנו יוסף', מי שנקרא יוסף הוא יביא את הגאולה, לכן מרב בת שאל 991 גימטריא משיח בן דוד משיח בן יוסף 991, אדם בא לעולם בשביל להביא את משיח, הוא יכול להביא את משיח, הוא יכול, זה תלוי ברצון שלו, [-]

מ" נדה מה ע"ב

מטעם דרבי דנתיב "ויבן ה' אלקים את הצלע" מלמד שנתן הקדוש ברוך הוא בינה יתירה באשה יותר מבאיש ואיך ההוא מפעי ליה לכדריש לקיש דאמר ריש לקיש משום רבי שמעון בן מנסיא "ויבן ה' אלקים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויבאה אל האדם" מלמד שקלעה הקדוש ברוך הוא לתנה והביאה אצל אדם הראשון.

מ" זה מה שקורה עכשיו בסוריה בדייק, שהסורים הורגים כל יום מאות נפשות והרוסים באים לעזור להם, כל יום הורגים שלוש מאות נפשות - ארבע מאות נפשות וכבר לא סופרים, זה כבר עבר את המילון, ואף אחד לא אכפת לו, טראמפ אומר שהוא יתערב, רק הרוסים לא נותנים לו להתערב, שלחו לו

מערכת טילים S300 למי שיש S300 זה מערכת טילים שאי אפשר להתחמק מפניה, צריך להתחיל להתאמן להתחמק מS300, זה המערכת הכי משכללת בעולם, אין מערכת יותר משכללת מפניה והסורים אומרים שמוזה היהודים כבר לא יוכלו להתחמק, אבל זה לא נכון, מכל מערכת אפשר להתחמק, לעקוף את זה, רק צריך לשלוט על המחשב, היום הפנטם זה לשלוט על המחשב שלהם ואתה הופך אותו שילד עליהם, הרבם תבוא בלבם וקשותותם תשכרנה" (תהלים לו, טו), אז היום אתה יושב דף באן בירושלים בתל אביב ואתה עוצר את התוכנה של הטיל, עוצר את התוכנה, אז לא משנה אם זה S300 או S600 או שנה 990, מה זה משנה? יהודים תמיד מוצאים פנטם חדש, את היהודים אי אפשר לנצח בשום אופן.

על ידי הטוב המדמה, כי הטוב המדמה תופס את הכל, בלי הטוב המדמה אי אפשר לעשות כלום, הטוב המדמה הוא המנצח, הרבה אמר (לקוטי מוהר"ן ס"ה ג') שאדם צריך לסגור עיניו מחזו דהאי עלמא.

כמו מתאבד בן חרש שהוא היה הבן של חרש שבשביל לשמור את עיניו הוא תקע בעיניו שפודי ברזל מלובנים ועור את עצמו (ראה הערה 28), היה גר ברומא, אדם צריך להגיע למדרגה שהוא כבר לא יכול לסבול רוח טומאה, הוא מוכן למות ולא לנשם רוח טומאה, הוא מוכן שישרפו אותו באש ולא להרגיש רוח טומאה, אדם צריך לבטל את

מח לקוטי מוהר"ן ס"ה ג'

כי אור התכלית הזה היא רחוקה מהאדם, ואי אפשר לראותו כי אם בסתימו דעיניו. שצריך לסתם את העינים לגמרי, ולסגורם בחזקה מאד, אם גם לרחקם בהאצבע, כדי לסתם לגמרי, ואז יוכל להסתפל על התכלית הזה. הינו שצריך לסתם את עיניו מחזו דהאי עלמא לגמרי, להעלים עיניו ולסגורם מאד, לכלי להסתפל כלל על תאוות עולם הזה והכליו. ואז יוכל לראות ולהשיג אור התכלית הזה, שכלו טוב.

מח מדרש עשרת הדברות

מעשה ברפי מתאבד בן חרש שהיה יושב ודורש בתורה והיו פניו דומות לחמה וקלסתר פניו דומה למלאכי השרת ביראת שמים שמיומו לא נשא פניו לאשת חבירו פעם אחת היה יושב ודורש ועוסק בתורה בבית המדרש עבר שמן לפניו וראהו ונתקנא בו אמר אפשר לאדם כזה שלא יחטא מה עשה השמן עלה לרקיע ועמד לפני הקדוש ברוך הוא ואמר רבוננו של עולם תן לי רשות ואנסנו אמר לו לה.

לה ומצאו שהיה יושב ועוסק בתורה מה עשה נדמה לאשה שלא היתה במוה מומות נעמה אחות תיכל חזן שבה טעו מלאכי השרת שנאמר "ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טבת הנה ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו" באתה ועמדה לפניו

הרוח טומאה שיש בתוכו, בכל אדם יש רוח טומאה והוא חייב לצאת מהרוח טומאה, כל מה שאדם נולד זה בשביל לצאת מהרוח טומאה.

"כה תאמר לבית יעקב" (שמות יט, ג), קודם משה הלך לבית יעקב – הנשים (פרקי דרבי אליעזר פרק מ'), הוא אמר מקודם צריך שהנשים יקבלו את התורה, אם הנשים לא יקבלו את התורה אז מה זה שוה, הוא – הבעל ילמד תורה והיא תקנטר אותו, היא תוציא אותו מהישיבה, תוציא אותו מהלמוד, אז מקודם הלכו לבית יעקב, יום לפני מתן תורה הוא קרא לכל הנשים, ככה כתוב במדרש שוחר טוב, וישנה להם את כל

שראה אותה חזר לשמאל ישבה לצד שמאל הפך פניו לצד ימין כיון שראה אותה מתהפכת לצדו אמר מתירה אני שוא יגבר עלי יצר הרע ויחטיאני מה עשה אותו הצדיק אמר לתלמידיו היושבים לפניו לכו והביאו אש ומספרים הביאו לו ונתנו המספרים בתוך האש עד שהיו אדומים כאש ונתנם על עיניו

כיון שראה השמן כך נודעו ונפל על פניו ורעד ועלה למרום לפני הקדוש ברוך הוא ואמר לפניו רבוננו של עולם כך וכך היה מעשה אמר לו הקדוש ברוך הוא וכי לא אמרתי לך שאני אתה יכול לו באותה שעה קרא הקדוש ברוך הוא לרפאל ואמר לו לה ורפא עיניו של רבי מתאבד בן חרש בא רפאל ועמד לפניו אמר לו הקדוש ברוך הוא שלחני אצלך לראות את עיניך אמר לו תניחני מה שהיה היה חזר לפני הקדוש ברוך הוא ואמר לפניו רבוננו של עולם כך וכך אמר לי אמר לו לה אמור לו שלא ישלט בו יצר הרע לעולם מיד הלך ורפא אותו מכאן אמרו חכמים כל מי שאינו נותן עיניו באשה אחרת אין יצר הרע שולט בו.

האפיפיור עזב את כל רומא, עד היום לא יודעים למה, אמרו שהוא כבר רצה להתגייר, הוא היה יכול להתגייר, עזב את רומא ונעלם, את הכל הוא עזב, השאיר את הבתים ואת המפתחות, הוא לא יכל לסבול רוח טומאה.

עֲשֶׂת הַדְּבָרוֹת, הוּא אָמַר אֲתֶם מוֹכְנִים? "אֲנֹכִי ה' אֱלֹקֶיךָ" (שם כ, ב), אָמְרוּ: כֵּן. "לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פְּנֵי" – מַחְלֻקֶת מִהֶם עָנוּ עַל הָאִסּוּרִים אַחַד אָמַר שֶׁהֵם עָנוּ לֹא, וְאַחַד אָמַר שֶׁהֵם עָנוּ כֵּן, לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פְּנֵי- לְמֵאן דָּאָמַר שֶׁהֵם עָנוּ כֵּן; פִּירוּשׁוֹ שֶׁהֵם מְסַכִּימוֹת לְדַבְּרָה, וְאַחַד אָמַר שֶׁהֵם עָנוּ לֹא; פִּירוּשׁוֹ שֶׁהִתְכַּוְּנוּ אֲנַחְנוּ לֹא מְסַכִּימִים שִׁיְהִיָּה אֱלֹהִים אֲחֵרִים. וְאַחֲרֵי זֶה "לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם ה' אֱלֹקֶיךָ לְשׁוֹא", "לֹא תַעֲנֶה בְרַעַף עַד שֶׁקָּרָ", אַחֲרֵי זֶה "זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ". הָאִשָּׁה הִיא אוֹהֶבֶת אֶת הַשַּׁבָּת יוֹתֵר מֵהָאִישׁ. וְאַחֲרֵי זֶה "כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ", רוֹאִים שֶׁבְּעֲשֶׂת הַדְּבָרוֹת כְּתוּב כְּבוֹד אָב וָאֵם.

וְכְבוֹד אָב וָאֵם זֶה יְסוֹד הַתּוֹרָה, כִּי אִם אָדָם לֹא יוֹדֵעַ לְכַבֵּד אֶת הָאָבָא וְהָאֵמָא שֶׁהוּא רוֹאֶה אוֹתָם אִךְ תִּכְבֵּד אֶת ה' שֶׁאֵתָּה לֹא

רוֹאֶה אוֹתוֹ בְּעֵינָיִם גְּשָׁמִיּוֹת רַק בְּעֵינָיִם רוּחָנִיּוֹת, אִזּוֹ כְּבוֹד אָב וָאֵם זֶה כְּתוּב בַּתּוֹרָה, מִה שֶׁאָבָא וָאֵמָא אוֹמְרִים לְךָ – לַעֲשׂוֹת, לְשִׁטָּף כָּלִים, לְזָרוֹק אֶת הָאִשָּׁפָה מִהַקּוֹמָה הָעֲשִׁירִית עַד לְמִטָּה, תַּעֲשֶׂה אֶת זֶה בְּעֶשֶׂר שָׁנוֹת, כָּל קוֹמָה תַּעֲשֶׂה בִּשְׁנֵיָהּ, כְּשֶׁאֵתָּה עוֹלָה זֶה יִהְיֶה שְׁתֵּי שָׁנוֹת, כְּבוֹד אָב וָאֵם זֶה יְסוֹד הַתּוֹרָה, זֶה דְּבַר שֶׁאֵתָּה רוֹאֶה בְּעֵינָיִם אֵתָּה לֹא מְכַבֵּד אִךְ אֵיךְ אֵתָּה יָכוֹל לְכַבֵּד דְּבַר שֶׁאֵתָּה לֹא רוֹאֶה בְּעֵינָיִם אֵתָּה רַק צָרִיךְ לְהֵאֱמִין בְּעֵינָיִם רוּחָנִיּוֹת.

אִזּוֹ "פָּנִים בְּפָנִים דְּבַר ה' עִמָּכֶם" (דְּבָרִים ה, ד), אִזּוֹ עֲכָשְׁיוֹ אֲנַחְנוּ תַּחַת כִּנְפֵי הַכְּרוּבִים, לוֹמְדִים אֶת הַכָּל – אֶת דִּינֵי גוֹבֵה הַסִּפָּה מְגוֹבֵהֶם שֶׁל כִּנְפֵי הַכְּרוּבִים (סוּכָה ד ע"ב – ה ע"ב)^{נא}, הַכְּרוּבִים הָיוּ מַעַל הַכַּפֶּרֶת אֶל מוֹל פְּנֵי הַכְּרוּבִים – אֶל מוֹל פְּנֵי הַכַּפֶּרֶת, לוֹמְדִים מִמֶּקְדֵּשׁ שְׁלֵמָה, כִּי מִקְדָּשׁ שְׁלֵמָה הִיָּה שְׁלוּשִׁים אֵמָה גוֹבֵה וְהַכְּרוּבִים שַׁעֲשֶׂה שְׁלֵמָה

עֲשֶׂר אֲמוּנוֹת. דְּכֵתִיב (שְׁמוֹת כו טז), "עֲשֶׂר אֲמוּנוֹת אֲרָךְ הַקָּרָשׁ". כִּמְהָ הָיוּ טַפָּחִים בְּעֶשֶׂר אֲמוּנוֹת? שִׁיתִין פּוֹשְׁבִין, שִׁישִׁים טַפָּחִים. תִּילְתִּיָּה, שְׁלִישׁ מִהֶם כִּמְהָ הָיוּ? עֲשָׂרִים פּוֹשְׁבִין – עֲשָׂרִים טַפָּחִים. נִמְצָא, שְׁגִבָה הַכְּרוּבִים בְּמוֹשָׁבָן עֲשָׂרִים טַפָּחִים, שֶׁהוּא שְׁלִישׁ גוֹבֵהוּ שֶׁל מוֹשָׁבָן. דֵּל, הַפֶּתַח מְגוֹבֵה זֶה עֲשָׂרָה טַפָּחִים הַמֵּיַעֲדִים לְגִבָּה דָּאֲרוֹן וּכְפֹרֶת, פֶּשִׁוּ לָהּ, נִשְׁאָרוּ מֵתוֹךְ עֲשָׂרִים הַטַּפָּחִים עֲשָׂרָה טַפָּחִים לְגִבָּה הַכְּרוּבִים. (בְּמוֹשָׁבָן הָיוּ הַכְּרוּבִים עַל הָאֲרוֹן וְלֹא עַל הַקָּרָע). וְכֵתִיב (שְׁמוֹת כה יח), "וְהָיוּ הַכְּרוּבִים פְּרָשֵׁי כִנְפִים לְמַעַל, סֹכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכַּפֶּרֶת". אֱלֹמָא, מְרִיחָה רַחֲמָנָא סֹכְכָה לְכִנְפֵי הַכְּרוּבִים שֶׁהִיוּ לְמַעַל מַעֲשֶׂרָה, וְתַתְּמִיהֶם הִיָּה חֲלָל עֲשָׂרָה עַד הַכַּפֶּרֶת. וּמִזִּכָּה, שְׁכָדִי שִׁינְרָא הֵגַג "סִכָּד", צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה חֲחָלל תַּחְתִּיּוֹ גוֹבֵה עֲשָׂרָה טַפָּחִים.

^{נא} סוּכָה ד ע"ב – ה ע"ב
שְׁנֵינֵי בְּמוֹשָׁבָהּ: וְשִׁאֲנִיָּה גְּבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים פְּסוּלָה: וְדָנָה הַגְּמֵרָא: מִנְּלִין הַלְבָּה זֶה? וְכו' אֵלָּא, גוֹבֵהָה שֶׁל סוּכָה שֶׁהוּא עֲשָׂרָה טַפָּחִים, מִבֵּית עוֹלָמִים, מִבֵּית הַמִּקְדָּשׁ, גָּמַר. דְּכֵתִיב (מְלִכִים א ו ב), "וְהִבִּית אֲשֶׁר בָּנָה הַמֶּלֶךְ שְׁלֵמָה לִיהוָה שְׁשִׁים אֲמָה אֹרְכוֹ וְעֶשְׂרִים רָחְבּוֹ וְשִׁלְשִׁים אֲמָה קוֹמָתוֹ". וְכֵתִיב (מְלִכִים א ו כו), "קוֹמַת הַכְּרוּב הָאֶחָד, עֶשֶׂר בָּאֲמָה. וְכֵן הַכְּרוּב הַשֵּׁנִי". וְהֵינָנו, שֶׁהִיוּ הַכְּרוּבִים עוֹמְדִים עַל הַקָּרָע, וְכִיוֵן שְׁגוּבָהֶם הִיָּה עֶשֶׂר אֲמוּנוֹת, נִמְצָאת קוֹמָתָם כָּלָה בְּשִׁלְשִׁי גוֹבֵה חֲבִית. שֶׁהִי גוֹבֵה חֲבִית שְׁלֹשִׁים אֲמָה. וְתִנְיָא, מִה, כְּמוֹ שֶׁמִּצִּינוּ בְּבֵית עוֹלָמִים שֶׁהַכְּרוּבִים בְּשִׁלְשִׁי חֲבִית עוֹמְדִים, כִּךְ מוֹשָׁבָן נָמִי שֶׁעָשׂוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר, כְּרוּבִים בְּשִׁלְשִׁי גוֹבֵה חֲבִית הָיוּ עוֹמְדִין. וּמִמּוּלָא, מוֹשָׁבָן כִּמְהָ הָיוּ גוֹבֵהָה?

”וְהָיִיתָ אֶדָּה שְׂמֶחָ” (דברים טז, טו),

שְׂמֶחָ אֶדָּה שְׂמֶחָ לְאָדָם אֶפִּילוּ טָפָה אַחַת
שֶׁל עֲצָבוֹת, בְּחָג אָדָם צָרִיךְ לְהִגִּיעַ לְשִׂיא
הַשְׂמֶחָה, וּלְשִׂכַח מִכָּל עֲנִיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה.

כְּתוּב ”מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ” (תהלים מח, ג),
יְרוּשָׁלַיִם נִקְרָאת ”מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ”,
שְׂאֵסוֹר לִהְיוֹת בִּירוּשָׁלַיִם עִם עֲצָבוֹת, אִז
הָיוּ דוֹאֲגִים שְׂאֲנָשִׁים יִמְכְּרוּ אֶת הַסְּחוּרָה
שֶׁלָּהֶם, כְּתוּב בְּסוֹף פָּקוּדֵי (מדרש רבה שמות נב
ה)²¹ שְׂאֲנָשִׁים הִתְפָּלְאוּ שְׂאָחָד לֹא מִכָּר אֶת
הַסְּחוּרָה שֶׁלוֹ, הִגִּיעַ אַחַד מְרוֹמָא וְאָמְרוּ לוֹ
פֹּה מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ, וּבְכָר דָּקָה לִפְנֵי
הַשְּׂקִיעָה, וְהוּא שׁוֹאֵל אֵיךְ אַתֶּם אוֹמְרִים
מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ? אֲנִי אֵין לִי שְׂמֶחָה, בְּאַתִּי
מְרוֹמָא אָמְרוּ לִי שְׂפָה אֶפְשָׁר לְמַכּוֹר אֶת
הַסְּחוּרוֹת שֶׁלִּי וְלֹא מִכְרָתִי אֶפִּילוּ דְּבָר אַחַד,
אֵיךְ שֶׁהוּא אוֹמֵר אֶת זֶה בֹּא אֵיזָה סוֹחֵר וְקִנְיָה
אֶת הַכָּל, לְקַיִּים אֶת הַפְּסוּק וּשְׂמֶחָת בּוֹ כָּל
מִי שֶׁבָּא לִירוּשָׁלַיִם צָרִיךְ לְהִגִּיעַ לְשִׂיא
הַשְׂמֶחָה, הוּא יִמְכֹּר אֶת הַסְּחוּרוֹת, ”מְשׁוֹשׁ
כָּל הָאָרֶץ”.

הָיוּ עֶשֶׂר אַמּוֹת - שְׁלִישׁ,

הַמְשָׁכָן הָיָה שְׁשִׁים טַפָּחִים זֶה -
הַכְּרוּבִים שֶׁעַל הָאָרוֹן הַבְּרִית שֶׁהָאָרוֹן גּוֹבְהוּ
תִּשְׁעַ טַפָּחִים וּכְפֹרֶת טַפָּח וּכְרוּבִים עֶשֶׂר טַפָּחִים
יַחַד גַּם שְׁלִישׁ עֶשְׂרִים טַפָּחִים, זֶה הָיָה אוֹתוֹ
גּוֹבֵה עֶשֶׂר טַפָּחִים מֵעַל הַכְּפֹרֶת, מִי שְׂנַמְצָא
בְּסוֹכָה הוּא תַּחַת כִּנְפֵי הַכְּרוּבִים, אֶת כָּל זֶה
לְמַדּוּ אֶת כָּל הַדִּינִים מִכִּנְפֵי הַכְּרוּבִים,
הַסִּכָּה זֶה כִּנְפֵי הַכְּרוּבִים, הַסִּכָּה הַזֶּה
שְׂאֲנָחֲנוּ רּוֹאִים אוֹתוֹ רַק בְּתוֹר קִנִּים קִנִּים
קִנִּים בְּעֵצָם זֶה כִּנְפֵי הַכְּרוּבִים, אָדָם נִמְצָא
שֶׁבַע יָמִים תַּחַת כִּנְפֵי הַכְּרוּבִים, הֵם
בְּשִׂמְחַת בֵּית הַשְּׁוֹאֲבָה בְּבֵית שְׁנֵי שְׁבַע יָמִים
לֹא טַעְמוּ טַעַם שִׁינָה²², רָקְדוּ וְהָיוּ נִרְדָּמִים
תוֹךְ כְּדֵי רְקוּד, שְׁלֹשָׁה יָמִים בְּלִי שִׁינָה אִי
אֶפְשָׁר, אָבָל אֶפְשָׁר כָּל שְׁלוֹשׁ יָמִים נִמְנוּם
כְּלִשְׁהוֹ, לִהְיוֹת עַר שְׁלוֹשׁ יָמִים בְּלִי לְנִמְנוֹם
בְּכָלֵל זֶה אִי אֶפְשָׁר, אָבָל עִם נִמְנוּם כְּלִשְׁהוֹ
הוּא יָכוֹל לְהַחֲזִיק מִצֵּמַד שְׁבַע יָמִים, וְזֶה
הַסּוּד שֶׁל סוֹכָה שָׂרָק רוֹקְדִים שְׁבַע יָמִים, כָּל
חַג הַסִּכּוֹת נִקְרָא חַג, שְׂמֶחָת בֵּית הַשְּׁוֹאֲבָה
עַל שֵׁם שֶׁהָיוּ שׁוֹאֲבֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, זֶה נִקְרָא חַג,

²¹ סוֹכָה נ"ג ע"א

תִּנְיָא אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן חֲנַנְיָה בְּשִׁהְיֵינוּ שְׂמֶחֱתִים
שְׂמֶחָת בֵּית הַשְּׁוֹאֲבָה לֹא רָאִינוּ שִׁינָה בְּעֵינֵינוּ בִּיצֵד
שְׁעָה רִאשׁוֹנָה תְּמִיד שֶׁל שַׁחַר מִשָּׁם לְתַפְלָה מִשָּׁם
לְקִרְבָּן מִזִּסָּה לְתַפְלָת הַמִּזְבֵּיחַ מִשָּׁם לְבֵית
הַמִּדְבָּר מִשָּׁם לְאִכְלָיָה וּשְׁתִּיָּה מִשָּׁם לְתַפְלָת הַמִּזְבֵּיחַ
מִשָּׁם לְתְּמִיד שֶׁל בֵּין הָעֲרֵבִים מִכָּאֵן וְאִילָךְ לְשִׂמְחַת
בֵּית הַשְּׁוֹאֲבָה. אֵינִי וְהָאִמֹר רַבִּי יוֹחָנָן שְׁבֻעָה שְׁלֹא
אֵישׁן שְׁלֹשָׁה יָמִים מִלְּקִין אוֹתוֹ וְיִשָּׁן לְאִלְתָּר אֵלָּא הָכִי
קָאִמַר לֹא טַעְמוֹנוּ טַעַם שִׁינָה דִּהְיוּ מִנְּמֻנָּמִי אֶפְתָּא
דְּהִדְדִּי:

²² מדרש רבה שמות נב ה

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן אֱלֵעָזָר מַעֲשֶׂה הָיָה בְּפָרָקְמִיּוֹם
אֶחָד שֶׁהָלַךְ לִירוּשָׁלַיִם לְמַכּוֹר אֶת שְׁלוֹ הַלֵּךְ וַיָּשִׁב שָׁם
וְלֹא מִכָּר אָמַר זֶה הָיָה שְׂאֲנָשִׁים עָלֶיהָ ”מְשׁוֹשׁ כָּל
הָאָרֶץ” לְאַחֵר שָׁעָה מִכָּר כָּל פָּרָקְמִיּוֹת שְׁלוֹ אָמַר ”יִפְּה
נִי מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ” אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן כִּפָּה שֶׁל
הַשְּׁבִנּוֹת הָיְתָה חוּץ לִירוּשָׁלַיִם וְכָל מִי שֶׁמְבַקֵּשׁ לְחַשֵּׁב
הוֹלֵךְ לָשֵׁם לָמָּה שְׁלֹא יִחַשֵּׁב בִּירוּשָׁלַיִם וַיֵּצֵר לִפִּי
שְׂנֵקְרָאת מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ וְכָל הַשְּׁבִיחַ הַזֶּה לָמָּה שֶׁהָיָה
”קִרְיַת מֶלֶךְ רַב” וּמִשְׁהִרְבָּה עָרְבָה הַשְּׂמֶחָה וְגִלְיָה
מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ מִחוּץ עָרְבָה חֲשֵׁבָה קִבְּלָה כִּמְה דָּאֵת
אָמַר (בראשית א) ”וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד”

בירושלים צריך רק לעשות קוודים, כי ירושלים זה מְשׁוּש כָּל הָאָרֶץ, זה שיא השמחה, ואדם אסור לו להיות טפה עצבות, כל מה שאדם בא לעולם זה כדי לירות את כל טפת עצבות, אדם אסור שיהיה לו שום טפת עצבות, לא משנה אם יש לו כסף, אין לו כסף, אשתו צעקה, ירושלים זה שאדם אין לו טפת עצבות, אסור שיהיה לו נדנוד עצבות אפילו כחוט השערה, כי עצבות זה האויב הכי גדול של הַבֵּן אָדָם, אין לאדם אויב כמו העצבות, לכן זה נקרא טפת עצבות, זה הסוד של חג הסוכות, בחג הסוכות טפה עצבות לא נכנסת, אין שום עצבות, אין סיבה לאדם להיות בעצבות.

"במקום אשר יבחר ה'" (דברים יב, יד), למה כתוב בחר עיכל ובהר גריזים, "הלא המה בעבר הירדן אחרי דרך מבוא השמש בארץ הכנעני הישב בערבה מול הגלגל אצל אלוני מרה" (דברים יא, ל) "בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין פארן" (שם א, א) שתיים עשרה סימנים ולא יודעים איפה זה, הירושלמי אומר (סוטה ל' ע"א)¹² שלפי רבי אליעזר זה שתי גבעות קטנות נתנו לזה שם

¹² ירושלמי סוטה ל' ע"א
מה מקום רבי אליעזר הר גריזים והר עיכל. שתי גבעות עשו וקראו זה הר גריזים וזה הר עיכל.
¹³ מורה נבוכים חלק ג' פרק מ"ה

אשר לא התבאר ב'תורה' ולא נזכר בפרט, אבל רמז אליו ואמר, "אשר יבחר ה' וגו'" יש בו אצלי שלש חכמות. האחת מהן – שלא יתווקו בו האמות וילחמו עליו מלחמה חזקה, בשדעו שזה המקום מן הארץ

אחד הר גריזים ואחד הר עיכל, האדם לא יודע עד היום איפה זה, ובבית המקדש שזה הכי חשוב אין שום סימנים איפה זה ורק כתוב "במקום אשר יבחר ה'", אומר הרמב"ם במורה נבוכים חלק ג'¹³ שלא ירצו לותר השבטים, כל אחד ירצה לזכות בגורל, לא יאמינו בגורל, ה' עשה [-] צריכים לחלק את הארץ לפי הגבולות שעתידים הגורל, ואת כל ארץ ישראל לפי בתי אב, לחלק את ארץ ישראל לפי כל השבטים. מה זה מְשׁוּש כָּל הָאָרֶץ? שאין שום עצבות, שזה ימלא את כל משאלות לבנו לטובה, אמן.

שעורי שבת קודש חול המועד סוכות

~נכתב ע"פ הבנת השומע~

שיעור שנמסר בליל שבת קודש חול המועד סוכות אחרי תפילת ערבית

בסכות אנחנו תחת כנפי הכרובים, כולם תחת כנפי הכרובים, וזה שכתוב בזהר חדש רות "וצמת והלכת אל הכלים ושיתית מאשר

הוא תכלית התורה; והשנית – שלא יפסידוהו מי שהוא בידם עתה וישיחיתוהו בכל יכלתם; והשלישית, והיא החזקה שבהם – שלא יבקש כל 'שבט' היותו 'בנחלתו' ולמשל בו, והיה נופל עליו מן המחלקת והקטטה, כמו שנפל בבקשת ה'כהונה' – ולזה באה המצוה שלא יבנה 'בית הבחירה' אלא אחר 'הקמת מלך', עד שתהיה המצוה לאחד, ותסתלק המחלקת – כמו שבארנו ב"ספר שופטים":

הנערים זה הכרובים שבעז אמר לרות שהיא 24 שעות תהיה תחת כנפי הכרובים.

שיעור שנמסר בליל שבת קודש חל המועד סוכות אחרי תפילת שחרית

~על פי סוכה ב' ע"ב~

שיעור שנמסר במוצאי שבת קודש חל המועד סוכות בשבועת מקור ברוך בירושלים

מספרים על הילני המלכה, (סוכה דף ב' ע"ב) יש את הספור על הילני המלכה, מספרים ספור שאשה אחת עשתה סוכה של שמונים אמה גובה, נשים אוהבות לעשות סכות גבוהות, שמונים אמה - ארבעים מטר, ואז באו חכמים ואמרו זה מדי גבוה, כתוב (סוכה ב' ע"א) סוכה שהיא למעלה מעשרים אמה פסולה, אסור שהסכה תהיה יותר גבוהה מעשרים אמה, עד עשר מטר אפשר, אפשר סוכה עד עשר מטר, יותר מעשר מטר אפילו מילימטר זה אסור, לא עושים סוכה יותר מעשר מטר, בשום אופן, אפילו שאדם יש לו המון עצים והמון קרשים.

הגמרא אומרת¹¹ מה יהיה אם אחד יעשה

היום אנתנו בגוג ומגוג, קראנו על גוג ומגוג, "ויהי אשר לא יעלה מאת משפחות הארץ אל ירושלם להשתחות למלך ה' צבאות ולא עליהם יהיה הגשם, ואם משפחת מצרים לא תעלה ולא באה ולא עליהם תהיה המגפה אשר יגף ה' את הגוים אשר לא יעלו לחג את חג הסוכות" (זכריה יד יז-יח). כי תהיה רעידת אדמה ואז כולם פלא היו, כל החולקים והמונעים והמסיתים והרשעים כלם פלא היו ממש, בפסח מבטלים את החמץ בל יראה ובל ימצא אכל בסכות מתר שיהיה חמץ, אז כל שניה שיושבים בסכה זה מבטל את כל הרע, וכל החולקים וכל השונאים יתבטלו כלא היו

¹¹ סוכה ב' ע"ב

אמר רבי יהודה מעשה ביהלני המלכה בלוד שהיתה סוכתה גבוהה מעשרים אמה והיו זקנים נכנסין ויוצאין לשם ולא אמרו לה דבר אמרו לו משם ראיה אשה היתה ופטורה מן הסכה אמר להן והלא שבקה בנים הוּו לה ועוד כל מעשיה לא עשתה אלא על פי חכמים למה לי למיתני ועוד כל מעשיה לא עשתה אלא על פי חכמים הכי קאמר להו כי תאמרו בנים קטנים היו וקטנים פטורין מן הסכה ביין דשבקה הוּו אי אפשר דלא הוּו כהו חד שאינו צריך לאמו וכי תימרו קטן שאינו צריך לאמו מדרבנן הוא דמתיב ואיתי בדרבנן לא משהתא תא שמע ועוד כל מעשיה לא עשתה אלא על פי חכמים

¹² סוכה ב' ע"א

מנא הני מילי (→ דסכה למעלה מעשרים אמה פסולה) אמר רבה דאמר קרא "למען ידעו דרתיכם כי בסכות יושבתי את בני ישראל" עד עשרים אמה אדם יודע שהוא דר בסוכה למעלה מעשרים אמה אין אדם יודע שדר בסוכה משום דלא שלטא בה עינא. רבי זירא אמר מהכא "וסכה תהיה לכל יומם מתרב" עד עשרים אמה אדם יושב בצל סוכה למעלה מעשרים אמה אין אדם יושב בצל סוכה אלא בצל דפנות. אמר ליה אבאי אלא מעתה העושה סכות בעשתרות קרנים הכי נמי דלא הוּו סוכה אמר ליה התם דל עשתרות קרנים איבא צל סוכה הכא דל דפנות ליבא צל סוכה. ורבא אמר מהכא "בסכת

מְחִיצוֹת מְבָרֵז אוּ מְחִיצוֹת
מִבְטוֹן, כִּי הַכֹּל זֶה סוֹכֶת עֲרָאִי, כָּל
הָעֲנִין שֶׁל הַסֵּכָה שֶׁזֶה סוֹכֶת עֲרָאִי, שְׁאָדָם
יוֹשֵׁב בַּסּוֹכָה וּפְתָאוֹם הַסֵּכָךְ נוֹפֵל עָלָיו,
פַּעַם הֵינֵנו עוֹשִׂים אֶקְלִיפְטוֹסִים וְהָיוּ
נוֹשְׁרִים עָלֵים וְהָיוּ נוֹשְׁרִים, אָבֵל הַיּוֹם
הַפְּסִיקוּ לַעֲשׂוֹת אֶקְלִיפְטוֹסִים, אִזּוֹ זֶה כָּבֵר
נִקְרָא סוֹכֶת קָבֵעַ, זֶה כָּבֵר גַּם מִמֶּשׁ, כָּל הָעֲנִין
שְׁאָדָם עוֹשֶׂה סוֹכֶת עֲרָאִי, שְׁכָל הַחַיִּים שֶׁלוֹ
הוּא בְּסִכַת עֲרָאִי, כָּל הַחַיִּים אֲנַחְנוּ בְּסִכַת
עֲרָאִי, כָּל הַחַיִּים הוּא נִמְצָא בְּסִכַת עֲרָאִי, כָּל
הַחַיִּים הוּא חַי בְּסִכַת עֲרָאִי, אָדָם צָרִיךְ
לְדַעַת שְׁאֵפִילוֹ שֶׁיֵּשׁ לוֹ בֵּית - וְיִלֶּה בְּשִׁלּוֹשׁ
מַלְיוֹן, בְּעֶשֶׂר מַלְיוֹן זֶה סוֹכֶת עֲרָאִי.

הַסֵּכָה זֶה סוֹכֶת הַלּוּיָתָן, אָדָם בָּא לַעֲוֹלָם
לְשִׁכַת בְּסִכַת הַלּוּיָתָן, כָּל מֶה שְׁאָדָם בָּא
לַעֲוֹלָם זֶה לְשִׁכַת בְּסִכַת הַלּוּיָתָן, סוֹכֶת
הַלּוּיָתָן זֶה כָּל הָעֲשִׁירוֹת, אָדָם צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת
בַּסּוֹכָה מַלְיוֹן דּוֹלָר - שְׁנֵי מַלְיוֹן דּוֹלָר, אִם
אָדָם יַחְפּוֹר הוּא יָכוֹל לִמְצוֹא שְׁנֵי מַלְיוֹן
דּוֹלָר, אִם אָדָם יַחְפּוֹר, בְּזִימְבּוּאָה חוֹפְרִים
- מוֹצֵאִים זֶה, עֲשִׂינוּ סְכוֹת בְּזִימְבּוּאָה

תִּשְׁבּוּ שִׁבְעַת יָמִים" אִמְרָה תּוֹרָה כֹּל שִׁבְעַת הַיָּמִים
צָא מִדִּירַת קִבֵּעַ וְשָׁב בְּדִירַת עֲרָאִי עַד עֲשָׂרִים אִמְרָה
אָדָם עוֹשֶׂה דִירַתוֹ דִירַת עֲרָאִי לְמַעַלָּה מִגְּשָׁרִים אִמְרָה
אִין אָדָם עוֹשֶׂה דִירַתוֹ דִירַת עֲרָאִי אֵלָּא דִירַת קִבֵּעַ
אִמְרָ לִיָּה אֲבִי אֵלָּא מַעַתָּה עֲשֶׂה מְחִיצוֹת שֶׁל בְּרִזָּל
וְסִבֵּךְ עַל גִּבְּן כְּחֵי נָמִי דִּלָּא הָיוּ סוֹכָה אִמְרָ לִיָּה כְּחֵי
קְאָמִינָא לָךְ עַד גְּשָׁרִים אִמְרָה דְּאָדָם עוֹשֶׂה דִירַתוֹ
דִירַת עֲרָאִי כִי עֵבִיד לִיָּה דִירַת קִבֵּעַ נָמִי נָפִיק לְמַעַלָּה
מִגְּשָׁרִים אִמְרָה דְּאָדָם עוֹשֶׂה דִירַתוֹ דִירַת קִבֵּעַ כִּי עֵבִיד
לִיָּה דִירַת עֲרָאִי נָמִי לֹא נָפִיק.

י"ב סְנֵהֲדִין קַט ע"א

מִיִּשְׁהוּ חֶפֶר מִצָּא שָׁם גִּרְגָּרִי
זֶה, אָבֵל פֶּה יֵשׁ רַק יִהְיוּמִים, "סִפִּיר
אֲבִנְיָה" (אִיב כח, ו), בְּסִדּוֹם הָיוּ חוֹפְרִים הָיוּ
מוֹצֵאִים יִהְיוּמִים, לְפָנֵי שְׁסִדּוֹם הַתְּהַפְּכָה
אִזּוֹ "מִקּוֹם סִפִּיר אֲבִנְיָה" שְׁכָל הָעֶפֶר הָיָה
יִהְיוּמִים^{י"ב}, הָעֶפֶר שֶׁל סִדּוֹם הָיָה עֶפֶר שֶׁל
יִהְיוּמִים, כִּשְׁהָיוּ מוֹצֵאִים צְרוּרוֹת מִן
הָאֲדָמָה הָיוּ מְגָלִים יִהְיוּמִים, כָּל צְרוֹר שְׁהָיוּ
עוֹקְרִים, כָּל צְרוֹר שְׁהָיוּ עוֹקְרִים מִהָאֲדָמָה
הָיוּ מְגָלִים יִהְיוּמִים, אָדָם בָּא לַעֲוֹלָם לְגָלוֹת
יִהְיוּמִים, "סִפִּיר אֲבִנְיָה", כָּל הָעֶפֶר שְׁבִאֲרִין
יִשְׂרָאֵל הָיָה כּוֹלוֹ יִהְיוּמִים, כָּל הָעֶפֶר.

וְהִילְנִי הַמֶּלֶכָה גִּלְתָּה אֶת כָּל זֶה, הִילְנִי
הַמֶּלֶכָה הִיא הֵיחָה גִּירוֹת וְהַבְּנִים שְׁלָה
הַתְּגִירוֹ, הִיא לֹא יִדְעָה, הַבְּנִים - בְּלִי רְשׁוֹת
הַתְּגִירוֹ, הָאֲמַת שְׁכָל הַגּוֹיִים רוֹצִים
לְהַתְּגִירוֹ, עֲכָשִׁי יֵצֵא בְּקִלְמוֹס, הוּא מְבִיא
רְשִׁימָה שְׁלֵמָה שֶׁל אוֹלֵי אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה
שְׁכָל הַתְּקוּפוֹת בְּכָל הַדּוֹרוֹת הָיוּ קִיסְרִים
מִתְּגִיירִים, וְהָיוּ מִתְּגִיירִים בְּרוֹמָא, בְּצִפּוֹן
אֲפִרְיקָה, כִּשְׁנִירוֹן קִיסַר הַתְּגִיר זֶה הָיָה כָּבֵר
שֶׁהַתְּגִירוֹ, זֶה לֹא סֵתָם שֶׁהוּא הַתְּגִיר, אֲפִילוֹ

תִּנּוּ רַבָּנָן אֲנָשֵׁי סִדּוֹם לֹא נִתְנָאוּ אֵלָּא בְּשִׁבְלִי מוֹכָה
שֶׁהַשְּׁפִיעַ לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְזֶה כְּתִיב בָּהֶם
"אֶרֶץ מוֹנֶה יֵצֵא לָהֶם וְתַתִּיחֶיהָ נִהְפָּךְ כְּמוֹ אֵשׁ, מִקּוֹם
סִפִּיר אֲבִנְיָה וְעֶפֶרֶת זֶה לֹא, נִתִּיב לֹא יִדְעוּ עֵיט לֹא
שְׁזַפְתּוּ עֵיט אִתָּה, לֹא הִדְרִיכוּהוּ בְּנֵי שְׁחִין לֹא עֲדָה עָלָיו
שְׁחִל" (אִיב כח, ה - ח) אִמְרוּ וְכִי מֵאַחֵר שְׁאָרְךָ מוֹנֶה יֵצֵא
לָהֶם וְעֶפֶרֶת זֶה לֹא לָמָּה לָנוּ עוֹבְרֵי דְרָכִים שְׁאִין
בָּאִים אֵלֵינוּ אֵלָּא לְחַסְרֵנוּ [מִמּוֹמוֹנָנוּ] בּוֹאֵי וְנִשְׁבַּח
תּוֹרַת רַגֵּל מֵאַרְצֵנוּ שְׁנֵאֲמַר "פֶּרֶץ נָחַל מִעַם גָּר
הַנִּשְׁבָּחִים מִנִּי רַגֵּל דִּלּוֹ מֵאֲנוֹשׁ נְעוּ" (שם, שם ט)

הצִרְפִּיתִית וְכֹאֵלָה.

כִּי מֵאֲרִי אֲנִטּוּאָנֶט - מַלְכַּת צִרְפַּת אֵשֶׁת לֹאִי ה-16 כְּתוּב בְּסֵפֶר שֶׁהִיא אֶהְבֶּה יְהוּדִים וְהִיא בְּטֹלָה אֶת כָּל הַגְּזֻרוֹת, הִיָּה חֶק שֶׁיְהוּדִי נִכְנָס בְּשַׁעַר הַבְּהֵמוֹת, הִיָּה שֶׁעַר בְּכָל עִיר שָׂרָק שׁוֹקְלִים שָׁם עֲזִים כְּבָשִׁים פְּרוֹת חֲמוּרִים גְּמָלִים, וְיְהוּדִי הִיָּה צָרִיף לְהִישָׁקֵל - כְּמָה שֶׁהוּא שָׁקֵל הוּא הִיָּה נוֹתֵן תְּשׁוּלָּם לְפִי הַמִּשְׁקָל שֶׁלֹּו כְּמוֹ בַּהֲמָה, אִזּוּ מֵאֲרִי אֲנִטּוּאָנֶט בְּטֹלָה אֶת זֶה, אַחֲרֵי זֶה בְּטֹלוֹ אֶת זֶה בְּגֶרְמָנִיָּה, אַחֲרֵי זֶה זֶה עוֹד נִמְשָׁךְ קֶצֶת, אִזּוּ הִיָּה כָּל מִינֵי חֲקִים שֶׁל בִּזְיוֹן וְהַשְׁפָּלוּת, שֶׁהִיָּה עַל הַיְּהוּדִים, מֵאֲרִי אֲנִטּוּאָנֶט בְּטֹלָה אֶת כָּל הַחֲקִים, פְּרִנֵּץ יוֹזֵף הֶרָאשׁוֹן זֶה הִיָּה אֲבֵא שְׁלֹה, הֶרָגוּ אוֹתָהּ בַּמַּהֲפָכָה הַצִּרְפִּיתִית בְּגִלְיוֹטִינָה מִסְכָּנָה, עַל כָּל פָּנִים הִיא בְּטֹלָה אֶת כָּל הַגְּזֻרוֹת, וּבִיּוֹם הַוֹּלָדֶת שְׁלֹה עָשׂוּ חֵג.

אֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים עַל כָּל מִינֵי גִוִּיּוֹת שֶׁהַתְּגִייר, מַלְכוּת, נְסִיכוּת, קִיסְרִיּוֹת, אִזּוּ הַקִּיסְרִית שֶׁל רוֹמָא הַתְּגִיירָה רִשְׁמִית, וְאִזּוּ הַתְּחִילוֹ לָקוּם כְּתוֹת שֶׁל שׁוֹמְרֵי שִׁבְתָּ וְכָל רוֹמָא - חֲצִי רוֹמָא הַתְּגִיירָה, כְּשֶׁנִּירוֹן הַקִּיסָר הַתְּגִיר זֶה כִּבֵּר הִיָּה שְׁחָצִי רוֹמָא הַתְּגִיירָה, וּבְצִפּוֹן אֶפְרִיקָה הַתְּגִירָה, כָּל שְׁבָטֵי הַבְּרָבְרִים הַתְּגִירָה פֶּעַם עַד שֶׁבָּאוּ הַנוֹצְרִים. הַבְּרָבְרִים הַתְּגִירָה לְגִמְרִי, הִנֵּה יֵשׁ אֶת הַכֶּפֶר בְּרֵאשִׁית, כְּשֶׁבָּאִים מִקְּזִבְלִנְקָה יֵשׁ שָׁם כֶּפֶר וְיֵשׁ שָׁם עֵין מֹשֶׁה וְעֵין יַעֲקֹב וְעֵין אַבְרָהָם, וְכָל הַמַּעֲנִיּוֹת זֶה שְׁמוֹת שֶׁל הָאֲבוֹת, שְׁבָעַת הַרוֹעִים, רָאִינוּ אֶת זֶה כְּשֶׁהִיָּינוּ בְּמֶרוֹקוֹ כָּל

אֵשֶׁת הַתְּגִיירָה מִמֶּשׁ, קָרָאוּ לָהּ פּוֹפֵאִיָּה, וְהִיא בְּקֶשֶׁה קְבוּרָה יְהוּדִית, וְעַל הַקֶּבֶר כְּתוּב קְבוּרָה יְהוּדִית - עַל הַמַּצָּבָה שְׁלֹה, יֵשׁ לָהּ מַצָּבָה שֶׁל מַלְכָּה, הִיא הִיָּתָה מַלְכָּה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, הַמַּלְכָּה שֶׁל כָּל רוֹמָא, נִכְתָּב: 'פֶּה נִקְבְּרָה מַלְכַּת רוֹמָא בְּקְבוּרָה יְהוּדִית', בְּטָקְסָה יְהוּדִית, עִם קִדִּישׁ, עִם הַכֹּל, הִיא אֲמָרָה: לְכָל הַפְּחוֹת תִּקְבְּרוּ אוֹתִי בְּתוֹר יְהוּדִיָּה.

"תָּמַת נַפְשֵׁי מוֹת יִשְׂרָאֵל" (בְּמִדְּבָר כג, י) בְּלָעָם בִּיקֵּשׁ לְמוֹת מוֹת יִשְׂרָאֵל, הוּא אָמַר אֲנִי רוֹצֶה לְמוֹת כְּמוֹ יְהוּדִי, בְּסוֹף הוּא לֹא זָכָה וְהַעֲצָמוֹת נִהְפְּכוּ לְנַחֲשִׁים, כָּל עֲצָם נִהְפְּכָה לְנַחֲשׁ, עֲרוּדִים, בְּלָעָם בְּלָ"ק גִּימְטְרִיָּא עֲר"ד, כָּל הָעֲרוּדִים, כָּל הַנַּחֲשִׁים זֶה בָּא מִהַעֲצָמוֹת שֶׁל בְּלָעָם וּבִלְקָה, כָּל מֶה שֶׁיֵּשׁ לָנוּ נַחֲשִׁים בְּעוֹלָם זֶה מִהַעֲצָמוֹת שֶׁל בְּלָעָם וּבִלְקָה, וְלִקְחוּ חֲבִית שֶׁל נַחֲשִׁים וְשָׂמוּ בְּהַר הַבֵּית, אַחֲרֵי שֶׁנִּגְנְזָה כָּל הַתְּכֵנִית, כִּי כָּל הַתְּכֵנִית הִיָּתָה "הִנֵּה בְּרִךְ לְקַחְתִּי וּבְרִךְ וְלֹא אֲשִׁיבָנָה" (שָׁם, שָׁם כ, כ) כִּי בְּסוֹפָה זֶה כָּל הַבְּרָכוֹת, עֲכָשִׁיו מִתְקִימוֹת כָּל הַבְּרָכוֹת, כִּי הִילְנִי הַמַּלְכָּה הַמְשִׁיכָה אֶת כָּל הַבְּרָכוֹת, עַל יְדֵי הִילְנִי הַמַּלְכָּה נִמְשָׁכוּ כָּל הַבְּרָכוֹת כּוֹלָם, עַל יְדֵי הִילְנִי הַמַּלְכָּה הִיא זָכָתָה לְהַמְשִׁיךְ אֶת כָּל הַבְּרָכוֹת בְּעוֹלָם, אִזּוּ הַבְּנִים שְׁלֹה הַתְּגִירָה, הַבְּנִים שֶׁל הִילְנִי הַמַּלְכָּה הֵם הַתְּגִירָה הִיא לֹא יִדְעָה, זֶה הִיָּה בְּלִי רְשׁוֹת, וּבְכָל הַדּוֹרוֹת הִיָּה אֲסוּר לְהַתְּגִיר, אֲלִפִּיִּים שְׁנָה, זֶה רַק עֲכָשִׁיו בְּתַקּוּפַת הַ-[- בְּתַקּוּפָה חֲדָשָׁה שֶׁנִּתְּנוּ רְשׁוֹת לְהַתְּגִיר, הַמַּמְלָכָה

המענינות זה שמות של האבות,
של אברהם יצחק ויעקב, יש עין שרה
עין רבקה עין רחל עין לאה.

עכשיו קראתי שרבי נפתלי רופשיצ'ער כל
השנה למד סוכה

אדם מתגיר הוא לא צריך לשאול רשות את
אף אחד, את מי הוא ישאל? את הסבא
העובד עבודה זרה ומשתחווה לפסלים?!
אדם מתגיר - שומר שבת הוא לא צריך
לשאול רשות את אף אחד, אין דבר כזה
לשאול רשות, לא קיים, אז הילני המלכה
התגירו כל הבנים שלה, התגירו, ככה
מתחיל הספור.

במסכת סוכה דף ב' ע"ב מספר על הילני
המלכה, וביומא פרק ג' משנה י' מה כתוב?
שהיא עשתה נברשת של זהב^ט, היא עשתה
מנורה ענקית שידעו מתי הנץ, כי פעם לא
היה סטופרים לא היה שעונים, אז כדי
שידעו מתי הנץ אז היא עשתה מנורה של
זהב ענקית שהיא תלתה את זה בגבה אדיר

טו יומא פרק ג' משנה י'

בן קמין עושה שנים עשר דד לפיור, שלא היו לו אלא
שנים. ואף הוא עושה מוכני לפיור, שלא יהיו מימיו
נפסלין בלינה. מנבו המלך היה עושה כל ידות הפלים
של יום הכפורים של זהב. הילני אמו עשתה נברשת
של זהב על פתחו של היכל. ואף היא עשתה טבלא
של זהב, שפרשת סוטה כתיבה עליה. ניקנור נעשו
נפים לדלתותיו, והיו מוכיזין אותו לשבחה:

בבא בתרא יא ע"א

תנו רבנן מעשה במונבו המלך שבנבו אוצרותיו
ואוצרות אבותיו בשני בצרת וחברו עליו אחיו ובית
אביו ואמרו לו אבותיך גנזו והוסיפו על של אבותם
ואתה מוכנבם אמר להם אבותי גנזו למטה ואני

שאיד שהשמש זורחת זה נראה

על המנורה, ויודעים מתי הנץ, וזה הנץ
הנראה, רואים שהכל זה הנץ הנראה, זה
הנראה, הרמב"ם אומר כמו עשור שעה,
שמתחיל לקרא קריאת שמע עשור שעה
לפני הנץ.

קוראים על הילני המלכה, מקודם התגירו
הבנים שלה, ואז כל אחד ספר לה ש'כבר
התגירתי', הם הלכו לספר לאמא אז האמא
אמרה גם אני רוצה להתגיר, האמת שכל
גוי רוצה להתגיר, אין גוי, הוא רק מחכה
לאיזה הזדמנות, ואז היא אמרה לבעלה
שהבנים כבר התגירו אז הוא אמר גם אני
מתגיר, ואז הוא לקח את כל הכסף, והוא
מצא איזה בנק עם ביטוח לכל החיים -
לנצח נצחים, כי היום מנהלי הבנק
מעלימים את הכסף, מנהלי הבנקים
חמשים אחוז מהכסף של הבנק שמים את
זה בהימורים בקזינו ובכל מיני מקומות,
והמנהל מרויח פי שתיים, אני לא יודע למי
זה הולך, אז הוא מצא בנק שמנהל הבנק

גנזתי למעלה שנאמר (תהלים פה, יב) "אמרת מארץ
תצמח וצדק משמים נשקף" אבותי גנזו במקום שהיד
שולטת בו ואני גנזתי במקום שאין היד שולטת בו
שנאמר (שם פט, טו) "צדק ומשפט מכון בסאד" אבותי
גנזו דבר שאין עושה פרות ואני גנזתי דבר שעושה
פרות שנאמר (ישעיהו ג, י) "אמרו צדיק כי טוב כי פרי
מעלליהם יאכלו" אבותי גנזו אוצרות מוזון ואני גנזתי
אוצרות נפשות שנאמר (משלי יא, ל) "פרי צדיק עץ חיים
ולקח נפשות חכם" אבותי גנזו לאהרים ואני גנזתי
לעצמי שנאמר (דברים כד, יג) "ולך תהיה צדקה" אבותי
גנזו לעולם הזה ואני גנזתי לעולם הבא שנאמר (ישעיהו
נח, ח) "הלה לפניה צדקה כבוד ה' ואספקד":

לא מרמה, איזה בנק זה? בנק השמים, אז איך מפקידים? לפי איזה קוד? נותנים צדקה! אדם נותן את כל הכסף לצדקה הוא לא השאיר לעצמו כלום אז זה הכסף השמור שלו, רק מה שהוא מחלק לצדקה, מה שלקחו לו ברצונו או שלא ברצונו זה מה שיש לו, זה הרכוש האמיתי שלו, לקחו הוא הסכים לא הסכים עבדו עליו בלבדו אותו, זה הכסף הנצחי האמיתי שיעמוד לו לנצח נצחים, מה שלקחו לו מה שגזלו לו רמו אותו עבדו עליו, זה הכסף שיעמוד לו לנצח נצחים, הוא אמר אבותי גנזו למטה ואני למעלה, אבותי גנזו דבר שאינו עושה פירות ואני דבר שעושה פירות, אני לא עושה ריביות.

אפילו נחל קישון עשה ריביות, משה הטביע שש מאות רכב ברזל ודבורה הטביעה תשע מאות, מותר להטביע אנשים חפים מפשע? מה, סיסרא עשה רע למישהו? למה הטביעו אותו? ועוד תקעו לו יתד ברזל, לא, באמת יש פה דברים שצריכים להתקומם, להתחיל לעשות פה סדר בעולם, לעשות איזה משטר של ישר,

^{סא} ספר גלי ריזא לרבי אברהם בן אליעזר הלוי מתלמידי האריז"ל

בתיב "יפת אלקים לופת ויטבן באהלי שם" (בראשית ט, כד), ובני שם יבנו בתים ובני יפת ויטבנו בהם בלי טרח ועמל, כמו שאנו ראים בעוונותינו הרבים עד היום, ועוד סבב סבות זה סמא"ל שרו של גשיו שיתגלגל יפת עם גשיו ועם יעקב שיהיו כולם באהבה ובה וקדושה ברוך הוא הפרידן בקטן אדם יפת היתה נשמתו של גשיו בבח מאדים ונולד רשום ממאדים ושעיר מסמרא דסמא"ל, ושכן באהלי שם

מה הפרוש שאשה לוקחת יתד

ותוקעת לשני ברה? איך היא עושה לו כזה דבר, היא לקחה יתד עם פטיש - בום, מה זה? זה קרש? מה זה? אנחנו באיזה נגריה פה? מה זה היא נגריה? מה היא לוקחת פטיש ואזמל והיא תוקעת לו כאן, באמת זה דברים נוראים, זה דברים שאני מתפלל שאתם לא מתקוממים, איפה חוש הצדק שלכם? כתוב "מחקה ראשו" (שופטים ה, כו) ברגע שהיא תקעה לו את היתד היא מחקה לו את כל הראש, למה? שהיא הוציאה לו את הנשמה של רבי עקיבא, כי אפילו ברשע הכי גדול יש נשמה של צדיק, אין רשע שאין בו נשמה של צדיק, כל רשע יכול לעשות תשובה בשניה, כי ה' מוריד נשמה אפילו הכי רשע עם נשמה של צדיק, ואפילו להכי צדיק מורידים אתו נשמה של רשע - איזה ניצוץ שהוא צריך לתקן אותו.

ולכן יכול להיות שפתאום אדם מתהפך, כמו ירבעם בן נבט שהוא פתאום התהפך, או שמשון - פתאום התהפך, כי שמשון היה לו את הנשמה של עשו, כתוב בגלי רזא שהיתה בו את הנשמה של עשו^{סא}, הוא

שהוא יצחק שבא משם, ויעקב נולד איש חלק חלקו של קודשא בריך הוא, ואחר כך בקש סמא"ל לעשות רעה לתולדותיו של יעקב על ידי בניו של יפת שהיו עושים מלחמה עם ישראל, סבב הקדוש ברוך הוא שיפת וסמא"ל עמו יתגלגלו במנוח כמה דאתמר ויצא שמשון מהם והוא עשה בהם נקמה והיו הם בהם ולא נודע כי באו אל קרבנה נתקנים בהם קרא "מהרסיד ומחריבין מופך וצאו" (ישעיהו מט, יז), שאפילו היה מגלגל בני יפת סוף סוף נולד על ידי מנוח וקבל הבטירה ושפט את ישראל עשרים שנים ועשה נקמה

יגיע לעזה, שפיון עלי דרך,

"וילך שפי" (במדבר כג, ג), ה' עושה את האדם בלי רגלים. כשמגיעים לבית שמש מכון ירושלים לא כשמגיעים מביתר חכים לעבור דרך צרעה ואשתאול, "ותחל רוח ה' לפעמו בין צרעה ובין אשתאול".

ועכשיו אנחנו בסופה, כתוב שיונה קיבל את הנבואה בשמחת בית השואבה^כ, עכשיו זה שמחת בית השואבה, כל אחד מקבל רוח נבואה, כל אדם רואה את רוח ה' מפעמת בקרבו, כל אדם, אז אדם רואה את ה' בכל המקומות התנ"כיים, זה דבר מאד גדול, אז אפשר להזכר את כל הפסוקים, בכל הפרקים, הרי הספר הזה 'מישרים מגיד' המחבר כל מקום שהוא היה מגיע הוא היה אומר את כל הפרק, כל מקום, הוא מגיע למקום מהתורה הוא קורא את כל הפרק מהתורה, מגיע לאשתאול קורא את כל הפרק על אשתאול, והיה לו מגיד שהיה מכון אותו הוא היה אומר אתה לא עומד במקום הנכון, אתה רוצה לעמוד במקום ששמשון התנבא? תלך עוד קילומטר מזרחה - עוד קילומטר מערבה תעמד בדיוק במקום ששמשון התנבא, זה היה הרב שאסף חן למד אצלו

היה כזה גבור וה' עשה אותו

בלי רגלים, "שפיון עלי ארח" (בראשית מט, יז), בלי רגלים בכלל, שלא יוכל ללכת, שלא יוכל להגיע לעזה, איך הוא מגיע לעזה? מי הביא אותו לעזה? "ותחל רוח ה' לפעמו בין צרעה ובין אשתאול" (שופטים יג, כה), אז בסדר בין צרעה ואשתאול, אבל איך הוא מגיע לעזה? כתוב "בין צרעה ובין אשתאול", כשנוסעים לבית שמש אז צריכים לראות את זה, יש שלט 'צרעה' ויש שלט 'אשתאול' מיד להזכר שבין צרעה ואשתאול שמה התחילה לפעם אותו רוח ה' והוא לקח שני הרים והוא טחן אותם זה בזה, פשוט הוא תפס שתי הרים וטחן אותם, תפס שתי גבעות שני סלעים וטחן אותם, דש אותם, כי כשאתה נוסע לבית שמש מי שנוסע אז בדרך שהוא נוסע יש כאלה שבאים מבית שמש גרים בבית שמש, רואים את השלט 'צרעה' ו'אשתאול' צריכים להזכר שותחל רוח ה' לפעמו, מי שיגור בצרעה - יגור באשתאול אפשר להרגיש את רוח ה' מפעמת בו, אז מילא ששמשון הגיע לצרעה, אחרי זה לאשתאול, אבל איך הגעת לעזה? איך הגעת לעזה? ה' עשה אותו בלי רגלים שלא

^כ וירושלמי סופה כב ע"ב

אמר רבי יונה יונה בן אבמי מעולי רגלים היה ונכנס לשמחת בית השואבה ושרת עליו רוח הקדש ולמדו שאין רוח הקדש שורה אלא על לב שמה מואי טעמא ויהי כנגד המנגן ותהי עליו רוח אלהים.

באויבי ה' והקדוש ברוך הוא יתן לו שכר ויגלגלו בזמן משיח בן אפרים ויהיה שר צבא א' על חילותיו ושמו יהיה שרית דאיהו "ויהי ירש"ה שעיר איביו" (במדבר כד, יח), ועליו נאמר "ויפל רכבו אהור, לישועתך קניתי ה'" (בראשית מט, יז - יח), והוא חשבו מדין על דא בתיב "דן ודין עמו" (שם, שם טו) של סטרא שמאלא ועל דא נבא נבואה דא והוא ינקם נקמת עמו מפלשתים.

הוא הביא לי את הספרים שלו, היה לו מגיד, והוא היה הולך לכל מקום שכתוב בתורה, בעבר הירדן, לא משנה, הוא הולך לקבל את הרוח ה', רוח ה' לפעמו, "רוח ה' לפעמו בין צרעה ובין אשתאל", אדם חזר בתשובה הוא צריך להיות נביא, אדם חזר בתשובה הוא עשה כזה דרך עזב את הכל, את הקריירה, יכל להיות ראש ממשלה, יכל להיות ראש עיר, להמשיך לחלן להיות ראש עיר, הכל הוא עוזב, הוא מתחיל ללמוד מסכת סופה על הילני המלכה, צריך לראות זה מלכה התגירה, מלכה התגירה, וארצה חדייב זה היה משהו בסביבת כוזר, משהו באזור של כוזר, הכוזרים שלטו עד קיוב, הכוזרים שלטו משנת 700 עד 1100 - במשך 400 שנה שלטו הכוזרים.

והיה אחד יוסף בתימן שהוא גם שלט ארבע מאות שנה, הוא היה המלך של תימן, לכלם קראו יוסף, וגם לבנים, כמו שבמצרים כולם קראו לבניהם פרעה פרעה פרעה, וכמו שבתקופת מלכות אחשורוש כולם קראו לבניהם בשמו - אחשורוש אחשורוש אחשורוש, והוא שלט בתימן ארבע מאות שנה עד שהוא הסתכסך עם הביזנטים, בכניסה לים סוף יש שני איים קטנים שהם חולשים על המעבר, אז הוא חסם להם את הדרך, אז הם באו וכבשו את תימן - הביזנטים, ובטלו את המלכות של היהודים, אם הוא לא היה מתגרה אתם היה המלכות עד היום, זה היה מלכות של

יהודים, כל תימן היתה מלכות של יהודים, הגויים הם לא יודעים לנהל מלכות, הגויים הם לא יודעים מה זה מלכות, אז בכל התקופות היו מלכים שהתגירו, קיסרים שהתגירו, ולא רק קיסרים אלא כל העם התגיר, ברגע שהקיסר מתגיר - מתגיר כל העם, "למען ידעו כל עמי הארץ" (דברי הימים ב' ו, לג) "למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים אין עוד" (מלכים א' ח, ט), אנחנו רוצים שכל עמי הארץ ידעו, אם אדם שומר את העינים כל הארץ ידעו, אדם צריך לשמור את העינים ולא יהיה לו מחשבות לא טובות אז ידעו כל עמי הארץ, ואז ידעו כל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים אין עוד.

כל מה שאנחנו באים זה להמליך את ה', ויתנו לה כתר מלוכה, כתר מלוכה, כל התפלות של הימים נוראים, של ההושענות, של השמחת תורה, של ההלל, הכל זה "ההרים רקדו כאילים גבעות כבני צאן" (תהלים קיד, ד), כל ההרים רוקדים כבר שיתגירו, כל ההרים מחכים, היינו בווזאן שם בהרי האטלס במרוקו בשנת תשע"ג בחג השבועות בחתנת גולדבלום - גבירן, כל ההרים מחכים, עלינו על הרים הרים ממש גדולים גדולים הגענו ל3,000 מטר כמעט, הרים בגובה 3,000 מטר, אז כולם רוצים שכולם יתגירו, כולם רוצים שעם ישראל יתגיר, כולם מחכים שעם ישראל יתגיר, שכל העולם יתגיר, "למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים אין עוד", שגדע

שמואל הנביא בא לעולם שוב

בדמות רבי אלעזר בן עזריה בן שמונה
עשר שנה הוא אמר הרי אני כבן שבעים שנה
(ברכות פרק א' משנה ה'), הוא היה בן שבעים, בגיל
שמונה עשרה הוא אמר אני בן שבעים,
למה? כי הוא היה גלגול של שמואל הנביא
שחי 52 שנה.

עכשיו אנחנו כאן בסוכה, בסוכה מקבלים
רוח הקדש, וכל אחד יקרא על הילני
המלכה, ואם יש גמרות שזה לא מדפס
להדפיס דפים עם הילני המלכה, שאלתי
עכשיו איזה עשרה אברכים הם לא מכירים
כזו גמרא, לא מכירים, הילני המלכה?
בסוכה? מה? מה קשורה סוכה להילני
המלכה? מה היא התגיירה בסוכה? טבילה
בסוכה - שמה היה המקנה? מה שייך הילני
המלכה לסכה? נכון? למה? כי היא עשתה
סוכה של שמונים אמה, היא היתה מלכה
היא היתה צריכה סוכה ענקית, אז הגמרא
אומרת איך שמונים אמה זה אפשר? אז
אומרת הגמרא: לא, היא מלכה, למלכה
מותר מפני שאשה פטורה מסכה, אבל יש לה
ילדים קטנים היא צריכה לחנך אותם?
ומתרגמים לילדים היא עשתה סכות קטנות,
מדברים על הסכה שעשתה הילני המלכה
שהיא התגיירה, כמו שאמרנו שהיא לא
שאלה רשות מאבא ואמא.

בזמן נעילת חג שמחת תורה אחרי

מנחה לפני מעריב

נכתב על פי הבנת השומע~

שאין כלום חוץ מה', חוץ מה'

אין כלום, חוץ מה' לא היה, חוץ מה'
לא יהיה, חוץ מה' לא נברא, חוץ מה' לא
יברא, בלי ראשית בלי תכלית ולו העז
והמשרה, ואין סוף למלכותו, ולדעת שה'
זה אין סוף, זה כל רגע זה אין סוף, כל שניה
זה אין סוף, כל שניה ה' הוא בלי סוף, הוא
אין סוף, אין סוף למלכות ה', אין סוף
לגדלת ה', אין שום צמצומים, אחר
הבריאה לפני הבריאה הכל זה אותו דבר,
רק אנחנו נמצאים בתוך מסכים, ככה אומר
הדרישה ופרישה, אבל כל הענין זה לראות
את ה' 24 שעות, אני לא אומר שצריכים
ליסוע לעזה, זה אני לא אומר, אבל לצרעה
ואשתאול חייבים ליסוע, לכל הפחות לבוא
בין צרעה ואשתאול, ותחל רוח ה' לפעמו
בין צרעה ואשתאול, לראות איך שרוח ה'
מפעמת בקרבו, רוח ה' מפעמת.

כתוב ששמשון זה היה נשמת אדם
הראשון, "והייתי כאחד האדם" (שופטים טז, ז),
שמשון היה ממש אדם הראשון, רבינו זה
אדם הראשון, דוד זה אדם הראשון, דוד
לא חי שבעים שנה הוא חי אלף שנה,
חושבים שדוד חי שבעים, כמה שנים דוד
חי? שבעים? זה לא נכון, הוא חי אלף! כי
מקודם הוא חי תשע מאות שלשים, אז הוא
בא להשלים, הוא אדם הראשון, הוא בא
להשלים את השנים של אדם הראשון,
אחרי שהוא חי 930 אז הוא בא עכשיו
להשלים את זה לאלף, וכל הענין שדוד בא
להשלים את השנים של אדם הראשון,

היום בשקיעה כלנו נחתמנו
 לחיים טובים, הלילה הקפות שניות
 ברקנדים קורעים את כל הפתקים הלא
 טובים שאדם קבל על עצמו קבלות טובות
 ולא עמד בהם, קיבל על עצמו לא לחזור
 יותר לשטויות, קיבל לעשות תשובה וזה
 לא היה באמת.

ר' שמואל צ'צ'יק ור' מרדכי לוזער
 רובינשטיין נסעו למירון לר' שמואל

הורביץ בפורים, הם דפקו
 בדלת, הרבנית פתחה ואמרה שהוא
 סגור בחדר כל היום, פורים אצלו כל היום
 היה התבודדות. אז הם אמרו שהם רק
 רוצים לשאול שאלה, נכנסו ושאלו אותו
 מה עושים עם היצר הרע? הוא ענה עושים
 לו 'פוי' והוא עף. החולקים לא מתיאשים
 הם ממשיכים בשלהם, אז להמשיך לעשות
 להם 'פוי', היצר הרע ברסליבער.

מערכת העלון זקוקה לתרומתכם

לתרומות טל' 058-3289-318

יש לך שאלה לשאול את הרב?

אתה רוצה להזמין את מורינו הרב לביתך

או שברצונך להתברך מהרב לרפואת או

להצלחתך או ידיד

התקשר עוד היום:

055-96-55-282

ותקבל תשובה במהירות האפשרית!!!

~ניתן לקבל גם הקלטה בה הרב עונה לשאלתך~

ערכים לאישים שהובאו בשיעורים

תוכן

1. הגמרות ומדרשים שהם מוזכרים בהן
2. הלני המלכה
3. מונבז המלך
4. מונבז השני
5. חדייב
6. ארביל
7. הסהר הפורה

הגמרות ומדרשים שהם מוזכרים בהן

סוכה ב ע"ב – ג ע"א

מיתבי סוכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה פסולה ורבי יהודה מכשיר עד ארבעים וחמשים אמה אמר רבי יהודה מעשה בחילני המלכה בלוד שהיתה סוכתה גבוהה מעשרים אמה והיו זקנים נכנסין ויוצאין לשם ולא אמרו לה דבר אמרו לו משם ראייה אשה היתה ופטורה מן הסוכה אמר להן והלא שבעה בנים הוּוּ לה ועוד כל מעשה לא עשתה

אלא על פי חכמים למה לי למיתני ועוד כל מעשה לא עשתה אלא על פי חכמים הכי קאמר להו כי תאמרו בנים קטנים היו וקטנים פטורין מן הסוכה כיון דשבעה הוּוּ אי אפשר דלא הוּוּ בהו חד שאינו צריך לאמו וכי תימרו קטן שאינו צריך לאמו מדרבנן הוא דמחייב ואיהי בדרבנן לא משגחה תא שמע ועוד כל מעשה לא עשתה אלא על פי חכמים בשלמא למאן דאמר בשאין דפנות מגיעות לסכך מחלוקת דרכה של מלכה לישב בסוכה שאין דפנות מגיעות לסכך משום אוירא אלא למאן דאמר בסוכה קטנה מחלוקת וכי דרכה של מלכה לישב בסוכה קטנה אמר רבה בר רב אדא לא נצרכה אלא לסוכה העשויה קיטוניות קיטוניות וכי דרכה של מלכה לישב בסוכה העשויה קיטוניות אמר רב אשי לא נצרכה אלא לקיטוניות שבה רבנן סברי בניה בסוכה מעליא הוּוּ יתבי ואיהי יתבה בקיטוניות משום צניעותא ומשום הכי לא אמרי לה דבר ורבי יהודה סבר בניה גבה הוּוּ יתבי ואפילו הכי לא אמרי לה דבר

יומא לו ע"א

משנה בא לו למזרח העזרה לצפון המזבח הסגן מימינו וראש בית אב משמאלו ושם שני שעירים וקלפי היתה שם ובה שני גורלות של אשכרוע

היו ועשאן בן גמלא של זהב והיו מזכירים אותו לשבח בן קטין עשה שנים עשר דר לכיור שלא היה לו אלא שנים ואף הוא עשה מוכני לכיור שלא יהיו מימיו נפסלין בלינה מונבו המלך היה עושה כל ידות הכלים של יום הכפורים של זהב חילני אמו עשתה נברשת של זהב על פתח היכל ואף היא עשתה מבלא של זהב שפרשת סוטה כתובה עליה נקנור נעשו נסים לדלתותיו והיו מזכירין אותן לשבח: **גמרא** תנא בשעה שהחמה זורחת ניצוצות יוצאין ממנה והכל יודעין שהגיע זמן קריאת שמע.

נזיר י"ט ע"ב

מעשה בהילני המלכה שהלך בנה למלחמה ואמרה אם יבוא בני מן המלחמה בשלום אהא נזירה שבע שנים ובא בנה מן המלחמה והיתה נזירה שבע שנים ובסוף שבע שנים עלתה לארץ והורוה בית הלל שתהא נזירה עוד שבע שנים אחרות ובסוף שבע שנים נטמאת ונמצאת נזירה עשרים ואחת שנה אמר רבי יהודה לא היתה נזירה אלא ארבע עשרה שנה

בבא בתרא י"א ע"א

ת"ר מעשה במונבו המלך שבזבו אוצרותיו ואוצרות אבותיו בשני בצורת וחברו עליו אחיו ובית אביו ואמרו לו אבותיך גנו והוסיפו על של אבותם ואתה מבזבזם אמר להם אבותי גנו

למטה ואני גנתי למעלה שנאמר אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף אבותי גנו במקום שהיד שולטת בו ואני גנתי במקום שאין היד שולטת בו שנאמר צדק ומשפט מכון כסאך אבותי גנו דבר שאין עושה פירות ואני גנתי דבר שעושה פירות שנאמר אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו אבותי גנו [אוצרות] ממון ואני גנתי אוצרות נפשות שנאמר פרי צדיק עץ חיים ולוקח נפשות חכם אבותי גנו לאחרים ואני גנתי לעצמי שנאמר ולך תהיה צדקה אבותי גנו לעולם הזה ואני גנתי לעולם הבא שנאמר והלך לפניך צדקך כבוד ה' יאספק:

מנחות לב ע"ב

תניא נמי הכי תלאה במקל או שהניחה אחר הדלת סכנה ואין בה מצוה של בית מונבו המלך היו עושין בפונדקוניהן כן זכר למוזוה.

נדה י"ז ע"א

תא שמע ושל בית מונבו המלך היו עושין ג' דברים ומזכירין אותן לשבח היו משמשין מטותיהם ביום ובודקין מטותיהם במילא פרהבא ונוהגין טומאה וטהרה בשלגים

מדרש רבה בראשית פרשה מו פסקה י

ונמלתם את בשר ערלתכם כנומי היא תלויה בגוף ומעשה במונבו המלך ובזומום בניו של תלמי המלך שהיו יושבין וקורין ספר בראשית כיון שהגיעו לפסוק הזה ונמלתם את בשר ערלתכם הפך זה פניו לכותל והתחיל בוכה וזה הפך פניו לכותל והתחיל בוכה הלכו שניהם ונימולו לאחר ימים היו יושבין וקורין בספר בראשית כיון שהגיעו לפסוק הזה ונמלתם את בשר ערלתכם אמר אחד לחבירו אי לך אחי א"ל את אי לך לי לא אוי גלו את הדבר זה לזה כיון שהרגישה בהן אמן הלכה ואמרה לאביהן בניך עלתה נומי בבשרן וגזר הרופא שימולו אמר לה ימולו מה פרע לו הקב"ה אמר רבי פנחס בשעה שיצא למלחמה עשו לו סיעה של פסמון וירד מלאך והצילו:

אוצר המדרשים מדרש עשר גליות

לאחר חרבן בית ראשון שבעים שנה עמד כורש בן אסתר ושלח לנחמיה ולזרובבל ולברוך ולכל חבורתו ובנו בית שני ואחר ד' שנים למלכות כורש אחר שנבנה הבית עלה עזרא מבבל ועלו עמו ארבעה רבוא והיו ישראל משועבדים לכורש ל"ג שנה ובא אלכסנדרוס מלך מוקדון והרג לכורש ומלך י"ב שנה ומת ועמדו אחריו ד' ממזרים שהיו משעבדים את ישראל קס"ח שנים עד שבאו בני חשמונאי והרגו לממזרים ונמלו המלכות מהם ומלכו ק"ג שנה ועמד הורדוס עבד חשמונאי והרג את אדוניו ואת כל ביתו חוץ מנערה אחת שנתן עיניו בה ועלתה נערה זו על

הגג ואמרה לא נשתיר מבית חשמונאי אלא אני לבדי והפילה עצמה מן הגג ומתה והמיינה הורדוס שבע שנים בדבש וי"א שבא עליה לאחר מיתתה ומלך הורדוס ואגריפס בנו ומונבו בן בנו ק"ג שנה הרי ד' מאות ועשרים שנה של בית שני ועלה אספסיינוס קיסר וטיטוס בן אשתו והחריבו בית שני והגלו את ישראל לרומי זו גלות תשיעית

אוצר המדרשים עקמאן דמר יעקב (עשר גליות)

פרשה ב' עשרה מלכים נתגייירו ואלו הן חירם המלך עבד המלך אנטיגנוס המלך תלמי המלך מונבו המלך טובאי המלך בולן המלך בתיה המלכה הילני המלכה וברוריא המלכה עשרה צדיקים נכנסו בחייהם לגן עדן ואלו הן חנוך בן ירד אליעזר עבד אברהם בתיה בת פרעה סרח בת אשר אליהו הנביא משיח בן דוד חירם מלך צור עבד מלך הכושי יעבץ בן רבי ויהושע בן לוי עשרה הרוגי מלכות ואלו הן רבי ישמעאל בן אלישע רבי ישכב הסופר רבן שמעון בן גמליאל רבי חוצפית המתורגמן רבי עקיבא בן יוסף רבי חנניא סגן הכהנים רבי שמעון בן עזאי רבי אלעזר בן חרסום רבי יהודה בן כבא ורבי חנניה בן תרדיון

הלני המלכה

קברי המלכים - קברה של הלני המלכה בירושלים

הלני המלכה נפטרה בסביבות שנת 56 לספירה הייתה מלכת חֲדִיב שבאשור (ראה הבעמוד הבאה בהרחבה על חדייב) ממלכה הידועה גם כאדיאבנה Adiabene מצפון לסהר הפורה, במאה הראשונה לספירה. היא הייתה אשתו ואחותו של המלך מונבז הראשון. הלני המלכה ובנה המלך מונבז השני התגיירו בשנת 30 לספירה לערך ובמקורות היהודיים היא מוזכרת לשבח, כגירות צדק אשר סייעה לעניי עם ישראל ותרמה תרומות שונות לבית המקדש השני. הלני המלכה גם הקימה ארמונות מפוארים בירושלים, באזור העופל (בחלק הצפוני של עיר דוד של ימינו).

תוכן עניינים

1. התגירות
2. חייה כיהודיה
3. מעשים הקשורים להלני המלכה בדיונים הלכתיים
4. מקום קבורתה

התגירות

ההיסטוריון היהודי-רומאי, יוסף בן מתתיהו, הזכיר את הלני המלכה ואת מונבז בכתביו כמה פעמים. בספרו קדמוניות היהודים תיאר יוסף כיצד התגירה הלני יחד עם בנה, בהשפעתם של שני יהודים, ובהמשך תיאר כיצד שלחו משלחת צבאית גדולה, לירושלים במהלך המרד הגדול, כדי לסייע למורדים היהודים. לפי תיאורו של יוסף בן מתתיהו, סוחר תכשיטים מיהודה בשם חנניה (או אליעזר), שנקלע לחדייב, הוא זה שסיפר להלני המלכה על עם ישראל ותורתו, והשפיע עליה להתגיר.

כמה ממפרשי התלמוד, שלא הכירו את כתבי יוסף בן מתתיהו כתבו שהלני המלכה ובנה מונבז היו למעשה חלק מבית חשמונאי.

חייה כיהודיה

לאחר שהתגיירה, החליטה הלני המלכה לצאת במסע לירושלים, כדי לחזות בבית המקדש ולהקריב בו קרבנות. היא הגיעה לירושלים במחצית המאה הראשונה לספירה, בעיצומה של שנת בצורת, ומיד נרתמה לעזרת הרעבים: היא פיזרה כספים רבים לקניית לחם במצרים ודבלות של תאנים בקפריסין, אשר חולקו בין עניי ירושלים.

את שארית חייה בילתה הלני המלכה בירושלים, באחד הארמונות שבנתה בעיר דוד. בימיה בירושלים המשיכה לחלק צדקה, וכן תרמה לבית המקדש נברשת זהב וטבלת זהב, שעליה נכתבה פרשת סוטה^[3].

ככל הנראה נפטרה הלני עוד לפני חורבן הבית (בשנת 70 לספירה), שכן מצבתה מוזכרת בדברי יוסף בן מתתיהו, המתאר בעזרתה את תוואי חומת ירושלים, וקשה להניח שניתן היה לקבורה בסמוך לירושלים לאחר החורבן.

המסורת היהודית רואה בהלני המלכה ובבנה דמויות מופת, שיש להזכיר לשבח, כפי שמובא במדרש: "על הראשונים נאמר: 'זכר צדיק לברכה' - בן גמלא ובן קטין, ומונבז המלך והילני אמו, ונקנור - מזכירין אותם לשבח".

מעשים הקשורים להלני המלכה בדיונים הלכתיים

הלני המלכה הייתה מעורבת במעשים שנידונו בספרות חז"ל במסגרת דיונים הלכתיים. מעשיה משמשים כמקור הלכתי בשל העובדה שהיא הייתה נוהגת לקיים את המצוות על פי הוראת חכמים, כפי שאמר עליה התנא רבי יהודה: "כל מעשיה לא עשתה אלא על פי חכמים" (סוכה ב ע"ב).

כך מצינו בתוספתא (ובירושלמי שם פ"א ה"א), שם מביא התנא רבי יהודה הוכחה לשיטתו, שסוכה שהיא גבוהה מעשרים אמה כשרה, מסוכתה של הלני המלכה:

"סוכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה פסולה, ורבי יהודה מכשיר. אמר רבי יהודה: 'מעשה בסוכת הלני שהייתה גבוהה מעשרים אמה, והיו זקנים נכנסין ויוצאין אצלה, ולא אמר אחד מהן דבר'. אמרו לו: 'מפני שהיא אשה, ואשה אין

חייבת בסוכה. אמר להם: 'והלא שבעה בנים תלמידי חכמים היו לה, וכולן שרוין בתוכה.'"

- תוספתא, סוכה פרק א', הלכה א'

במקור אחר מובא מעשה נוסף לגבי הלני, בו מתוארת נזירות ארוכה במיוחד שקיבלה על עצמה:

מעשה בחילני המלכה שהלך בנה למלחמה, ואמרה: 'אם יבוא בני מן המלחמה בשלום, הריני נזירה שבע שנים. ובא בנה מן המלחמה, והייתה נזירה שבע שנים, ולסוף שבע שנים עלתה לארץ ישראל. והורה בית הלל שתהא נזירה עוד שבע שנים אחרות, ולסוף שבע שנים נטמאת, ונמצאת נזירה אחת ועשרים שנה.'"

— ספרי זוטא פיסקא ו', ועיינו גם במשנה, מסכת נזיר, פרק ג', משנה ו'

מקום קבורתה

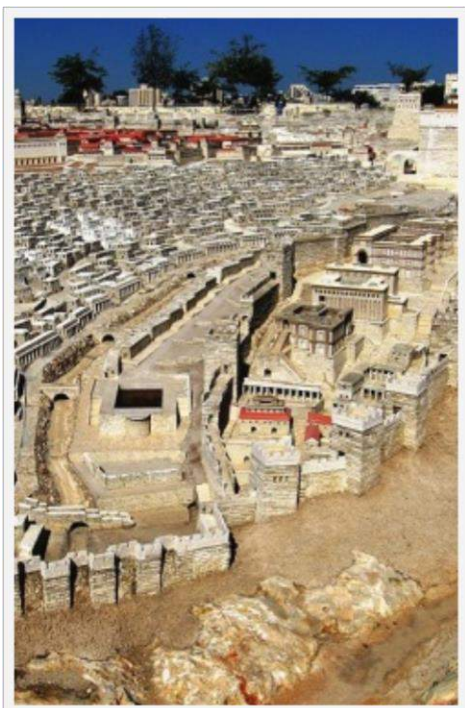
הסרקופג של הלני המלכה במוזיאון ישראל

מקובל להצביע על קברי המלכים - מתחם קבורה מפואר, השוכן צפונית לעיר העתיקה של ירושלים (בפאתי שכונת שיח' ג'ראח), כקברם של הלני המלכה ושל מלכים שונים משושלת מלכי חדייב. זיהוי זה נעשה על סמך סרקופג שנתגלה על ידי פליסיאן דה סוסי במקום בחפירות ארכאולוגיות שנערכו בשנת 1863, ועליו המילים "צדן מלכתא", ועל סמך עדותו הגאוגרפית של יוסף, שתיאר: "ואחרי כן ירדה (החומה) מול מצבת הלני היא שהייתה מלכת חדייב ובת המלך איזט".

קברה של הלני הוזכר בספרו של הגאוגרף היווני בן המאה השנייה פאוסניאס, שביקר בארץ ישראל. הוא מצהיר שהוא "מכיר קברים נפלאים רבים" ומציין שניים מהם, אחד מהם נמצא בהליקרנסוס (היא עיר בודרום עיר נמל וקייט בנפת מולה בריביירה הטורקית בדרום-מערב טורקיה. העיר ניצבת במקום בו עמדה העיר פטרוניום בימי הביניים). והשני "בארץ העברים" וקיים בו מנגנון פתיחה מתוחכם המכוון ליום מסוים בשנה ולשעה מסוימת: "לעברים יש קבר, זה של הלני, אשה מקומית, בעיר ירושלים, שהקיסר הרומאי הרס עד היסוד. יש מתקן בקבר, שבאמצעותו הדלת, שכמו כל הקבר עשויה מאבן, לא נפתחת עד שהשנה מחזירה את אותו היום ואותה השעה. ואז המנגנון, ללא עזרה, פותח את הדלת, שלאחר פרק זמן קצר, סוגרת את עצמה. זה קורה באותו הזמן, אבל אם תנסה בכל זמן אחר לפתוח את הדלת, לא

תוכל לעשות זאת; כח לא יפתח אותה, אלא רק ישבור אותה". המאוזוליאום בהליקרנסוס נחשב לאחד משבעת פלאי תבל של העולם העתיק. העובדה שפאוסניאס מציב את קבר הלני בירושלים באותה דרגה, מצביעה על הרושם העצום שעשה עליו.^[9]

מונבז המלך

מראה הארמונות מצד דרום - מזרחה לבריכת השילוח

מונבז המלך ואמו הלני המלכה תרמו לבית המקדש השני, והקימו ארמונות בירושלים, באזור העופל (בחלק הצפוני של עיר דוד). הם גם תרמו לנצרכים בשנות הרעב.

העיתונאי נדב שרגאי מדווח בנובמבר 2008 כי בחפירות עיר דוד התגלה עגיל זהב בן כאלפיים שנה. הוא מציין כי: "לפני כשנה נחשף בחפירות בחניון גבעתי מבנה מידות מרשים משלהי ימי בית שני. על פי עדויות מכתביו של יוסף בן מתתיהו, יתכן כי המבנה שנחשף הוקם על ידי משפחת בני חדיב. הידועה בבני משפחה זו היא הלני המלכה שהתגיירה, עלתה לירושלים ונקברה בה".

תוכן עניינים

1. תולדותם
2. תרומותיו
3. נדיבותו
4. מונבז כתנא

תולדותם

מוצאם היה מ"חדייב" הסוריה. "הדייב", לפי התלמוד, הייתה ממלכה עתיקה באשור. חלק ממלכי המדינה התגיירו במאה הראשונה לספירה: הלני המלכה ובנה המלך מונבז.

תרומותיו

במשנה מסופר שמונבז עשה ידיות מזהב לכל כלי יום הכיפורים; והלני המלכה עשתה נברשת זהב בפתחו של בית המקדש, וכן טבלת זהב שעליה הייתה כתובה פרשת סוטה כפי שכתוב: "מונבז המלך עשה כל ידות הכלים של יום הכיפורים, של זהב. הילני אימו עשתה נברשת של זהב, על פתחו של היכל; אף היא עשתה טבלה של זהב, שפרשת סוטה כתובה עליה. (ג', י"א)

נדיבותו

המלך היה גם נדיב לב כלפי העם היהודי. וכך כתוב בתלמוד בבלי, מסכת בבא בתרא:

ת"ר מעשה במונבז המלך שבזבז אוצרותיו ואוצרות אבותיו בשני בצורת, וחברו עליו אחיו ובית אביו

ואמרו לו: אבותיך גנזו והוסיפו על של אבותם, ואתה מבזבזם.

אמר להם: אבותי גנזו למטה, ואני גנזתי למעלה,

שנאמר (תהלים פ"ה, י"ב): אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף;

אבותי גנזו במקום שהיד שולטת בו, ואני גנזתי במקום שאין היד שולטת בו,

שנאמר (שם פ"ט, ט"ו): צדק ומשפט מכון כסאך;

אבותי גנזו דבר שאין עושה פירות, ואני גנזתי דבר שעושה פירות,

שנאמר (ישעי' ג', י'): אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו;

אבותי גנזו אוצרות ממון, ואני גנזתי אוצרות נפשות,

שנאמר (משלי, י"א, ל'): פרי צדיק עץ חיים ולוקח נפשות חכם;

אבותי גנזו לאחרים, ואני גנזתי לעצמי,

שנאמר (דברים כ"ד, י"ג): ולך תהיה צדקה;

אבותי גנזו לעולם הזה, ואני גנזתי לעולם הבא,

שנאמר (ישעי' נ"ח, ח'): והלך לפניך צדקך כבוד ה' יאספק

(י"א, ע"ב).

גם יוסף בן מתתיהו מזכיר את החדייבים מספר פעמים בכתביו ומספר על משלחת צבאית שהגיע בזמן המרד הגדול כדי לסייע ליהודים המורדים.

קברותיהם המפוארים של בני המלוכה של חדייב, שנחצבו לעומק כשמונה מטרים בסלע, נחפרו בשנת 1863 בפאתי שכונת שיח' ג'ראח במזרח ירושלים (ראה על קברותיהם בהרחבה ב"הלני המלכה").

מונבז כתנא

במסכת שבת פרק כלל גדול סח:

"..ומונבז פוטר וכך היה דן מונבז לפני ר' עקיבא....". ובדף סט. "מאן תנא להא דתנו רבנן שגג בזה ובזה....כמאן כמונבז".

מונבז השני

מונבז השני או **מונבז המלך**, היה בנם של הלני המלכה ומונבז הראשון, מלך חדייב. הוא התגייר כמו אמו ואחיו הצעיר, איזטס השני.

לאחר מותו של אחיו איזטס, בערך בשנת 55 לספירה, מונבז הפך למלך חדייב. תאריך מותו אינו ידוע, אך ידוע שהוא שלט כמלך בזמן המרד הגדול ברומאים (66-70 לספירה), ואף נתן סיוע למורדים היהודים נגד האימפריה הרומית.

ההיסטוריון דיו קסיוס מזכיר בספרו את מונבז, אולם בדומה לטקיטוס, אינו מזכיר את התייחסותה של שושלת המלוכה של חדייב.

במשנה מסופר שמונבז עשה ידיות מזהב לכל כלי יום הכיפורים בבית המקדש.

בגמרא במסכת בבא בתרא מסופר על צדקותו הגדולה במצוות צדקה, הון עתק שירש מאבותיו בזבז עבור כך, ונימק:

"אבותי חסכו למטה ואני למעלה, אבותי חסכו לאחרים ואני חסכתי לעצמי, אבותי שימרו במקום שניתן לגנוב ואני שימרתי במקום שלא ניתן לגנוב".

איות שמו

בתשובות הגאונים כתב "מונבז תנא הוא אבל מלך מולבו הוא".

חדייב

חֲדִיב (נקראת גם "אדיאבן" ובתלמוד "הדייב" ו"חדייף") הייתה ממלכה עתיקה באשור, בצפון הסהר הפורה (ראה בהרחבה "הסהר הפורה"), שהתקיימה בין השנים 15 ל-116. בירת המדינה הייתה העיר ארבילה (ראה בהרחבה "ארבילה").

אוכלוסיית הממלכה הייתה מגוונת ומעורבת. לדברי פליניוס הזקן, ארבעה שבטים חיו בשטחי חדייב: אורונטיים ((אנ)), אלאנים, אזוניים (Azones) וסיליקיים (Silices). מכתביו של יוסף בן מתתיהו עולה כי בממלכה חיה קהילה יהודית מבוססת.

בהשפעת הקהילה היהודית הגדולה שחיה בתחומי הממלכה, חלק ממלכי המדינה התגיירו במאה הראשונה לספירה. הלני המלכה ובנה המלך מונבז (מכונה בתלמוד: "מונבז המלך") תרמו לבית המקדש השני, והקימו ארמונות בירושלים, באזור העופל (בחלק הצפוני של עיר דוד).

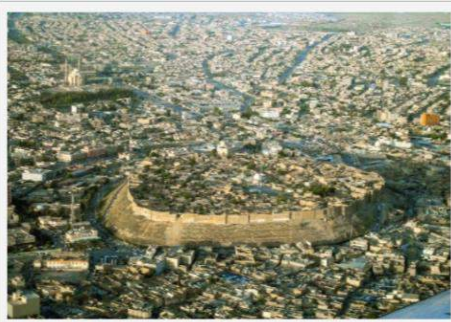
במשנה מסופר שמונבז עשה ידיות מזהב לכל כלי יום הכיפורים; והלני המלכה עשתה נברשת זהב בפתחו של בית המקדש, וכן טבלת זהב שעליה הייתה כתובה פרשת סוטה (יומא ג, י). גם יוסף בן מתתיהו מזכיר את החדייבים מספר פעמים בכתביו ומספר על משלחת צבאית שהגיעה בזמן המרד הגדול כדי לסייע ליהודים המורדים.

בשנת 116 הקיסר הרומאי טראיאנוס כבש וסיפח את הממלכה לאימפריה הרומית, אולם יורשו, אדריאנוס, ויתר על כל כיבושיו במזרח.

קברותיהם המפוארים של בני המלוכה של חדייב, שנחצבו לעומק כשמונה מטרים בסלע, נחפרו בשנת 1863 על ידי הארכאולוג הצרפתי פליסיאן דה סוסי בפאתי שכונת שיח' ג'ראח במזרח ירושלים (ראה בהרחבה "הלני המלכה").

ייתכן שבעקבות התגירותם של בני מעמד המלוכה (הלני המלכה ובניה: מונבז ואיזאטס) התגיירו רבים מתושבי הממלכה. אולם במאה השנייה לספירה בחרו תושבי חדייב להמיר את דתם לנצרות.

ארביל

ארביל

ארביל היא עיר בעיראק, בירת החבל האוטונומי של כורדיסטן העיראקית, והעיר הגדולה ביותר בו (כמיליון וחצי תושבים נכון ל-2013). שוכנת בין הנהרות הזב הגדול והזב הקטן, 88 קילומטר מזרחית למוסול.

היסטוריה

לעיר מיוחסת היסטוריה של אלפי שנות קיום רצופות, והיא בין הערים העתיקות ביותר בעולם הקיימות ברציפות מאז שנוסדו. שמה המקורי וההיסטורי היה **אַרְבַּא אֵלוּ** (ארבע אלים).

העיר הייתה קיימת כבר בתקופת ממלכת אשור והייתה מרכז לפולחן האלה אשתר. האזכור הראשון לעיר מהמאה ה-23 לפנה"ס. ארידופיזיר מלך גותים כבש את העיר במהלך המאה ה-22 לפנה"ס. מנהיג האימפריה הפרסית כורש כבש את העיר בשנת 547 לפנה"ס. בסמוך לעיר נערך ב-331 לפנה"ס קרב גאוגמלה שבו ניגף הצבא הפרסי בפקודו של דריווש השלישי בפני אלכסנדר מוקדון, מפלה ששמה קץ לאימפריה הפרסית. לאחר מותו של אלכסנדר הגדול הייתה העיר חלק מהממלכה הסלאוקית. במהלך השנים הייתה העיר לאזור ששנוי במחלוקת בין האימפריה הפרסית, האימפריה הרומית והאימפריה הסאסאנית.

בסוף ימי הבית השני הייתה בארבל קהילה יהודית חשובה. ומאוחר יותר היא שימשה מרכז לממלכת חֲדִיב שملכיה התגיירו. יהודים המשיכו לגור בעיר גם בימי הביניים וב-1877 נמנו בה כ-400 משפחות יהודיות. בין המאה ה-1 ועד למאה ה-4 העיר החלה להפוך אט אט לנוצרית ונטתה לכיוון הכנסייה האשורית.

שרידי העיר העתיקה נמצאים מחוץ למצודת ארביל שבלב העיר, ממערב לה. זהו מישור שבו פזורים אלפים רבים של שברי חרסים, ושרידי קירות בגובה פני השטח של מבנים אשר כמעט נמחו מעל פני הקרקע. בשטח עצמו מזדקר גם מגדל גבוה (מינרט), שגובהו למעלה משלושים מטר.

מדינה / טריטוריה

עיראק

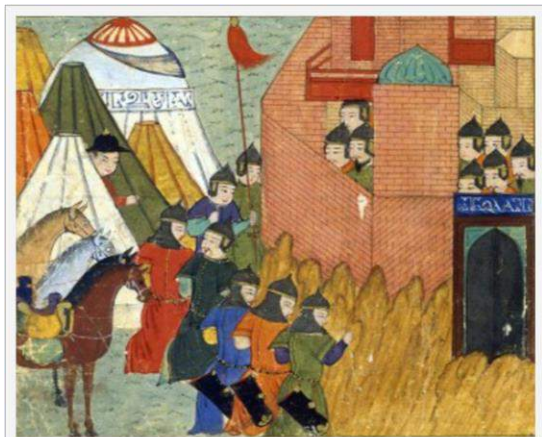

ארביל	מחוז
כורדיסטן העיראקית	חבל ארץ
האלף הששי לפנה"ס	תאריך ייסוד
1,500,000 (נכון ל-2013)	אוכלוסייה - בעיר
36°20′00″N 44°0′00″E	קואורדינטות
UTC +3	אזור זמן

בכיוון השעון, מלמעלה: מרכז העיר, המגדל, פסל אבן אל-מוסאופי, מצודת ארביל.

בעקבות כיבוש הסביבה בידי האימפריה המוסלמית, החלה להגיע לעיר הגירה של עמים מוסלמים- בעיקר ערבים, כורדים ועמים טורקיים. בהמשך ימי הביניים העיר נשלטה על

המצור על ארביל על ידי המונגולים האלקאנים בשנים 1258-59

ידי בית אומיה, בית עבאס והשושלת הבויהית. במהלך המאה ה-13 העיר הותקפה, נבזזה ואף נכבשה לפרקי זמן מסוימים על ידי האימפריה המונגולית ושליטה הולאגו. במהלך ימי הביניים הפכה ארביל למרכז מסחרי, נקודה שעל הדרך בין בגדאד למוסול.

האימפריה העות'מאנית כבשה את העיר (כמו כן את שאר עיראק) במהלך המאה ה-16. אימפריה זו שלטה על העיר עד לנפילתה בידי האימפריה הבריטית במלחמת העולם הראשונה.

כיום העיר מורכבת מקבוצות אתניות, דתיות ותרבותיות רבות. הכורדים הם

הקבוצה הגדולה ביותר בעיר, עם מגוון מיעוטים כגון ערבים, אשורים, טורקמנים, יזידים, שבאקים, שבאקים, מנדעים וארמנים. הפרלמנט האוטונומי של כורדיסטן העיראקית הוקם ב-1970, לאחר תהליך משא ומתן בין ממשלת עיראק לבין המפלגה הדמוקרטית הכורדית בראשות מוסטפא ברזאני. למעשה הפרלמנט נשלט על ידי שליט עיראק סדאם חוסיין עד למלחמת המפרץ בשנת 1991. הפרלמנט החל לאבד מעילותו במהלך שנות ה-90 לאחר מאבקים בין הפלגים הכורדיים השונים. במהלך מלחמת עיראק חלו מתקפות טרור רבות בעיר שגרמו למותם של רבים. בשנת 2005 נחנך שדה תעופה בעיר.

הסהר הפורה

הסהר הפורה הוא אזור במזרח התיכון, המצוי כיום בשטחי ישראל, לבנון, ממלכת ירדן, סוריה, עיראק, דרום מזרח טורקיה ומצרים. אזור זה נחשב כ"ערש הציוויליזציה", והוא נחלק בדרך-כלל לשני אזורים עיקריים: מסופוטמיה והלבנט. חלק מן ההגדרות המאוחרות יותר כוללות גם את הנילוס המצרי.

תוכן עניינים

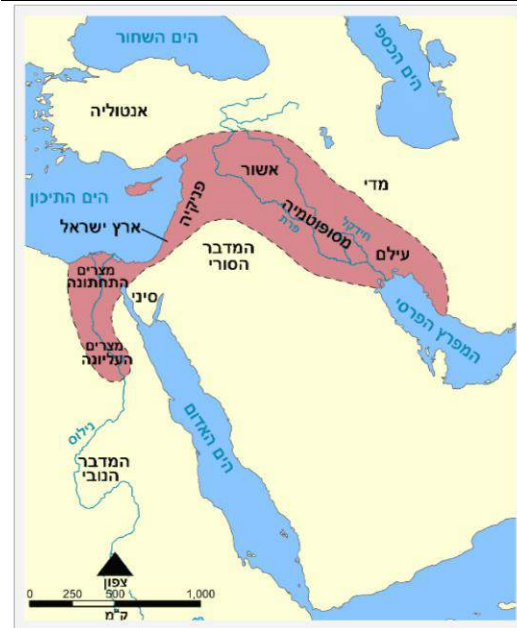
1. גאוגרפיה
2. היסטוריה

גאוגרפיה

אזור הסהר הפורה הוא אזור פורה המוקף מדבריות. צורתו - צורת סהר, והוא מוזן על ידי נהרות הנילוס, הפרת והחידקל ובמידה סמלית הירדן. שטחי העיבוד החקלאיים מהווים בין 400,000 ל- 500,000 קמ"ר, ומתגוררים בהם כ-50 מיליון תושבים.

היסטוריה

ההתיישבות האנושית בסהר הפורה קדומה מאוד, בין העתיקות בעולם מחוץ לאפריקה. האתרים הפלאוליתיים החשובים ביותר נמצאים בהרי זגרוס, בעמק הירדן, כמו גם בכרמל ובגליל. הומינידים ישבו באתרים כגון עובדייה בישראל, הכפרים הראשונים

אזור הסהר הפורה ומצרים

בעולם קמו באזור זה, תחילה יישובי הקבע של התרבות הנאטופית בלבנט, שהסתמכו עדיין על ציד חיות בר ולקט צמחים, ולאחר מכן הופיעו הכפרים החקלאיים הנאוליתיים. ייצור המזון באזור זה, שהחל עם ביות חיות המשק וצמחי התרבות בתקופה הנאוליתית, הוא הקדום בעולם. באזור גידלו שעורה, חיטה, אפונה, פשתה ועדשים, וכן בייתו את הצאן, הבקר והחזיר.

באזור זה שכנו ציוויליזציות עתיקות: ארם נהריים (עיראק וסוריה), פרס, עילם ומדי (כל השלוש במערב איראן), אנטוליה (טורקיה), הלבנט (סוריה, לבנון, ישראל וירדן), ומצרים העתיקה, מתקופת עליית תרבות שומר באלף ה-4 לפנה"ס עד כיבוש האזור על ידי אלכסנדר הגדול במאה ה-4 לפנה"ס. יש כאלו שלא כוללים את מצרים העתיקה באזור בסהר הפורה, למרות שהיא הייתה תרבות בעלת השפעה מובהקת באזור.

הסהר הפורה נחשב בהיסטוריוגרפיה המערבית לערש הציוויליזציה האנושית. הוא היה האזור הראשון בו התפתחה באינטנסיביות החקלאות, בו הומצא הכתב הראשון, הגלגל, בו נוצרו לראשונה מרכזי שלטון, קודקסי חוקים, כמו גם רבדים חברתיים כגון עבדות וצבא, ובו הונחו יסודות אסטרונומיה והמתמטיקה.

עם אלפי מראי מקומות
600 עמודים

הופיע

יצא לאור הספר

בקולות וברקים

ובו רוב ככל שיעורי הרב שנמסרו בשנת תשע"ח

החילולות • הכנסים • חוגי הבית

השיעורים הופיעו מידי שבוע בעלוני שביבי אור ועברו הנהגה עריכה וניקוד מחדש

ניתן להשיג על יד אולם התפילות או בטלפון 058-3289-318
וכן בחנות עין יעקב מול שטיבלאך מאה שערים ירושלים

שביבי
אור